

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 382 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Παύλος Φύσσας: ΠΑΡΩΝ!

Η ενίσχυση της Χρυσής Αυγής είναι ακόμη μια ένδειξη ότι η κρίση του αστικού καθεστώτος έχει φτάσει σε παροξυσμό. Θα ήταν τεράστιο λάθος οι δυνάμεις του εργατικού κινήματος να εμπλακούν σε δήθεν 'αντιφασιστικά' μέτωπα, που κυκλοφορούν ευρέως τελευταία με την ονομασία του «συνταγματικού» ή «δημοκρατικού τόξου», από εκείνους που κατέστρεψαν τους εργαζόμενους και τη νεολαία με τα Μνημόνια, που νομιμοποίησαν το λόγο και την πρακτική της Χρυσής Αυγής με τις επιχειρήσεις «Ξένιος Ζευς» και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η Χρυσή Αυγή και ο φασισμός δεν χτυπιούνται με νομικά μέσα, αλλά κυρίως με πολιτικά και πρακτικά. Με την ανάδειξη και την πάλη ενάντια στις αιτίες, που δεν είναι άλλες από την κρίση του συστήματος και τις μνημονιακές πολιτικές, που οδήγησαν στην εξαθλίωση τις εργατικές και μικροαστικές μάζες. Με την συγκρότηση ενός «ταξικού μετώπου», που θα αντιμετωπίζει το φασισμό παντού και με όλους τους πρακτικούς τρόπους και πάνω απ' όλα με εργατικές και λαϊκές πολιτοφυλακές, που θα επεμβαίνουν όπου παρουσιάζονται οι φασίστες.

Αλίμονο αν αφήναμε στους Σαμαρά- Βενιζέλο και στο Κράτος να αντιμετωπίσουν την Χρυσή Αυγή και το φασισμό.

ΕΑΣ-ΕΛΒΟ-ΛΑΡΚΟ
Λουκέτο και ανεργία

σελ. 5

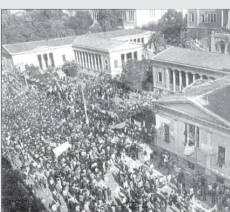
Εκπαίδευση
Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί

σελ. 6-7

ΗΠΑ
«Ξαφνικός θάνατος» και στις ΗΠΑ

σελ. 12

Ιδεολογία
Το εργατικό κίνημα κατά την δικτατορία

σελ. 14

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ: Η κυβερνητική τρομοκρατία στη Χαλκιδική ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

Η επίθεση στην ηγεσία της ΧΑ -απ' αυτούς που την εξέθρεψαν με τις πολιτικές τους, την πρόβαλαν από τα ΜΜΕ τους και την προστάτευαν με τους κρατικούς μηχανισμούς- θα αποδειχτεί παραμύθι. Δεν θέλουν να τους διαλύσουν, αλλά να τους πειθαρχήσουν για να τους χρησιμοποιήσει το σύστημα σαν υπάκουους μπάβους (όπως έκαναν μέχρι τώρα οι εφοπλιστές). Ταυτόχρονα θα επιτεθούν στο εργατικό/λαϊκό κίνημα και τις οργανώσεις του, για να συντρίψουν κάθε αντίσταση. Είναι η εφαρμογή της **αντιδραστικής «θεωρίας των 2 άκρων»** του Σαμαρά, που εξισώνει τους ναζί δολοφόνους με τους αγωνιστές κατοίκους της Χαλκιδικής και όποιον αγωνίζεται. Καθόλου τυχαία, μόλις βγήκαν τα εντάλματα σύλληψης των χρυσαυγιτών την άλλη μέρα στάλθηκαν νέα κατηγορητήρια σε Χαλκιδικιώτες για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση!

Ορδές των ΜΑΤ, με εντολή της χουντικής συγκυβέρνησης, έχουν εισβάλει από το Μάρτη στην Ιερισσό Χαλκιδικής σ' ένα πρωτοφανές όργιο καταστο-

λής και τρομοκρατίας! Με τον αποκλεισμό του χωριού με κλούβες και αστυνομικά μπλόκα, με χημικά και δακρυγόνα, με συλλήψεις και προσαγωγές κατοίκων -ακόμα και μαθητών, ακόμα και μέσα από τα σπίτια τους-, με την καταπάτηση στοιχειωδών δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, προσπαθούν να κάμψουν την αντίσταση των κατοίκων. Με εντολή της κυβέρνησης, η αντιτρομοκρατική και η ασφάλεια Θεσσαλονίκης, τώρα κατηγορούν 37 συναγωνιστές με κακουργηματικές κατηγορίες για τα επεισόδια στο μεταλλείο. Προφυλάκισαν ήδη 2 συναγωνιστές, θέτοντας ουσιαστικά σε ομηρία και εκβιασμό όλη την κοινωνία της Χαλκιδικής που αντιστέκεται στην καταστροφική μεταλλουργική «επένδυση».

ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ. ΘΑ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ! Τα κάνει όλα αυτά η κυβέρνηση των δοσίλογων γιατί θέλει να επιβάλλει την πολιτική της και να προστατεύσει τα βρώμικα συμφέροντα της εταιρίας «Ελληνικός Χρυσός» σε βάρος των ζωτικών συμφερόντων του λαού

της Χαλκιδικής. Μαζί με υπαλλήλους της εταιρίας, όπως ο γνωστός από την υπόθεση του Πόρτο Καρράς, Πάχτας, προσπαθεί με πρωτοφανή ψέματα να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό, ότι δήθεν η επένδυση της «Ελληνικός Χρυσός» θα δημιουργήσει χιλιάδες θέσεις εργασίας, ενώ στην πραγματικότητα θέσεις εργασίας θα χαθούν και το δημόσιο δεν θα κερδίσει ούτε ένα ευρώ! Πρόκειται για ένα σκάνδαλο τεραστίων διαστάσεων, όπου εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα παραχωρούνται σε ημέτερους, με αποτέλεσμα μη αναστρέψιμες καταστροφές στο περιβάλλον και επιδείνωση της δημόσιας υγείας.

Τα κόμματα της συγκυβέρνησης έχουν επιβάλει ένα **«κράτος έκτακτης ανάγκης»** για να εφαρμόσουν τα βάρβαρα μνημονιακά μέτρα και να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα μιας χούφτας καπιταλιστών, τραπεζιτών και κερδοσκόπων. Απέναντι σε μια τέτοια κυβέρνηση, δεν υπάρχει άλλος δρόμος από την εξέγερση για την ανατροπή της. **Όλοι στο πλευρό του δίκαιου αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής.**

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαρανικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Τρότσκι

Συγγραφέας: Ερνέστ Μαντέλ

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2005

Σελίδες: 236

Τιμή: 10 ευρώ

[...] Μια συνολική παρουσίαση του έργου και της ζωής του Λέοντα Τρότσκι είναι ένα εξαιρετικά δύσκολο εγχείρημα. Ο Λέον Τρότσκι υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους, αν όχι ο μεγαλύτερος, διανοητές και πολυτάλαντους επαναστάτες μαρξιστές του 20^{ου} αιώνα και ένας από τους πολυγραφότερους ανθρώπους όλων των εποχών. Επιπλέον έζησε και έδρασε σε πάνω από 10 χώρες, συχνά διωκόμενος και απειλούμενος από το δολοφονικό χέρι του Στάλιν και της σταλινικής γραφειοκρατίας, ώσπου τελικά τον δολοφόνησε στις 20 Αυγούστου 1940 στο Καγιοακάν του Μεξικού.

[...] Η παρούσα έκδοση είναι μετάφραση από το τελικό βιβλίο του Ε. Μαντέλ για τον Τρότσκι,

που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις "Verso" το 1995, λίγο πριν το θάνατό του (1992). Σε αυτή την έκδοση, οι «*Εκδόσεις Εργατική Πάλη*» πρόσθεσαν δύο κεφάλαια (το 13^ο Η 4^η Διεθνής και το 14^ο Ο Σοσιαλισμός), που υπάρχουν στη γαλλική έκδοση (1980), τα οποία θεωρήσαμε απαραίτητα και δεν γνωρίζουμε γιατί ο Ε. Μαντέλ δεν συμπεριέλαβε στην τελευταία και σαφώς καλύτερη έκδοση του βιβλίου του. Το βιβλίο του Ε. Μαντέλ δεν είναι μια βιογραφία του Τρότσκι, είναι περισσότερο μια πολιτική παρουσίαση του έργου του, αντικειμενική και χωρίς να διστάζει να επισημάνει τα όποια – κατά την γνώμη του- λάθη του.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάναρνα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Παρόλη τη μεθοδικότητα με την οποία εδώ και έναν χρόνο εξυφαίνει η κυβέρνηση την «ιστορία επιτυχίας» της (το “success story”) και παρόλη την αμέριστη υποστήριξη των ΜΜΕ, τελευταία όλα κινδυνεύουν να τιναχθούν στον αέρα - και μάλιστα ακριβώς τη στιγμή που η εκστρατεία ψεύδους φθάνει στο αποκορύφωμά της με το υποτιθέμενο «πρωτογενές πλεόνασμα».

Η βάση του “success story” ήταν η υποτιθέμενη «εξασφάλιση της παραμονής στο ευρώ» και η «αποκατάσταση της εμπιστοσύνης των ξένων». Το πρώτο κύμα της ελεεινής προπαγάνδας ήταν η περίφημη έλευση ξένων επενδύσεων. Ξεκίνησε με τον πολυχρονομένο Εμίρη του Κατάρ, που αφού ζήτησε μάλλον ολόκληρη τη χώρα έναντι πινακίου φακής, τελικά ικανοποιήθηκε με δυο νησάκια. Συνεχίστηκε με την «πρωτοφανούς σημασίας» συμφωνία με τη Philip Morris, που γρήγορα αποδείχτηκε ότι και λιγότερα καπνά θα αγόραζε και μικρότερες τιμές θα πλήρωνε. Πέρασε από τη Hewlett Packard, που έκανε στην Ελλάδα κέντρο... διανομής των προϊόντων της στα Βαλκάνια(!), ενώ διαρκώς εξυμνούνταν η συμφωνία με την Cosco, μέχρι που αποδείχτηκε ότι κι αυτή ήταν, αν όχι σκέτη απάτη, ένα μεγάλο σκάνδαλο που πληρώθηκε και πληρώνεται πανάκριβα. Στο ενδιάμεσο, ο Σαμαράς κινούνταν ακατάπαυστα για τη «σωτηρία της χώρας», μην αφήνοντας κανέναν επιχειρηματία που να μην του πάρει υποσχέσεις για επενδύσεις.

Μέχρι βέβαια που του επεσήμαναν ότι δεν μπορεί ένας πρωθυπουργός να συναντιέται με τον κάθε σαλεπιτζή επιχειρηματία που κάνει διακοπές στην Ελλάδα, γιατί έτσι εκτίθεται. Γι’ αυτό και άλλαξε το τροπάρι: οι ξένες επενδύσεις υποτίθεται θα έρθουν μέσω των... ιδιωτικοποιήσεων. Και άρχισε ένα νέο γαϊτανάκι, που κι αυτό βέβαια τελείωσε άδοξα: με το φιάσκο της ΔΕΣΠΑ (αφού οι

Η απάτη του “πρωτογενούς πλεονάσματος” και η φυγή της Βιοχάλκο

Αμερικανοί απαγόρευσαν την πώλησή της στους Ρώσους) και την εξαγορά του ΟΠΑΠ από το νέο ανερχόμενο «νταβατζή», το Μυτιληναίο. Πρόκειται για σκάνδαλο του αιώνα: όχι μόνο το τίμημα είναι εξευτελιστικό, αλλά η εξαγοράς γίνεται με χρήματα του ίδιου του ΟΠΑΠ!

Φυγή επιχειρήσεων

Τα πράγματα όμως πρόκειται να πάνε ακόμα χειρότερα: άρχισαν να φύγουν και οι ελληνικές επιχειρήσεις, μεταφέροντας τις έδρες τους στο εξωτερικό. Όταν περίπου πρωτοξεκινούσε το “success story”, πριν έναν χρόνο, η Coca-Cola 3E (η 6η μεγαλύτερη σε πωλήσεις βιομηχανία της χώρας) του ομίλου Δαυίδ-Λεβέντη, μετέφερε την έδρα της στο Λονδίνο. Ακολούθησε η ΦΑΓΕ (28η), «μεταναστεύοντας» στο Λουξεμβούργο, και η S&B Βιομηχανικά Ορυκτά (41η) του Κυριακόπουλου, πρώην προέδρου του ΣΕΒ και νυν προέδρου του ΙΟΒΕ, που έφυγε στο Λονδίνο. Τώρα αποφάσισε να φύγει για Βέλγιο και ο όμιλος ΒΙ-ΟΧΑΛΚΟ του Στασινόπουλου, που περιλαμβάνει τις εταιρίες: ΕΛΒΑΛ (3η), ΧΑΛΚΟΡ (5η), Ελληνικά Καλώδια (8η), ΣΙΔΕΝΟΡ (18η), FULGOR (36η), Σωληνοργία Κορίνθου (19η), ΣΙΔΜΑ (106η) και ΕΤΕΜ (145η).

Αυτή η μεταφορά έδρας στο εξωτερικό συνοδεύεται και από περιορισμό της παραγωγικής τους δραστηριότητας στην Ελλάδα, μια κίνηση που εντάσσεται εξάλλου στο γενικότερο κύμα της ραγδαίας και γενικευμένης αποβιομηχάνισης των τελευταίων πέντε χρόνων.

Τρεις είναι οι κύριες αιτίες γι’ αυτή τη μαζική εγκατάλειψη της χώρας από την εναπομείνασα βιομηχανική αστική τάξη (πέρα βέβαια από δευτερεύουσες αιτίες, όπως η αναζήτηση χαμηλότερων συντελεστών φορολόγησης κ.α.): (α) Η προσπάθεια αποφυγής της μεγάλης απαξίωσης των κεφαλαίων τους, λόγω απαξίωσης της χώρας και μάλλον σίγουρης εξόδου απ’ το ευρώ. (β) Η άντληση φθηνών κεφαλαίων μέσω τραπεζικού δανεισμού (τα επιτόκια στην Ελλάδα είναι περίπου υπερτριπλάσια εκείνων της Ευρώπης) ή των ξένων χρηματιστηρίων, γιατί απλά το ελληνικό έχει «στεγνώσει». (γ) Η ραγδαία και πρωτοφανής συρρίκνωση της ελληνικής αγοράς, όπου επιχειρήσεις τέτοιου μεγέθους δεν μπορούν πλέον να συντηρηθούν. Και αυτή η επιχειρηματική έξοδος είναι ταφόπλακα για το “success story” και τον ελληνικό καπιταλισμό.

Προϋπολογισμός με «πλεόνασμα»-απάτη

Το δεύτερο κύμα του “success story” είναι το «πρωτογενές πλεόνασμα» του προϋπολογισμού της γενικής κυβέρνησης. Αυτό ανακαλύφθηκε από τον δαιμόνιο αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών, Σταϊκούρα, που το ανακοίνωσε στις αρχές Αυγούστου. Από τότε, το «πλεόνασμα» έγινε το μαγικό ραβδί της κυβέρνησης, που έφτασε μέχρι να σκέφτεται πως μ’ αυτά τα λεφτά θα αρχίσει να... βοηθά και τους αδύναμους!

Από πού προήλθε το περίφημο «πλεόνασμα»; Υποτίθεται ότι στο 8μηνο Ιανουαρίου-Αυγούστου 2013, το πλεόνασμα (έσοδα μείον έξοδα, χωρίς συνυπολογισμό τόκων και χρεολυσίων του χρέους) έφτασε τα 1,78 δις. Όμως για να επιτευχθεί αυτό το αριστούργημα «δημιουργικής λογιστικής» χρειάστηκαν μερικές απλές, ωμές λαθροχειρίες: να μετρήσουν σαν έσοδα το 1,5 δις από τα κέρδη στα ελληνικά ομόλογα που έβγαλαν οι ευρωπαϊκές Κεντρικές Τράπεζες και που υποτίθεται ότι κάποια στιγμή θα τα δώσουν στην κυβέρνηση, να μην καταβληθούν δαπάνες μέσα στο πρώτο οκτάμηνο ύψους 1,9 δις (καταναλωτικές δαπάνες, πολυτεχνικό επίδομα κ.α.), να παρακρατηθούν κονδύλια ύψους 1,3 δις από το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, να μην πραγματοποιηθεί η αποπληρωμή των ληξιπρόθεσμων χρεών του δημοσίου, ύψους 4,6 δις κ.ο.κ. Έτσι ένα έλλειμμα έγινε σε μία νύχτα πλεόνασμα!

Όμως, όσο μεγαλύτερη είναι η απάτη, τόσο σημαντικότερο είναι το «πλεόνασμα», αφού είναι το μόνο που απόμεινε απ’ το “success story”. Όχι μόνο για την κυβέρνηση αλλά και για την Τρόικα και ειδικά για την Ε.Ε. και την πολιτική της. Η κυβέρνηση θα ισχυριστεί ότι «επιτέλους συμμαζεύονται τα δημοσιονομικά», «οι θυσίες δεν πήγαν χαμένες», «βγαίνουμε απ’ την κρίση» κ.α. Αλλά και η Μέρκελ θα ισχυρίζεται ότι το πρόγραμμά της για την Ελλάδα αποδίδει και συνεπώς πρέπει να εφαρμοστεί παντού. Τέλος, θα είναι μια καλή δικαιολογία για την υπογραφή του 3ου Μνημονίου και της νέας Δανειακής Σύμβασης!

Θα πάνε τα πράγματα όπως τα υπολογίζουν; Ακόμη και παραβλέποντας κανείς την δραματική κατάσταση στην Ελλάδα και την προσπάθεια του εργατικού κινήματος να ξεφορτωθεί αυτή τη χούντα, δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι ακόμη και τα ψυχρά νούμερα θα τους επιτρέψουν να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σε συνθήκες **χρόνιας πείνας** βρίσκονταν 842 εκατομμύρια άνθρωποι τις χρονιές 2011-13, δηλαδή το 12% του παγκόσμιου πληθυσμού ή ένας στους οκτώ ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Αυτό αναφέρει έκθεση του Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας του ΟΗΕ (FAO). 6.000 παιδιά κάτω των πέντε ετών πεθαίνουν κάθε μέρα, με τον υποσιτισμό να ευθύνεται για τους μισούς από αυτούς, και να ακολουθούν σαν αιτίες η πνευμονία, η διάρροια και η ελονοσία. Η πλειονότητα των ανθρώπων που υποσιτίζονται, δηλαδή τα 827 εκατομμύρια, ζουν στις υπανάπτυκτες χώρες, όπου οι υποσιτισμένοι, με επίσημα στοιχεία, ξεπερνούν το 14,3% του πληθυσμού.

Το ίδιο πρόβλημα μαστίζει και τις αναπτυσσόμενες χώρες αλλά ακόμη και τις ανεπτυγμένες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Γουατεμάλα που τα τελευταία επτά χρόνια - και παρόλο που εμφανίζει εντυπωσιακή οικονομική ανάπτυξη (μέσος ετήσιος όρος 4%)-, είναι ταυτόχρονα και η χώρα της Κεντρικής Αμερικής με τον υψηλότερο δείκτη χρόνιου υποσιτισμού. Πάνω από το μισό του πληθυσμού ζει σε συνθήκες φτώχειας, με λιγότερα από 2 δολάρια τη μέρα. Ενώ η χώρα είναι παραγωγός τροφίμων, το 49% των παιδιών κάτω των 5 ετών υφίστανται χρόνιο υποσιτισμό. Ουσιαστικά πρόκειται για μια σιωπηλή γενοκτονία που διεξάγεται κάτω από την φωτεινή ρεκλάμα της ευημερίας των αριθμών.

Δραματικές είναι οι επιπτώσεις της εντεινόμενης οικονομικής κρίσης στην **ψυχική υγεία** του πληθυσμού, όπως αποκαλύπτει έρευνα του Ερευνητικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Ψυχικής Υγιεινής (ΕΠΨΥ) για το 2013. Σήμερα, περίπου πέντε χρόνια από την έναρξη της κρίσης, ο καταγραφόμενος ψυχικός της αντίκτυπος δεν μπορεί να θεωρηθεί απλά ως ένα πρώτο «σοκ» απέναντι στη βίαιη ανατροπή της προτεραιάς κατάστασης. Όσον αφορά την κατάθλιψη, ενώ το ποσοστό του πληθυσμού που πλήττονταν από αυτήν το 2011 ήταν 8,2%, το 2013 ανέβηκε στο 12,3% με ποσοστιαία αύξηση 50%. Οι γυναίκες φαίνεται πως πλήττονται σε μεγαλύτερο ποσοστό (15,6%) σε σχέση με τους άνδρες (9%). Το 19,8% πλήττονται από κατάθλιψη έναντι 9,8% αυτών που εργάζονται. Το 16,9% αυτών που εργάζονται σε καθεστώς υποαπασχόλησης παρουσιάζουν μείζονα κατάθλιψη, ενώ από κατάθλιψη πάσχει το 7,2% όσων εργάζονται με κανονικό ωράριο και το 8,1% όσων εργάζονται περισσότερες από 40 ώρες την εβδομάδα.

Ενα υψηλό ποσοστό του πληθυσμού της **Ελλάδας** (35%, δηλαδή 1 στους 3) έχει αναγκαστεί να περιορίσει δραστικά τα έξοδά του, ακόμα και για είδη απολύτως αναγκαία. Αδυναμία να πληρώσει τους φόρους ακινήτων δηλώνει το 45% των ιδιοκτητών κατοικίας. Από όσους νοικιάζουν σπίτι το 24% πληρώνει με καθυστέρηση, ενώ 7 στους 10 έχουν επιτύχει μείωση ενοικίου κατά 17,5% κατά μέσο όρο. Στην χώρα μας το 25% των ιδιοκτητών κατοικίας στενάζει κάτω από τον ζυγό του στεγαστικού δανείου. Από αυτούς τους δανειολήπτες στεγαστικού, ένας στους τρεις καθυστερεί να πληρώσει το στεγαστικό του δάνειο και τέσσερις στους δέκα δηλώνουν ότι πιθανότατα δεν θα είναι σε θέση να το πληρώσουν στο μέλλον. Καταλαβαίνει λοιπόν πολύ καλά κανείς τι θα σημαίνει η «έμπνευση» της κυβέρνησης να βγαίνουν στο σφυρί τα σπίτια όσων χρωστάνε είτε τις δόσεις των στεγαστικών, είτε τις δόσεις του χαρατσιού και των άλλων απάνθρωπων φόρων των ακινήτων (ακόμη και αν χρωστάνε 300 ευρώ): ο μισός πληθυσμός θα χάσει τα σπίτια του και θα μείνει άστεγος. Αυτό ούτε η γερμανική κατοχή δεν το πέτυχε και σίγουρα δεν θα αφήσουμε να το πετύχει η σημερινή χούντα.

Απεργιακό κύμα στον Δημόσιο Τομέα

Οφεινός Σεπτέμβρης ξεκίνησε με πολλά απεργιακά μέτωπα, κυρίως στο δημόσιο τομέα. Εκτός από τους καθηγητές και τους διοικητικούς υπαλλήλους των πανεπιστημίων (βλέπε σχετικά άρθρα), πολλοί κλάδοι του δημοσίου κήρυξαν απεργίες, με κύριο αίτημα να σταματήσουν οι απολύσεις-κινητικότητες, που μπήκαν σε εφαρμογή από τον Ιούλιο. Κάτω από την πίεση των εργαζομένων και των κλάδων που απεργούσαν, η ΑΔΕΔΥ κήρυξε δύο 48ωρες απεργίες, για τις 18-19 και 24-25 Σεπτέμβρη. Στην κινητοποίηση στις 18/9 συμμετείχε και η ΓΣΕΕ με τετράωρη στάση εργασίας, από τις 11:00 έως τις 15:00. Η απεργιακή συγκέντρωση της ΑΔΕΔΥ στις 18/9 ήταν πρωτοφανής σε μαζικότητα για κινητοποίηση εργαζομένων του δημοσίου τομέα. Η συμμετοχή στην απεργία άγγιξε το 90%. Αυτή η δυναμική εκφράστηκε και στον δρόμο, αφού στην Αθήνα διαδήλωσαν περίπου 80 χιλιάδες και στη Θεσσαλονίκη 15 χιλιάδες, ενώ μαζική ήταν η συμμετοχή και στις άλλες πόλεις. Στη δεύτερη 48ωρη απεργία, μετά και το φρένο που έβαλαν κάποιοι κλάδοι που ήταν σε απεργία διαρκείας (καθηγητές, ασφαλιστικά ταμεία, νοσοκομειακοί), τα ποσοστά της απεργίας έπεσαν αισθητά. Στην απεργιακή διαδήλωση στις 24/9 στην Αθήνα συμμετείχαν 5-6 χιλιάδες, ενώ ανάλογα πεσμένα ήταν τα νούμερα και στις άλλες πόλεις.

Εργαζόμενοι στα ασφαλιστικά ταμεία και τον ΟΑΕΔ: Σε απεργία διαρκείας (5ήμερες επαναλαμβανόμενες) κατέβηκαν από τις 16/9 οι εργαζόμενοι στα ασφαλιστικά ταμεία και τον ΟΑΕΔ, ενάντια στις 600 «κινητικότητες»-απολύσεις και στην τραγική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει το δημόσιο σύστημα ασφάλισης. Οι εργαζόμενοι από τις πρώτες μέρες της απεργίας ήταν πολύ μαχητικοί και πραγματοποίησαν αρκετές κινητοποιήσεις (πορείες, καταλήψεις-αποκλεισμοί κτηρίων κ.α.). Στις 17/9, σε συγκέντρωση στο Υπουργείο Εργασίας, προσπάθησαν να εισβάλουν στο υπουργείο από αφύλακτη στοά αφιρνιδάζοντας τα ΜΑΤ, με τα οποία υπήρξαν και κάποιες μικροσυγκρούσεις. Τελικά, ανάγκασαν τον Υπουργό Εργασίας να συναντηθεί με αντιπροσωπεία τους. Ο υπουργός δήλωσε ότι δεν θα γλιτώσει κανείς από τους 611 υπό διαθεσιμότητα σε ταμεία και οργανισμούς του Υπουργείου Εργασίας και ότι δεν δεσμεύεται για το νέο κύμα διαθεσιμότητων που έρχεται. Από τις 23/9, μετά από πρόταση των ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚΕ και ΠΑΜΕ, τα σωματεία των εργαζομένων αυτών αποφάσισαν να συνεχίσουν με 48ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες (αντί για 5ήμερες) και τελικά στις 25/9 ανέστειλαν την απεργία.

Νοσοκομειακοί: Σε τριήμερη απεργία στις 17-19 Σεπτέμβρη κατέβηκε η Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Πατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ). Οι νοσοκομειακοί γιατροί αντιδρούν στην «αλλαγή χρήσης» νοσοκομείων του ΕΣΥ και στη διαθεσιμότητα γιατρών και εργαζομένων. Την απεργία στήριξε και ο Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος. Το ποσοστό συμμετοχής των γιατρών στην απεργία έφτασε το 60%, χωρίς να υπολογίζονται αυτοί που είναι υποχρεωμένοι να εφημερεύουν. 48ωρη απεργία για τις 18 και 19 Σεπτέμβρη κήρυξε και η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων Δημοσίων Νοσοκομείων (ΠΟΕΔΗΝ), αλλά και οι οδοντίατροι όλης της χώρας, με απόφαση της Ελληνικής Οδοντιατρικής Ομοσπονδίας. ΟΕΝΓΕ και ΠΟΕΔΗΝ πραγματοποίησαν κινητοποιήσεις στο Υπουργείο Υγείας και στις έδρες των επτά Υγειονομικών Περιφερειών της χώρας. Ακόμα εξέδωσαν κοινή προκήρυξη για την ενημέρωση των πολιτών σχετικά με την κατάσταση στον χώρο της Υγείας και τα αιτήματα των απεργών και συνέχισαν τις κινητοποιήσεις με συμμετοχή στη 48ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 24-25/9.

Καθαρίστριες/ές Υπουργείου Οικονομικών (ΥΠΟΙΚ): Δυναμικές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν οι καθαρίστριες/ές του ΥΠΟΙΚ, μετά από κοινή απόφαση του ΥΠΟΙΚ και του Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης να καταργήσουν 595 οργανικές και προσωρινές θέσεις ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, απολύοντας ουσιαστικά όλες τις καθαρίστριες. Στις 18 και 19/9 προχώρησαν σε αποκλεισμό του ΥΠΟΙΚ, μαζί με εργαζόμενους από την ομοσπονδία εφοριακών (ΠΟΕ-ΔΟΥ). Ο αγώνας τους συνεχίζεται χωρίς ιδιαίτερη συμπαράσταση από τους υπόλοιπους εργαζόμενους του ΥΠΟΙΚ και την ΠΟΕ-ΔΟΥ.

Εργαζόμενοι στους ΟΤΑ: Κινητοποιήσεις πραγματοποιήσαν και οι εργαζόμενοι στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, ενάντια στις απολύσεις-διαθεσιμότητες. Στις 18-19/9 συμμετείχαν στην 48ωρη απεργία της ΑΔΕΔΥ και μετά από κατά τόπους συνελεύσεις αποφάσισαν νέα 48ωρη για τις 23-24/9. Τη Δευτέρα 23/9 πραγματοποίησαν συγκέντρωση στην πλατεία Καραϊσκάκη και πορεία στο Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης. Η απεργία ακολούθησε το «κλίμα» του υπόλοιπου δημοσίου και δεν συνεχίστηκε μετά τις 24/9, αν και είχε αποφασισθεί με προοπτική συνέχισης με νέες 48ωρες απεργίες.

Είναι γεγονός ότι αυτό το ελπιδοφόρο απεργιακό κίνημα «ξεφούσκωσε» γρήγορα, κάτω και από τις ίδιες του τις αδυναμίες, πριν προλάβει να συγκρουστεί σε μεγαλύτερο βαθμό με την κυβέρνηση. Βασικό πρόβλημα και πάλι ήταν η πλήρης απουσία συντονισμού των αγωνιζόμενων κλάδων, η οποία και πάλι έμεινε σε κάποιες διακηρύξεις και σε μία κοινή διαδήλωση κάτω από την ομπρέλα της ΑΔΕΔΥ στις 18/9. Από εκεί και πέρα κάθε ομοσπονδία ακολουθούσε τον δικό της προγραμματισμό, με πολλές σημαντικές ομοσπονδίες να μην μπαίνουν ουσιαστικά στον απεργιακό αγώνα (ΠΟΕ-ΟΤΑ, ΔΟΕ, ΠΟΕ-ΔΟΥ κ.α.), κυρίως με ευθύνη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Καθοριστικό ρόλο έπαιξε και η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ, με προστάτηδες τις ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ, που δεν βρήκε κανέναν λόγο να καλέσει έστω σε μία 24ωρη γενική απεργία. Μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα και ο ΣΥΡΙΖΑ (ή μεγάλο κομμάτι του) κατέβασε τους τόνους της αντιπαράθεσης, προς όφελος του «δημοκρατικού-συνταγματικού τόξου», πράγμα το οποίο έπαιξε και αυτό τον ρόλο του. Γενικά στο επίπεδο των αιτημάτων, ενώ ακουγόταν από όλους το αίτημα για πτώση της κυβέρνησης, αυτό δεν μπήκε από κανέναν σαν προμετωπίδα του αγώνα, μετατρέποντας την απεργία σε πολιτική.

Απέναντι στις προδοσίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστών, οι εργαζόμενοι έχουν να αντιτάξουν την αυτοοργάνωση και τις δικές τους δυνάμεις. Σε αυτό το απεργιακό κύμα έγιναν προσπάθειες για συγκρότηση απεργιακών επιτροπών και επιτροπών αγώνα, οι οποίες όμως δεν λειτούργησαν ουσιαστικά και σε μεγάλη έκταση. Ωστόσο, φάνηκε η θέληση όλο και μεγαλύτερου (ίσως πλειοψηφικού) κομματιού εργαζομένων για την οργάνωση μιας Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διαρκείας, που θα αντιπαρεθεθεί ευθέως με τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, την Τρόικα και τα Μνημόνια.

Γ. Θ.

επίκαιρα...

Λουκέτο στα «Sprider Stores»: 800 εργαζόμενοι στο δρόμο

Η εταιρεία Sprider Stores Α.Ε. ανακοίνωσε τη Δευτέρα 30/9 την αναστολή της λειτουργίας των καταστημάτων της, πετώντας στον δρόμο τους 800 περίπου εναπομείναντες εργαζόμενους που τους δύο τελευταίους μήνες ήταν απλήρωτοι, ενώ οι οφειλές της προς τα ασφαλιστικά ταμεία είναι μεγάλες.

Η εταιρεία επικαλείται οικονομική δυσπραγία με βασική αιτία την άρνηση των τραπεζών να συνεχίσουν την υφιστάμενη έως τώρα χρηματοδότησή της. Τα οικονομικά στοιχεία του ομίλου για το πρώτο εξάμηνο του 2013 δείχνουν κατακόρυφη μείωση των πωλήσεων του κατά 45,8%, μόνο 22 εκ. ευρώ έναντι 41 την αντίστοιχη περίοδο πέρυσι. Όσο για τα μεικτά κέρδη του Ομίλου, αυτά ανήλθαν σε 4,9 εκ. έναντι 20,2 εκ. το πρώτο περσινό εξάμηνο, δηλαδή μειώθηκαν κατά 75,4%. Τον Απρίλιο του 2013, η εταιρεία είχε κάνει αίτηση για υπαγωγή στο άρθρο 99. Παρότι, η αίτηση πτώχευσης απορρίφθηκε πρωτόδικα, η εταιρεία άσκησε έφεση και στο εφετείο η αίτησή της έγινε δεκτή.

Όλο το προηγούμενο διάστημα, η Sprider Stores Α.Ε. έκλεινε το ένα κατάστημα μετά το άλλο, έχοντας απολύσει πάνω από 600 εργαζόμενους. Μέχρι τον Αύγουστο του 2013 έκλεισαν συνολικά 34 καταστήματα της εταιρείας ανά την Ελλάδα και όλα τα καταστήματα σε Βουλγαρία, Ρουμανία και Κύπρο, ενώ από τους 1.500 εργαζόμενους που εργάζονταν συνολικά σε αυτή το 2011, έμειναν μόνο 800. Ταυτόχρονα, μέσω της επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας με το εργοδοτικό σωματείο που η ίδια είχε δημιουργήσει, είχε εξαναγκάσει τους 800 εργαζόμενους να αμειβονται με τους κατώτατους μνημονιακούς μισθούς πείνας των 586 ευρώ.

Επιπλέον, το βράδυ της Δευτέρας 30/09 επιχειρήθηκε, με εντολή της διοίκησης της εταιρείας, η φυγάδευση των εμπορευμάτων από τα καταστήματά της πανελλαδικά. Στις περισσότερες περιπτώσεις, το σχέδιο αυτό ματαιώθηκε από τους εργαζόμενους οι οποίοι προχώρησαν σε αποκλεισμούς των καταστημάτων, που ακόμη και τώρα συνεχίζονται. Το πρωί της Τρίτης 1/10, οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν έξω από τα κεντρικά της εταιρίας στο Χαλάνδρι, όπου συναντήθηκαν με το δικηγόρο της εταιρίας αλλά αυτός δεν είχε καμία πρόταση να τους κάνει.

«Ξαφνικός θάνατος» και για την εταιρία Fokas στη Θεσσαλονίκη

Λουκέτο μπήκε την Παρασκευή 27/09 και στο πολυκατάστημα Fokas, στην οδό Τιμισοκή της Θεσσαλονίκης. Νωρίς το πρωί σκειούριτι μπήκαν στο πολυκατάστημα, άλλαξαν τις κλειδαριές και σφράγισαν τις πόρτες. Ο ιδιοκτήτης του πολυώροφου καταστήματος, που είναι η μονή της Αγίας Θεοδώρας, απαίτησε την έξωση λόγω της μη καταβολής ενοικίων ενός χρόνου, παρόλο που ωριότερα η εταιρία είχε ενταχθεί στο άρθρο 99 και εξασφάλισε χρήματα για τον διακανονισμό που ήθελε η εκκλησία. Η έξωση έγινε τη Δευτέρα 30/9, και οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα και πορεία ως τη Μητρόπολη Θεσσαλονίκης όπου συναντήθηκαν με τον ηγούμενο Δαβίδ, στον οποίο έθεσαν τα αιτήματά τους για να ξανανοίξει το κατάστημα, χωρίς όμως να προκύψει καμία συμφωνία.

Αξιοπρόσεκτη η δήλωση του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Άνθιμου που προΐσταται της μονής: «Η Μονή Αγίας Θεοδώρας η οποία παράγει ένα έργο κοινωνικό, αυτή τη στιγμή είναι σε πτώχευση. Έπρεπε να καταστραφούμε; Γιατί να καταστραφούμε εμείς;».

Για να συνεχίσει λοιπόν η εκκλησία να παράγει κοινωνικό έργο, πρέπει να καταστραφούν οι 600 εργαζόμενοι του Fokas, εκ των οποίων οι 180 εργάζονταν στο κατάστημα στην Τιμισοκή και είναι εννιά μήνες απλήρωτοι, ενώ οι 215 εργαζόμενοι που ήταν τους προηγούμενους μήνες σε επίσκεψη εργασίας, περιμένουν να λάβουν τα δεδουλευμένα τους με ρύθμιση.

ΕΑΣ-ΕΛΒΟ-ΛΑΡΚΟ

Λουκέτο στην παραγωγή και ανεργία για τους εργαζόμενους

Η κυβερνητική ανακοίνωση για το ουσιαστικό κλείσιμο των ΕΑΣ, ΕΛΒΟ και ΛΑΡΚΟ είναι ενδεικτική της πολιτικής της «ανάπτυξης» και του «success story». Λίγα λόγια για τις τρεις αυτές βιομηχανίες. Οι ΕΑΣ και ΕΛΒΟ, αν και σήμερα χρησιμοποιούνται για να εκτελούν παραγγελίες μόνο του στρατού, ιστορικά ενσωμάτωσαν ένα μέρος της βιομηχανικής ανάπτυξης στην Ελλάδα.

Η ΕΑΣ (Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα) δημιουργήθηκε από τη συγχώνευση της ΠΥΡΚΑΛ (αποτέλεσε διαρκώς τον κύριο προμηθευτή πυρομαχικών των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων) και της Ελληνικής Βιομηχανίας Όπλων.

Η ΕΛΒΟ δεν είναι άλλη από τη «Στάγερ Ελλάς», που όργωνε όλη την ελληνική γη, όσο οι κρατικές επιδοτήσεις στους αγρότες συνδέονταν με τα προϊόντα της παραγωγής τους. Το 1987 μετονομάστηκε σε Ελληνική Βιομηχανία Οχημάτων, με πλήρη έλεγχο της εταιρείας από το δημόσιο. Τον Αύγουστο του 2000, το 43% των μετοχών καθώς και η διοίκηση πέρασαν στον Όμιλο Μυτιληναίου. Το 2011, ο Μυτιληναίος μεταβίβασε τον έλεγχο πίσω στο δημόσιο, έχοντας καταστρέψει σχεδόν την εταιρεία, επιφέροντας τεράστια πλήγματα στην παραγωγή και στους μισθούς των εργαζομένων.

Η Γενική Μεταλλευτική και Μεταλλουργική Ανώνυμη Εταιρεία «ΛΑΡΚΟ» είναι εταιρεία παραγωγής σιδηροκικελίου. Διαθέτει μεταλλεία στην περιοχή της Εύβοιας, στο Νέο Κόκκινο Βοιωτίας, στην Καστοριά και στα Σέρβια Κοζάνης, ενώ το μεταλλουργικό εργοστάσιο στη Λάρυμνα Φθιώτιδας απασχολεί την πλειονότητα των εργαζομένων της επιχείρησης. Παρά το μικρό της μέγεθος στη σημερινή αγορά νικελίου, διατηρεί ακόμη και σήμερα πλεονεκτήματα, εξαιτίας της ποιότητας των μεταλλευμάτων που χρησιμοποιεί.

Στη σημερινή όμως «ανάπτυξη» δεν χρειάζεται η βαριά βιομηχανία. Η συμμορία του Σαμαρά ονομάζει τα λουκέτα «εκκαθάριση εν λειτουργία». Θέλει να πετάξει 2.000 εργαζόμενους στο δρόμο και να διαλύσει τις τρεις αυτές επι-

χειρήσεις, όπως έκανε και με τα Ναυπηγεία Σκαρμαγκακά. Η κυβέρνηση «απάντησε» στην Τρόικα, που απαίτησε με μήνυμα... ηλεκτρονικού ταχυδρομείου(!) το κλείσιμο των ΛΑΡΚΟ, ΕΑΣ και ΕΛΒΟ χωρίς αποζημιώσεις για τους εργαζόμενους, με το δικό της «φοβερό» σχέδιο εκκαθάρισης, που προφανώς σημαίνει απολύσεις. Μετά τις διαδοχικές συσκέψεις της δοσίλογης τριάδας Στουρνάρα - Γεννηματά - Παπαγεωργίου, η ελληνική πρόταση προκρίνει τα εξής:

- **ΕΑΣ:** Διάσπαση της εταιρείας σε στρατιωτικό και πολιτικό σκέλος. Διατηρείται μόνο το στρατιωτικό σκέλος, για την κάλυψη των «αμυντικών αναγκών της χώρας». Θα γίνει εκκαθάριση εν λειτουργία του πολιτικού σκέλους.

- **ΕΛΒΟ:** Διάσπαση και διατήρηση μόνο του στρατιωτικού σκέλους (για τις ανάγκες των ενόπλων δυνάμεων, τη συντήρηση οχημάτων κ.λπ.). Εκκαθάριση εν λειτουργία του υπόλοιπου τμήματος της εταιρείας.

- **ΛΑΡΚΟ:** Επιταχύνεται η διαδικασία ιδιωτικοποίησης της εταιρείας (έχει ήδη μεταβιβαστεί στο ΤΑΙΠΕΔ), με στόχο τη «βιώσιμη» λειτουργία της.

Το σχέδιο που επικαλείται τώρα η κυβέρνηση για τους εργαζόμενους σε ΕΑΣ και ΕΛΒΟ προβλέπει χαμηλότερες αποζημιώσεις για το προσωπικό που θα αποχωρήσει με «εθελουσία έξοδο» και συμφωνίες με το υπουργείο Εθνικής Άμυνας για... περισσότερες δουλειές!!! Για τη ΛΑΡΚΟ, συζητείται η μείωση του προσωπικού ή εναλλακτικά η οριζόντια μείωση των αποδοχών για όλους. Να σημειώσουμε επίσης ότι στα ΕΑΣ η μισθοδοσία μειώθηκε από 82 εκ. σε 22 εκ. ευρώ, τα λειτουργικά έξοδα μειώθηκαν σε 32 εκ. ευρώ, οι εργαζόμενοι είναι 8 μήνες απλήρωτοι και το ανεκτέλεστο έργο της εταιρείας ανέρχεται σε 50 εκ. ευρώ. Στην ΕΛΒΟ, το λειτουργικό κόστος μειώθηκε κατά 40%, σήμερα είναι 15 εκ. ευρώ, οι εργαζόμενοι έχουν τέσσερις μήνες να πληρωθούν και το ανεκτέλεστο έργο υπολογίζεται σε 35 εκ. ευρώ.

Πρόκειται δηλαδή για ένα οργανωμένο σχέδιο πλήρους εκκαθάρισης της παραγωγής και των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Ένα σχέδιο συντονισμένο από την κυβέρνηση και την Τρόικα, όπως και στην ΕΡΤ, στα νοσοκομεία, στην παιδεία, που πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι με ανυποχώρητους αγώνες να το σταματήσουμε, με Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας με εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, στέλνοντας στον αγύριστο τα μνημόνια και τις κυβερνήσεις που τα εφαρμόζουν.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Ο αγώνας των εργαζομένων στον Καφεναί συνεχίζεται

Οι τέσσερις εργαζόμενοι στο καφεναίο «Καφεναί» συνεχίζουν τον αγώνα για να παρθούν πίσω οι άκυρες, εκδικητικές και καταχρηστικές απολύσεις τους και να δοθούν τα δεδουλευμένα που τους χρωστάει η εργοδοσία (δώρα, επιδόματα, προσαυξήσεις νυχτερινής εργασίας και Κυριακών κ.α.). Το σχέδιο της εργοδοσίας για αλλαγή της νομικής και πραγματικής κατάστασης της εταιρείας, ώστε ν' αποφύγει την αποπληρωμή των δεδουλευμένων προς τους εργαζόμενους, καθώς και ν' απαλλαγεί από αυτούς που αντέδρασαν και διεκδικούν τα δικαιώματά τους, έχει μπλοκαριστεί. Προς το παρόν, λόγω διατήρησης της προσωρινής διαταγής των ασφαλιστικών μέτρων που κατέθεσαν οι εργαζόμενοι και εκδικάστηκαν στις 16/9, η εργοδοσία δεν μπορεί να υλοποιήσει τα σχέδιά της. Οι εργαζόμενοι περιμένουν και την τελική απόφαση του δικαστηρίου, έχοντας αιτηθεί συντηρητική κατάσχεση κάθε κινητής και ακίνητης περιουσίας της εργοδοσίας, σε ύψος τουλάχιστον αντίστοιχο των απαιτήσεών τους (περίπου 35.000 ευρώ).

«Ούτε βήμα πίσω... Όλοι θα γυρίσουμε στη δουλειά»

Ο αγώνας συνεχίζεται με παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω απ' το κατάστημα, με ενημέρωση των εργαζομένων, της νεολαίας και του λαού της Θεσσαλονίκης, με συλλογή υπογραφών και ψηφισμάτων συμπάραστασης από συνδικάτα, συλλογικότητες, κόμματα και οργανώσεις, καθώς και με τη συμμετοχή τους στον απεργιακό αγώνα των εκπαιδευτικών και τα αντιφασιστικά συλλαλητήρια. Παράλληλα, η «Επιτροπή Αγώνα Εργαζομένων στον Καφεναί», σε συνεργασία με την «Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό» προσπαθούν να ανοίξουν μια καμπάνια για την αιχρή καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου που επέβαλε ποι-

νή φυλάκισης ενός έτους με Ζετή αναστολή σε μια εργαζομένη και ένα μέλος του Δ.Σ. του Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού, ύστερα από εκδικητικές μηνύσεις που κατέθεσε στις 8/8 η εργοδοσία του «Καφεναί».

Οι μεθοδεύσεις, η τρομοκρατία και οι φασίζουσες πρακτικές της εργοδοσίας ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ. Το τελευταίο διάστημα, η εργοδοσία, με διάφορες μεθοδεύσεις και δόλια μέσα, προσπαθεί ν' αντιστρέψει την πραγματικότητα, αναρτώντας στο διαδίκτυο συκοφαντίες και τόνους λάσπης ενάντια στο δικαίο αγώνα των εργαζομένων. Θέλει να πείσει την κοινή γνώμη για το δήθεν αριστερό και κοινωνικό της προφίλ, διαδίδοντας ότι συμμετέχει σε διάφορα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα, ότι τηρεί την εργατική νομοθεσία και ότι οι εργαζόμενοι που διεκδικούν τα δεδουλευμένα τους και οι αλληλέγγυοι που τους υποστηρίζουν είναι μια συμμορία εκβιαστών! Από την άλλη, παρεμβαίνει στα εσωτερικά του Συνδικάτου, της Ομοσπονδίας και του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, επιδιώκοντας έτσι να βρει «άσυλο» και «συμπαραστάτες» στις παρανομίες της. Ακόμη, προσπαθεί να στρέψει εργαζόμενους εναντίον εργαζομένων στη βάση του «διαίρει και βασίλευε», οργανώνοντας μέτωπο με κάποιους εργαζόμενους-χαφιεδότσουρμιο, που έχουν συμπορευτεί πλήρως με τα σχέδιά της, επιδιώκοντας έτσι να πατήσουν επί πτωμάτων. Ακόμη δεν δίστασε, σε παράσταση διαμαρτυρίας, να ξαμολήσει τους δήθεν αγανακτισμένους πελάτες-φίλους της, που επιτέθηκαν λεκτικά και πρακτικά στους εργαζόμενους και τους διαδηλωτές.

Τα λεγόμενα και οι πρακτικές της εργοδοσίας στον «Καφεναί» δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από την φασίζουσα πολιτική του Σαμαρά και της συμμορίας του. Η εργοδοσία στον «Καφεναί» μπορεί και πρέπει να νικηθεί.

Από την δράση μας

Vodafone – Wind

Συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις ενάντια στη «νέα εταιρεία»-εργολαβία

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται οι εργαζόμενοι σε Wind και Vodafone ενάντια στη διάλυση των τεχνικών τμημάτων και των εργασιακών δικαιωμάτων που θα φέρει η ίδρυση «νέας εταιρείας»-εργολαβίας από τις δύο εταιρίες και η μεταφορά σ' αυτή μεγάλου μέρους του τεχνικού έργου και προσωπικού.

Στη **Wind** έγινε 4ωρη στάση εργασίας στις 13/9, με περιφρούρηση στις εγκαταστάσεις της Λ. Αθηνών, όπου στεγάζεται το μεγαλύτερο μέρος των τεχνικών τμημάτων. Για άλλη μια φορά, δεν έλειψε η προσπάθεια της διοίκησης να εκφοβίσει τους εργαζόμενους. Μετά και τη λήξη της στάσης, προϊστάμενοι έκαναν επανειλημμένες «συζητήσεις» προς τους εργαζομένους, στην πραγματικότητα πιέσεις και υποδείξεις, για να μη δηλώσουν συμμετοχή στην στάση εργασίας αλλά ότι παρεμποδίστηκαν από το Σωματείο να δουλέψουν. Ταυτόχρονα προσπαθούν να υποσκάψουν τη θέση του Σωματείου (όχι στη «νέα εταιρεία», το έργο να υλοποιηθεί από τους εργαζόμενους τεχνικούς των δύο εταιριών), πλασάροντας τη «νέα εταιρεία» ως «παράδεισο» και «ευκαιρία καριέρας». Όμως, την ίδια στιγμή, με διάφορες μεθοδεύσεις («φωτογραφικές» εσωτερικές μετακινήσεις και αλλαγές καθηκόντων κ.α.) προσπαθούν να εξασφαλίσουν την παραμονή και στελεχικές θέσεις των ίδιων και «ημετέρων» στις Wind και Vodafone! Δεν κατάφεραν όμως να κάμψουν τη διάθεση των εργαζομένων, καθώς η συμμετοχή στην στάση από τα τεχνικά τμήματα ήταν μεγάλη, σχεδόν καθολική. Το Σωματείο έχει εξαγγείλει 24ωρη απεργία την Τετάρτη 9/10.

Στη **Vodafone** πραγματοποιήθηκε 4ωρη στάση εργασίας την Τετάρτη 18/9, με περιφρούρηση στις εγκαταστάσεις της Παλλήνης, όπου εργάζεται σχεδόν το σύνολο των υπό «μεταφορά» τεχνικών, και κάλεσμα απεργιακής συγκέντρωσης εντός του κτηρίου. Από την προηγούμενη, στο κτήριο της Παλλήνης φάνηκαν οι διαθέσεις των συναδέλφων να κινητοποιηθούν. Θορυβημένη η διοίκηση, προσπάθησε να εμποδίσει την πραγματοποίηση της απεργιακής συγκέντρωσης. Στελέχη καλούσαν τους εργαζόμενους να μην προσέλθουν στη θέση εργασίας τους παρά μετά τη λήξη της στάσης (δηλ. να μην πάνε στην απεργιακή συγκέντρωση), ενώ προϊστάμενοι επιχειρούσαν να τους αναθέσουν εξωτερικές δουλειές το πρωί της Τετάρτης, για να σπάσουν την απεργία και να τους αποκόψουν από το χώρο της συγκέντρωσης. Αποκορύφωμα το ξημέρωμα της Τετάρτης, όταν η ίδια η διοίκηση, χωρίς καμία προειδοποίηση, κλείδωσε το κτήριο της Παλλήνης και απέκλεισε την είσοδο, εφαρμόζοντας το απαράδεκτο lok άουτ, μέτρο αντεκδίκησης της εργοδοσίας στις απεργίες, που απαγορεύεται από το νόμο (ν. 1264/82). Παρόλα αυτά, αρκετοί συναδέλφοι προσήλθαν από το πρωί στο κτήριο της Παλλήνης και συμμετείχαν στην απεργιακή συγκέντρωση. Το Σωματείο έχει εξαγγείλει 24ωρη απεργία την Παρασκευή 11/10.

Παρά τις λυσσαλέες προσπάθειες εξωραϊσμού από τις δύο διοικήσεις, η πραγματικότητα της «νέας εταιρείας» και τα δεινά που θα φέρει στους εργαζόμενους, αποκαλύπτονται μέρα με τη μέρα. Τα δύο Σωματεία, σε διαρκή συντονισμό μεταξύ τους, επικεντρώνουν τώρα στο να σπάσει το κλίμα «τετελεσμένων» που επιχειρούν να διαμορφώσουν οι δύο διοικήσεις, παρουσιάζοντας τη μεταφορά των συναδέλφων στο νέο εργοστάσιο ως «αυτόματη», που δεν επιδέχεται αντιρρήσεις. Π' αυτό γίνονται διαρκώς περιποδείες στους χώρους δουλειάς και προγραμματίζονται νέες συνελεύσεις, ενώ έχει ξεκινήσει εκστρατεία ενημέρωσης του κοινού (κείμενο, αφίσα, σποτάκι, εξορμήσεις σε καταστήματα).

Οι εργαζόμενοι στις δύο εταιρείες πρέπει ν' αποκρούσουν τις αυταπάτες για «ατομικές λύσεις», να συνεχίσουν μέχρι τέλους, μέχρι να πετύχουν τη ματαίωση της τυχάρπαστης «νέας» εταιρείας-εργολαβίας και τη μεταφορά εργαζομένων σ' αυτή, που θα φέρει μόνο απολύσεις, μειώσεις μισθών, σπάσιμο των συλλογικών συμβάσεων και των σωματείων.

Απεργία καθηγητών

Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί

Μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις και χωρίς να υπάρχει εισήγηση του Διοικητικού Συμβουλίου (Δ.Σ.) της ΟΛΜΕ, οι καθηγητές αποφάσισαν απεργία διαρκείας με την μορφή πενήθμερων επαναλαμβανόμενων από τις 16 Σεπτεμβρίου. Τα ποσοστά συμμετοχής στην απεργία ήταν πρωτόγνωρα υψηλά σε όλη την διάρκεια της πρώτης εβδομάδας (κυμάνθηκαν πανελλαδικά από 95% μέχρι και 50% την τελευταία μέρα). Σχεδόν καθολική και πρωτοφανής ήταν και η συμμετοχή μας στα δύο συλλαλητήρια (16/9 πανεκπαιδευτικό και 18/9 πανδημοσιοϋπαλληλικό) σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας. Ιδιαίτερα σημαντικό και πρωτοφανέρωτο για το εκπαιδευτικό κίνημα ήταν και το γεγονός ότι με σχεδόν αυθόρμητο τρόπο δημιουργήθηκαν απεργιακές φρουρές-επιτροπές αγώνα έξω από πολλά σχολεία, όπου απεργοί μαζί με συνάδελφους που βρίσκονται σε διαθεσιμότητα, κάθε πρωί έξω από τα σχολεία τους ενημέρωναν γονείς και μαθητές, τους καλούσαν στις κινητοποιήσεις και παράλληλα περιφρουρούσαν την απεργία, επισκέπτονταν άλλα σχολεία, ενημέρωναν και έπειθαν συναδέλφους, έκαναν εξορμήσεις ενημέρωσης σε πλατείες και λαϊκές αγορές.

Οι συνελεύσεις της 19ης Σεπτεμβρίου ήταν για μία ακόμη φορά μαζικές και για δεύτερη φορά η ΟΛΜΕ δεν κατέβασε εισήγηση προς τον κλάδο. Η ΔΑΚΕ πρότεινε μία 48ωρη και η ΠΑΣΚ μία 3μερη (έδωσαν βέβαια οδηγίες στα μέλη τους στις Γενικές Συνελεύσεις να ψηφίσουν μία από τις άλλες δύο προτάσεις εκτός βέβαια από 5νθήμερη). Το ΠΑΜΕ πρότεινε «επαναλαμβανόμενες» 48ωρες. Οι ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), οι Παρεμβάσεις, η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» και οι «Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών» πρότειναν την συνέχιση της απεργίας διαρκείας με 5νθήμερες επαναλαμβανόμενες. Επικαλούμενη την τυπική απαρτία (66,6%), και αγνοώντας το 65,7% των ΕΛΜΕ που ήταν υπέρ των 5νθήμερων επαναλαμβανόμενων(!), η ολομέλεια των προέδρων της ΟΛΜΕ, επιχειρεί να ανακόψει την απεργία διαρκείας με την μορφή των 5νθήμερων απεργιών, κηρύσσοντας μια 48ωρη με νέες γενικές συνελεύσεις. Την ευθύνη γι' αυτή την εξέλιξη φέρουν οι παρατάξεις ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και ΠΑΜΕ, που από την αρχή στάθηκαν με λύσσα ενάντια στις 5νθήμερες. Δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν την πρώτη 5νθήμερη κάτω από την αποφασιστικότητά μας. Μετά και τη μαζικότερη συμμετοχή των υπολοίπων δημοσίων υπαλλήλων στις διαδηλώσεις της ΑΔΕΔΥ, η κατάσταση

γι' αυτές τις παρατάξεις άρχισε να ξεπερνάει κάθε όριο. Έτσι εξηγείται και η κατ' ουσία πραξικοπηματική ενέργεια να επιβάλουν την 48ωρη. Οι ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ δεν ξέφυγαν από την πεπατημένη και τον προδοτικό τους ρόλο, που τόσα χρόνια μας οδήγησε σε ήττες.

Το ΠΑΜΕ πραγματικά ξεπέρασε τον εαυτό του και αποδείχθηκε ο πιο συνεπής και ο πιο άξιος συμπαραστάτης της κυβέρνησης. Από το καλοκαίρι μέχρι και σήμερα, προσπάθησε με νύχια και με δόντια να σπείρει την απογοήτευση στους συναδέλφους, απολυμένους και μη, λέγοντάς τους ότι κανένας αγώνας, καμία απεργία δεν μπορεί να έχει αποτέλεσμα μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Όταν βγήκε η απεργία διαρκείας προχώρησε σε ανοικτή απεργοσπασία μαζί με την ΔΑΚΕ, λέγοντας στον κόσμο να απεργήσει μόνο τις 2 πρώτες μέρες. Όταν οι εκπαιδευτικοί συμμετείχαν μαζικά και στις επιτροπές αγώνα, τις κατήγγειλε σαν «αντικαταστατικές» και σαν «παραμάγαζα». Όταν κατάλαβε ότι ο κόσμος ήθελε να συνεχίσει την 2η εβδομάδα, πρότεινε 48ώρες επαναλαμβανόμενες, ξέροντας ότι αυτό είναι τεχνικά αδύνατο. Από την αρχή της απεργίας διαγωνιζόταν με το υπουργείο για το ποιος θα δώσει την μεγαλύτερη πτώση ποσοστών συμμετοχής των απεργών και ταυτόχρονα έδειξε λυσσαλέα επιμονή στο να αποτρέψει την διεύρυνση του απεργιακού μετώπου με άλλους κλάδους, με την στάση των μελών του στα Δ.Σ. αυτών των σωματείων και των ομοσπονδιών. Βέβαια, πρέπει να σημειώσουμε ότι μεγάλη μερίδα του κόσμου τους θεωρεί γραφικούς ή ακόμα και τους λοιδορεί, αλλά δεν πρέπει να παραβλέπουμε και το γεγονός ότι πολλοί από τους συναδέλφους συμμετείχαν πρώτη φορά σε τέτοιες διαδικασίες και τέτοιου είδους απόψεις τους μπέρδευαν, τους αποθάρρυναν και τους απογοήτευσαν.

Μετά λοιπόν από το πραξικοπηματικό σταμάτημα της απεργίας διαρκείας, όπως ήταν φυσικό τα ποσοστά συμμετοχής στην 48ώρη (23-24/9), συν μία 24ωρη (25/9) της ΑΔΕΔΥ, μειώθηκαν αρκετά (αν και ήταν αξιοπρεπή) και σε αυτό βοήθησαν αυτή τη φορά και οι ΣΥΝΕΚ. Στις γενικές συνελεύσεις στις 24/9 επικαλούμενες και αυτές τα χαμηλά ποσοστά ότι ο κόσμος δεν αντέχει οικονομικά, πρότειναν 48ωρες κυλιόμενες ανά εβδομάδα μέχρι τα Χριστούγεννα! Η κυβέρνηση και οι παρατάξεις που την συνέδραμαν (ΔΑΚΕ, ΠΑΣΚ, ΠΑΜΕ, ΣΥΝΕΚ) είναι αλήθεια ότι πόνταραν στην οικονομική εξάντληση των καθηγητών εξαιτίας των χαμηλών μισθών μας, για αυτό και βέβαια έκαναν ότι μπορούσαν για να μην ενεργοποιηθούν τα απεργιακά

ταμεία. Το ΠΑΜΕ πρότεινε μία 48ωρη στις 4-5/10 και 24ωρη στις 15/10 χαρακτηρίζοντας μάλιστα την πρόταση για 5νθήμερες «μνημείο ανευθυνότητας και τυχοδιωκτισμού, που οδηγεί τον κλάδο σε αδιέξοδο, είναι επικίνδυνη για την υπόσταση και την προοπτική του κινήματος». Η ΔΑΚΕ μια 48ωρη στις 9-10/10. Οι Παρεμβάσεις κεντρικά πρότειναν συνέχιση των 5νθήμερων, αν και σε κάποιες ΕΛΜΕ (Δυτικής Αττικής και αλλού) πρότειναν αναστολή της απεργίας, όπως έκαναν και μερικά σχήματα των ΣΥΝΕΚ. Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» και οι «Αγωνιστικές Κινήσεις» προτείναμε συνέχιση των 5νθήμερων. Έτσι, στην γενική συνέλευση προέδρων των ΕΛΜΕ της χώρας καμία πρόταση δεν συγκέντρωσε την απαραίτητη πλειοψηφία και η απεργία έληξε. Ας σημειωθούν τα νούμερα της ψηφοφορίας, για να αντιληφθεί κα-

νείς πως μεθόδευσαν το ΠΑΜΕ και οι ΣΥΝΕΚ την αναστολή της απεργίας: η πρόταση για πενήθμερες απεργίες πήρε 1.289 ψήφους (μετά από όλα αυτά πάλι πλειοψήφησε), η πρόταση του ΠΑΜΕ 524, η πρόταση των ΣΥΝΕΚ 485, αναστολή της απεργίας ψήφισαν 779, άλλες μορφές 189 και λευκό 294.

Οι Παρεμβάσεις στήριξαν τις πενήθμερες και παρότι έδειξαν αγωνιστικότητα, ανέχθηκαν το ξεπούλημα και του ΠΑΜΕ και των ΣΥΝΕΚ, χωρίς να βοηθήσουν ουσιαστικά στην αυτοοργάνωση του κινήματος. Δεν πίστευαν ότι οι εκπαιδευτικοί μπορούμε να πυροδοτήσουμε γενικότερο εργατικό και κοινωνικό ξεσηκωμό και δεν έβαζαν σαν στόχο αυτής της απεργίας να πέσει η κυβέρνηση. Στόχευαν απλά στο να κάνουν οι εκπαιδευτικοί άλλο ένα αγωνιστικό βήμα προς τα εμπρός. Προσπαθούσαν να συμβιβάσουν τα πράγμα-

Πανεπιστήμια

Νέες ευκαιρίες για

Ο σχεδόν «καυτός» Σεπτέμβριος που διανύσαμε, σηματοδότησε την έναρξη μιας περιόδου στην οποία η εκπαίδευση θα βρεθεί σαν κύριος στόχος της κυβερνητικής επίθεσης, αφού μαζί με την υγεία αποτελούν τους δύο τομείς «κλειδιά» στους οποίους θα πέσει το μεγαλύτερο βάρος του νέου κύματος επίθεσης κυβέρνησης και τρόικας.

Απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων

Αν στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στο επίκεντρο βρίσκονται οι απολύσεις και η απεργία των εκπαιδευτικών καθώς και το «Νέο Λύκειο», στην τριτοβάθμια εκπαίδευση κυριαρχεί το ζήτημα των απολύσεων των διοικητικών υπαλλήλων και η απεργία τους.

Συγκεκριμένα, με ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας, βγαίνουν σε διαθεσιμότητα 1.655 από τους περίπου 6.200 διοικητικούς υπαλλήλους από ΑΕΙ και ΤΕΙ, δηλαδή ποσοστό μεγαλύτερο από το 25% επί του συνόλου. Οι 700 περίπου από αυτούς προέρχονται από τα Πανεπιστήμια της Αθήνας (Μετσόβιο, Καποδιστριακό, Οικονομικό), οι 240 από το ΑΠΘ, και οι υπόλοιποι από εκπαιδευτικά ιδρύματα της επαρχίας.

Η ομοσπονδία των διοικητικών υπαλλήλων απάντησε με επαναλαμβανόμενες απεργίες, ξεκινώντας με δύο σαρανταοχτάωρες από τις 10 έως τις 14 Σεπτεμβρίου και συνεχίζοντας με πενή-

μερες έως τουλάχιστον και την πρώτη εβδομάδα του Οκτώβρη που γράφεται το άρθρο αυτό.

Πρωτοστάτης στο χορό των κινητοποιήσεων βρέθηκε το ΕΜΠ, το οποίο τέθηκε με απόφαση της Συγκλήτου σε αναστολή λειτουργίας ήδη από τις αρχές Σεπτεμβρίου. Παράλληλα λειτουργούσε στο κτίριο «Παμπολυτεχνειακή συνέλευση» με την συμμετοχή, εκτός των διοικητικών υπαλλήλων, και φοιτητών αλλά και διδακτικού προσωπικού.

Ακολούθησαν τα Πανεπιστήμια Κρήτης και Αθηνών με αναστολή λειτουργίας, ενώ στα υπόλοιπα ιδρύματα, και κυρίως στο ΑΠΘ που επιφορτίζεται με μεγάλο κομμάτι της επίθεσης, οι διοικήσεις αρκέστηκαν σε μια πολύ μετριопαθή στάση καταγγέλλοντας και ζητώντας την άρση της απόφασης για τις διαθεσιμότητες των υπαλλήλων.

Με τη λήξη της απεργίας των εκπαιδευτικών της δευτεροβάθμιας που αποτελούσαν αντικειμενικά τον κορμό των κινητοποιήσεων των δημοσίων υπαλλήλων, η κυβέρνηση ξεκίνησε μια αντεπίθεση και πάνω στα πανεπιστήμια. Με επιστολή του υπουργού Παιδείας Αρβανιτόπουλου προς τους πρυτάνεις, η κυβέρνηση έδωσε τελεσίγραφο στις διοικήσεις των πανεπιστημίων για την παράδοση των ονομάτων των εργαζομένων που πρέπει να βγουν σε διαθεσιμότητα, απειλώντας ότι σε διαφορετική περίπτωση θα ασκηθούν και διώξεις για παράβαση καθήκοντος.

τα με το ΠΑΜΕ, θεωρώντας ότι ο αγώνας χωρίς το ΠΑΜΕ δεν μπορούσε να είναι νικηφόρος. Ακόμα δεν αντιλαμβάνονται ότι σε μια τέτοια απεργία πρέπει: α) η οργάνωση και η εκπροσώπησή της να είναι στα χέρια των απεργιακών επιτροπών και των γενικών συνελεύσεων και όχι στα Δ.Σ. και β) να κτιστούν πραγματικές συμμαχίες και μέτωπα με όλους όσους θίγονται, όχι με απεύθυνση στα εκλεγμένα όργανά τους αλλά στην βάση της ενότητας των εργαζομένων, μέσω κοινών συνελεύσεων και κοινών επιτροπών αγώνα.

Οι δυνατότητες ήταν μεγάλες

Αυτό το έδειξε η μαζική συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις, στην απεργία, στις διαδηλώσεις και στις επιτροπές αγώνα, καθώς και το γεγονός ότι για πρώτη φορά η κυβέρνηση δεν κατάφερε να χρησιμοποιήσει εναντίον της απεργίας μας τον «κοινωνικό αυτοματισμό». Η απεργία, με την δυναμική που έδειξε, κατάφερε να πάρει με το μέρος της το σύνολο των γονιών, των μαθητών, των εργαζομένων. Όλοι προσδοκούσαν μια νίκη για να εκφράσουν τη δική τους οργή, για να δώσουν ένα πλήγμα στην κυβέρνηση που έχει φτάσει στα όρια της εξαθλίωσης μεγάλα κομμάτια της κοινω-

νίας. Οι καθηγητές γνωρίζαμε ότι η νίκη μας, δηλαδή να γυρίσουν πίσω οι απολυμένοι και να μην γίνουν άλλες απολύσεις, σημαίνει ανατροπή της κυβέρνησης και κάθε κυβέρνησης που θα εφαρμόζε παρόμοια πολιτική. Στις κινητοποιήσεις ήταν μαζί μας οι διοικητικοί των πανεπιστημίων, οι εργαζόμενοι στα ασφαλιστικά ταμεία και σε πολλά σχολεία υπήρχαν καταλήψεις μαθητών. Η ξεπουλημένη ηγεσία της ΑΔΕΔΥ εξαναγκάστηκε να κηρύξει τις δύο 48ωρες, και οι πιέσεις προς την ΔΟΕ, αλλά και προς την ΓΣΕΕ θα ήταν ασφυκτικές αν κατάφερνε να ξεδιπλωθεί η απεργία διαρκείας των καθηγητών.

Δυστυχώς, όπως είχαμε προβλέψει σαν «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών», μετά το ξεπούλημα της απεργίας η κυβέρνηση ανασυντάχθηκε (προσωρινά) και συνεχίζει με νέα σκληρά μέτρα που αφορούν την εκπαίδευση αλλά και το βιοτικό επίπεδο των εκπαιδευτικών. Την πρώτη μέρα που γυρίσαμε στα σχολεία, ανακοινώθηκαν τα ονόματα των συναδέλφων 6 ειδικοτήτων στην Κεντρική Μακεδονία που είναι ολικά υπεράριθμοι και θα μετακινηθούν σε επίπεδο περιφέρειας, στην συνέχεια σε επίπεδο επικράτειας και όσοι περισσέψουν θα τεθούν σε

διαθεσιμότητα-απόλυση (39 πλεονάζοντες φιλόλογοι για μόλις 9 κενά μέσα στην περιφέρεια). Την επόμενη μέρα ανακοινώνουν ότι τα τμήματα ένταξης και τα ολοήμερα θα λειτουργήσουν χωρίς μόνιμο προσωπικό (μόνο με αναπληρωτές μέσω ΕΣΠΑ), που οδηγεί σε χιλιάδες υπεραριθμίες και μετακινήσεις δασκάλων. Την μεθεπόμενη καταργούν την συνδιδασκαλία στα εργαστηριακά μαθήματα της πληροφορικής στα γενικά λύκεια, που θα οδηγήσει χιλιάδες συναδέλφους της πληροφορικής να μείνουν χωρίς ωράριο και να προστεθούν και αυτοί στην δεξαμενή των διαθεσιμοτήτων-απολύσεων.

Δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε. Και αυτή την φορά δεν πρέπει να αφήσουμε κανέναν να σταματήσει-ξεπουλήσει τον αγώνα μας. Αντίθετα, πρέπει να τους ξεπεράσουμε, να σπάσουμε ολοκληρωτικά την λογική της ανάθεσης και να συνεχίσουμε τον αγώνα. Απέναντι σε αυτούς πρέπει να αντιτάξουμε την αποφασιστικότητά μας, την πίστη στις δυνάμεις μας, την ενότητα και την οργάνωσή μας μέσα από τις επιτροπές αγώνα και τις απεργιακές επιτροπές.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η κατάσταση και οι προοπτικές του κινήματος

Τα αντανάκλαστα του φοιτητικού κινήματος σε αυτήν τη μάχη, υπήρξαν όπως και ένα αρκετά μεγάλο προηγούμενο διάστημα, αρκετά έως πολύ χαμηλά. Η ανάπτυξη δε της απεργίας στην περίοδο της εξεταστικής ενέτεινε αυτό το πρόβλημα, που όμως δεν πρέπει να αποδοθεί μόνο σε αυτό. Έτσι, σε γενικές γραμμές, η δράση των φοιτητών περιορίστηκε σε ψηφίσματα αλληλεγγύης στην απεργία από τους φοιτητικούς συλλόγους και σε μικρή παρουσία - κατά βάση οργανωμένων φοιτητών στις διαδηλώσεις. Εξαιρεση αποτελεί το Μετσόβιο Πολυτεχνείο, όπου μάλιστα αυτή η μορφή οργάνωσης του αγώνα που υιοθετήθηκε έχει τις προϋποθέσεις να αφήσει μια παρακαταθήκη για την από δω και πέρα ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος.

Η επίθεση που θα δεχθούν οι φοιτητές από δω και μπρος έχει ήδη φανεί ότι θα είναι πολύ πιο σκληρή από αυτήν που δέχθηκαν μέχρι τώρα τα Πανεπιστήμια στα τρία χρόνια εφαρμογής των Μνημονίων. Φαίνεται ότι και για την τριτοβάθμια εκπαίδευση ήρθε η ώρα να «πληρώσει το λογαριασμό». Αυτή η επίθεση θα έχει τους εξής βασικούς άξονες:

α) Κατάρρευση των λειτουργιών, ακόμα και των πιο στοιχειωδών, των πανεπιστημίων. Η διαρκής μείωση της χρηματοδότησης, οι απολύσεις του διοικητικού προσωπικού (αυτές δεν είναι παρά η αρχή) αλλά και σε επόμενη φάση και του εκπαιδευτικού προσωπικού, θα δημιουργήσουν στα ιδρύματα μια κατάσταση χάους, όπου όλα απλά θα «λειτουργούν» μέχρι ξαφνικά να σταματήσουν! Πρόκειται δηλαδή για το δόγμα του «ξαφνικού θανάτου», για το οποίο πλέον υπάρχουν όχι απλά ενδείξεις αλλά χειροπιαστά παραδείγματα, όπως η μη λειτουργία της φοιτητικής λέσχης του ΑΠΘ και το σχέδιο για την ιδιωτικοποίησή της.

β) Προχώρημα της εφαρμογής του νόμου Διαμαντοπούλου αλλά και μιας νέας φάσης του σχεδίου «Αθηνά». Σε συνδυασμό με τον νέο νόμο για το Λύκειο, πρέπει να θεωρείται δεδομένη η προσπάθεια για νέα συρρίκνωση του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αυτή τη φορά όχι μόνο με περιφερειακά ΤΕΙ αλλά και με μεγάλες σχολές στα αστικά κέντρα. Παράλληλα, πλησιάζει η ώρα που θα ζητηθούν από τους φοιτητές δίδακτρα για να μπορέσουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους, πράγμα που στη σημερινή κατάσταση σημαίνει άμεση έξωση σε χιλιάδες φοιτητές.

γ) Εφαρμογή του δόγματος «νόμος και τάξη» στα Πανεπιστήμια. Αυταρχικοποίηση της εσωτερικής του ζωής, χτύπημα στο άσυλο και στο φοιτητικό κίνημα. Τα σημάδια είναι καθαρά. Οι συνεχείς εισβολές της αστυνομίας στο Πανεπιστήμιο για ασήμαντους λόγους, η εμετική προπαγάνδα για τα «δέντρα που φυτρώνουν μολότοφ» στο άσυλο, ακόμα και οι απειλές του Αρβανιτόπουλου, δείχνουν μια σημαντική σκλήρυνση της πολιτικής της κυβέρνησης.

Είναι προφανές ότι ο χρόνος για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος προκειμένου να αντιμετωπίσει αυτήν την επίθεση δεν είναι απεριόριστος. Οι αντικειμενικές συνθήκες είναι πολύ ευνοϊκές. Ωστόσο, το να σταθούν οι φοιτητές στο ύψος των περιστάσεων περικλείει και πολλούς άλλους παράγοντες, και κυρίως την πολιτική ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος. Η χρονιά που ξεκινάει θα είναι ίσως από τις πιο κρίσιμες για το φοιτητικό κίνημα. Ο προβληματισμός που υπάρχει στη νεολαία οφείλει να γίνει διάθεση για αγώνα και μάλιστα με τον πλέον αποτελεσματικό τρόπο.

■ Γιάννης Σ.

«ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ» - ΜΑΘΗΤΕΙΑ

Μια άνευ προηγουμένου επίθεση

Στις 11 Σεπτεμβρίου η κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ψήφισε τον νόμο για το «Νέο Λύκειο». Στόχος αυτού του νόμου είναι η ολοκληρωτική διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας και ο αποκλεισμός της μεγάλης πλειοψηφίας της νεολαίας από τη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το νέο σύστημα θα εφαρμοστεί άμεσα στους μαθητές της Α' Λυκείου και τα βασικά του χαρακτηριστικά είναι:

α) Η μετατροπή του σχολείου σε ένα ατέλειωτο εξεταστικό κάτεργο. Οι μαθητές της Α' Λυκείου θα πρέπει να δώσουν τέσσερις φορές πανελλαδικές εξετάσεις, για την προαγωγή τους από τη μια τάξη στην άλλη, για απολυτήριο και για να μπουν στο πανεπιστήμιο. Όλοι οι βαθμοί από την Α' ως την Γ' Λυκείου θα μετράνε για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει μόνο ότι θα πρέπει να δίνουμε πολύ περισσότερα λεφτά σε φροντιστήρια για να αντέξουμε στον αγώνα δρόμου των απαντών πανελλαδικών - και βέβαια είναι ελάχιστες οι οικογένειες που μπορούν να τα δώσουν - αλλά και ότι ο ένας μετά τον άλλο θα εγκαταλείπουμε το Λύκειο. Έτσι, όχι απλά προωθείται η παραπαιδεία και η ιδιωτική εκπαίδευση, αλλά μειώνεται δραματικά και ο αριθμός των μαθητών που θα τελειώνουν το Λύκειο και ακόμα περισσότερο αυτών που θα περάσουν και στο πανεπιστήμιο.

β) Μεγάλο μέρος του νέου νόμου αφορά την τεχνική εκπαίδευση, η οποία ουσιαστικά καταστρέφεται. Μέχρι πέρσι οι μαθητές στα ΕΠΑΛ μπορούσαν να διαλέξουν ανάμεσα σε 110 ειδικότητες, ενώ πλέον έμειναν μόνο 23 - και που μάλλον του χρόνου θα καταργηθούν και αυτές. Έτσι, αν κάποιος μαθητής θέλει να πάει σε κάποια από τις ειδικότητες που καταργήθηκαν θα πρέπει να πάει σε ιδιωτική σχολή και να πληρώνει δίδακτρα. Ταυτόχρονα, απέλυσαν και όλους τους καθηγητές των ειδικοτήτων αυτών (2.500 εκπαιδευτικοί), για να τηρήσουν τις υποσχέσεις τους στους τοκογλύφους της τρόικας.

Για τους μαθητές των ΕΠΑΛ εισάγουν και τη μαθητεία, δηλαδή εργασία μέσω ΟΑΕΔ σε κάποια επιχείρηση για έναν χρόνο, πάνω στο αντικείμενο της ειδικότητας του μαθητή. Μιλάμε για ανασφάλιστη εργασία με άθλιους-συμβολικούς μισθούς (9 ευρώ την ημέρα) και μάλιστα οι εργοδότες θα επιδοτούνται για να απασχολούν τους μαθητές! Αν δούμε την κατάσταση στους εργασιακούς χώρους, μπορούμε να φανταστούμε την εκμετάλλευση που περιμένει τους μαθητές των ΕΠΑΛ.

Οι μαθητές έδειξαν άμεσα τη διάθεσή τους να κινητοποιηθούν, με καταλήψεις σε πολλά σχολεία της χώρας, δείχνοντας έτσι και την αλληλεγγύη τους στους απεργούς καθηγητές τους, και οργάνωσαν πορείες στη γειτονιά ή και κεντρικές, ενάντια στο «Νέο Λύκειο» και την καταστροφή που φέρνει. Όμως το μαθητικό κίνημα στέκεται ακόμα αδύναμο μπροστά σε αυτή την κατάσταση, έχοντας σοβαρά προβλήματα οργάνωσης και συντονισμού του αγώνα.

Γ' αυτό θα πρέπει να δημιουργήσουμε επιτροπές αγώνα σε κάθε σχολείο, που θα οργανώνουν τις καταλήψεις και τις άλλες κινητοποιήσεις και θα ανοίξουν τον αγώνα σε ολόκληρη την κοινωνία. Επίσης, θα πρέπει να σχηματιστούν συντονιστικά, που θα ενώνουν όλα τα σχολεία σε ένα μαθητικό κίνημα, το οποίο θα βγει στους δρόμους ζητώντας τη στήριξη όλων των εργαζομένων και των φοιτητών, ώστε να παλέψουμε όλοι μαζί για να ριξουμε αυτή τη χούντα που μας καταστρέφει τα όνειρα και μας ωθεί στην πείνα, τη φτώχεια και την εξαθλίωση.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Ο Φασισμός

ακολουθεί από την εμφάνισή της και ειδικά μετά την είσοδό της στη Βουλή, ταχτική αντιγραμμένη από τα χιτλερικά Τάγματα Εφόδου.

Η δολοφονία δεν ήταν ένα τυχαίο γεγονός. Ήταν η σχεδιασμένη παρέμβαση της στις εξελίξεις του επερχόμενου «θερμού» φθινόπωρου του κινήματος. Επιδιώξη της, η δημιουργία μιας μόνιμης ανώμαλης κατάστασης και η καθιέρωση της φασιστικής βίας όχι τώρα πια ενάντια στους μετανάστες αλλά ενάντια σε αγωνιστές, αριστερούς και γενικότερα το εργατικό κίνημα. Όμως πέρα απ' αυτό η βασική της επιδίωξη ήταν ν' αρχίσει να αναδειχεται ως κεντρικός παράγοντας στην πολιτική σκηνή και αν είναι δυνατόν -όσο πιο σύντομα γινόταν- να μετακινήσει τη βασική διαχωριστική γραμμή από το Μνημόνιο/αντιμνημόνιο, ευρώ ή δραχμή κ.λπ., στο «με τη ΧΑ ή εναντίον της», δείχνοντας έτσι ότι είναι η μοναδική αντισυστημική δύναμη, ότι όλοι οι άλλοι «είναι ίδιοι» κ.λπ. Γενικά, επιδίωξη της ΧΑ

κομμάτι που κινήθηκε προς τα δεξιά, προς τον αυταρχισμό και το φασισμό) που φτωχοποιούνται διαρκώς, ο άλλοτε περίφημος μεσαίος χώρος -ήταν η κύρια βάση των δυο αστικών κομμάτων- που τώρα χτυπιέται ανηλεώς, που έχει χάσει τη δουλειά του και κινδυνεύει να χάσει ακόμη και το σπίτι του... που δεν μπορεί να βρει δικιοπυθενά. Και από την άλλη τα λούμπεν στοιχεία που αυξάνονται λόγω της διαρκώς αυξανόμενης διάλυσης της παραγωγή και της κοινωνίας. Η ΧΑ πέρα από εκφραστής αυτού του κομματιού είναι ταυτόχρονα και μια ένδειξη της αντιδραστικής ιδεολογικής μετάλλαξης, του εκβαρβαρισμού και εκφασισμού ενός αρκετά μεγάλου μέρους της ελληνικής κοινωνίας. Τέλος, είναι ξεκάθαρο ότι η ΧΑ είχε την υποστήριξη ενός μέρους της αστικής τάξης (ιδιαίτερα των σύγχρονων «μαυραγοριτών»), σημαντικά ερείσματα μέσα στον κρατικό μηχανισμό (ιδιαίτερα στα κατασταλτικά σώματα) και ακόμη τη συμπάθεια κάποιων κομματιών των μνημονιακών δυνά-

μεων. Γι' αυτό η ΧΑ αποτελούσε έναν εν δυνάμει κίνδυνο όχι μόνο για το εργατικό κίνημα αλλά και για μια αποσταθεροποίηση του υπάρχοντος καθεστώτος προς όφελός της, το οποίο όμως δεν μπορούσε να ανεχθεί ο κύριος όγκος των δυνάμεων (κοινωνικών και πολιτικών) που κυριαρχεί.

Η δολοφονία του αντιφασίστα αγωνιστή Π. Φύσσα από τους φασίστες της Χρυσής Αυγής (ΧΑ) στο Κερατσίνι, αλλάζει το πολιτικό σκηνικό, δημιουργεί νέες εξελίξεις, σίγουρα πολύ μεγάλες, αν και η έκτασή τους είναι δύσκολο να καθοριστεί ακριβώς. Δεν αποκλείεται να είναι ανάλογες με κείνες άλλων γνωστών από το παρελθόν δολοφονιών. Και μόνο το γεγονός της σύλληψης και φυλάκισης των ηγετικών στελεχών της ΧΑ, ανάμεσα στα οποία ο αρχηγός Μιχαολιάκος, ο υπαρχηγός Παππάς, ο βουλευτής Λαγός κ.α. και της σύγκρουσης δυο μηχανισμών που μέχρι χθες λίγο πολύ συνεργάζονταν, είναι καινούργια δεδομένα στην πολιτική ζωή και σίγουρα θα την αναμορφώσουν.

«Ο φασισμός είναι ο καπιταλισμός σε παρακμή» (Λένιν)

Οι αιτίες που γέννησαν και ενίσχυσαν το ναζιστικό μόρφωμα στη χώρα μας και όχι μόνο, είναι βασικά γνωστές: Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, τα μνημόνια που έχουν μετατρέψει την κοινωνία σε χωματερή, η πολιτική των μνημονιακών κομμάτων (κυρίως ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και εν μέρει η ΔΗΜΑΡ), η πολιτική κρίση και η διαλυτική κρίση και αποσύνθεση των αστικών κομμάτων (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ), η κατάργηση της λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, η ταπείνωση και καταπάτηση της αξιοπρέπειας, τα παραμύθια περί «success story», «πρωτογενούς πλεονάσματος» κ.λπ. Ασφαλώς έπαιξαν σημαντικό ρόλο το μεταναστευτικό και η ανασφάλεια, που και τα δυο αποτελούν σημαντικά πολυεργαλεία στα χέρια των αστών και της αστικής πολιτικής, αλλά και των φασιστικών συμμοριών για τον εκφοβισμό, εκβαρβαρισμό και εκφασισμό της κοινωνίας, ειδικά μικροαστικών στρωμάτων, η απελπισία, αλλά και η ύπαρξη ενός περίπου 5% ακροδεξιών (ταγματασφαλιτών, χουντικών κ.λπ.) που στις κατάλληλες συνθήκες μπορούσε να γίνει το «αυγό του φιδιού».

Πάντως, μετά την είσοδό της στη Βουλή, η ΧΑ αποθρασύνθηκε, μέχρι που έφτασε στα δυο περιστατικά, την επίθεση στα μέλη του ΚΚΕ (στο ενδιάμεσο, παρέλαση των ταγμάτων εφόδου στο Μελιγαλά) και κυρίως τη δολοφονία του Π. Φύσσα. Όχι γιατί ήταν η πρώτη δολοφονία, είχαν προηγηθεί τουλάχιστον άλλες τρεις δολοφονίες αθώων και ανυπεράσπιστων μεταναστών και χιλιάδες άλλες εγκληματικές πράξεις και ενέργειες ενάντια σε αγωνιστές και μετανάστες εργάτες, αλλά γιατί ήταν μια **πολιτική δολοφονία** ενός αριστερού αγωνιστή **ενταγμένη** σ' ένα γενικότερο σχεδιασμό της φασιστικής οργάνωσης. Με λίγα λόγια, ένας σχεδιασμός όπου η ΧΑ **αναβάθμιζε** την ταχτική της «στρατηγική της έντασης» που

Η εμφάνιση και ενίσχυση της ΧΑ είναι ακόμη μια ένδειξη ότι η κρίση αστικού καθεστώτος έχει φτάσει σε παροξυσμό και όπως έλεγε ο Λ. Τρότσκι: «Ο φασισμός είναι το εξωτερικό σημάδι αυτής της αποσύνθεσης».

ήταν να παρουσιαστεί ως η μόνη δύναμη που μπορεί, σχεδόν άμεσα, να τα βάλει με κομμάτια του κινήματος ή με το κίνημα σα σύνολο, πράγμα που θα την αναβάθμιζε ακόμη περισσότερο στα μάτια της αστικής τάξης ή σε κομμάτια της και **κυρίως** στον κρατικό μηχανισμό και ταυτόχρονα θα παρουσιάζονταν σαν ο μοναδικός εγγυητής του Νόμου και της Τάξης απέναντι στο ανίκανο, σάπιο και διεφθαρμένο σύστημα.

Ωστόσο, αυτές οι τόσο μεγάλες επιδιώξεις δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα σχεδιασμών και πολιτικών κινήσεων (έστω και δοκιμασμένων από το παρελθόν), χρειάζονται κοινωνικά στηρίγματα αρκετά ισχυρά και ειδικά για τους φασίστες και ισχυρά ερείσματα στον κρατικό μηχανισμό. Χωρίς αμφιβολία η ΧΑ έχει μια κοινωνική βάση (και υπό προϋποθέσεις μια κοινωνική δυναμική), σημαντική αλλά όχι μεγάλη όπως νομίζεται ή λέγεται, που όμως έχει τη βοήθεια ενός σημαντικού κομματιού του κρατικού μηχανισμού, πράγμα που μεγαλώνει τη δύναμή της και ενδεχόμενα την κοινωνική της δυναμική. Την κοινωνική βάση της ΧΑ σε μεγάλο βαθμό την αποτελούν από τη μια μεριά τα μικροαστικά στρώματα (όχι βέβαια στο σύνολό τους, αλλά ένα

Κυβέρνηση Σαμαρά και μνημονιακές δυνάμεις

Είναι γνωστό ότι κυβέρνηση Σαμαρά και σχεδόν το σύνολο των μνημονιακών δυνάμεων υπέθαψαν και βοήθησαν την ΧΑ να αναπτυχθεί και δεν εννοούμε βέβαια μόνο με την πολιτική τους. Έβλεπαν σ' αυτή όχι μόνο έναν μελλοντικό κυβερνητικό εταίρο, σε περίπτωση που κινδύνευε η εξουσία τους απ' τ' αριστερά αλλά ακόμη και να χρησιμοποιείται σε ρόλο καταστολής, τρομοκράτησης και εκφοβισμού των εργατικών μαζών και των μεταναστών, δίπλα στους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι η κυβέρνηση, ο Σαμαράς και ο Βενιζέλος είναι διατεθειμένοι και μπορούν να χαϊδεύουν τη ΧΑ σε ό,τι κάνει. Μπορεί η ΧΑ να είναι το μακρύ χέρι του συστήματος, μπορεί το αστικό πολιτικό σύστημα να έχει κάψει πολλές -ή όλες- τις εφεδρείες του (ΛΑΟΣ, ΔΗΜΑΡ ή και το ΠΑΣΟΚ) και επομένως να προσβλέπει στην ΧΑ, αλλά σε μια «σοβαρή» ΧΑ π.χ. με ευρωπαϊκά ακροδεξιά χαρακτηριστικά, συμβατή λίγο πολύ με τον εσωτερικό και διεθνή συσχετισμό δυνάμεων.

Όμως η ΧΑ δεν ήταν του «χεριού» τους να την χρησιμοποιούν

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Θα τσακιστεί

όπως θέλουν και όπου θέλουν, είχε ένα δικό της αυτόνομο σχεδιασμό, στόχευση και στρατηγική, δεν ήταν απλά μια παρακρατική οργάνωση, συμπληρωματική της κυβέρνησης και των μνημονιακών δυνάμεων. Ακριβώς αυτή η σχετική αυτονομία της, ο «ανεξάρτητος» σχεδιασμός και οι «διανοητικές» στοχεύσεις της είναι που προκάλεσαν το χτύπημα που της καταφέρθηκε από την κυβέρνηση και τους μέχρι χθες υποστηρικτές της. Το πόσο μεγάλο θα είναι αυτό μένει να το δούμε και χρειάζεται να εμιαστε αρκετά επιφυλακτικοί. Σε κάθε περίπτωση πάντως, τη ΧΑ ως ναζιστική συμμορία θα την «κοντύνουν» και θα την βάλουν σε ομηρία για να μπορούν να τη χειριστούν όπως θέλουν και όποτε θέλουν, αν βέβαια μπορέσει να επιζήσει μετά από την πολιτική και οργανωτική ξεφτίλα που έχει υποστεί.

Ο Σαμαράς και η ακροδεξιά ομάδα του, έδρασε όπως έδρασε, λίγο ως πολύ αναγκαστικά, για να νομιμοποιήσει το «κοινοβουλευτικό» Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Δεν ήθελε να χάσει τον έλεγχο της πορείας των πραγμάτων, την εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών όχι από το σημερινό αυταρχικό, μισοδικτατορικό καθεστώς αλλά από μια καθαρή δικτατορία (ιδιαίτερα φασιστική), πράγμα που θα οδηγούσε στο κίνδυνο ακόμη και ενός εμφυλίου πολέμου. Βέβαια, αυτός που σήμερα εξαρθώνει τη ΧΑ και προσπαθεί να εμφανιστεί σαν «δημοκράτης» και «σωτήρας», δεν το κάνει για να ενισχύσει τα δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα αλλά αντίθετα για να τα στραγγαλίσει και να ενισχύσει ακόμη περισσότερο το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με την αντιδραστική «θεωρία των δυο άκρων». Δηλαδή να εφαρμόσει μια πολιτική που θα **εξισώνει** τα «δυο άκρα», τη φασιστική βία με την κοινωνι-

κή βία και την λαϊκή αντίσταση (Κερατέα, Σκουριές κ.λπ.), τους ναζιστές με τους κομμουνιστές και να χαρακτηρίζει «εγκληματική συμμορία» όλους εκείνους που δεν αποδέχονται την πολιτική των μνημονίων, της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών. Το όρισε καθαρά ο Σαμαρά στις ΗΠΑ, ποιο είναι το άλλο άκρο: «Από τη μια πλευρά, έχουμε τη Χρυσή Αυγή και, από την άλλη, μια ακραία αντιπολίτευση, η οποία λέει να βγούμε από το ΝΑΤΟ, από την ΕΕ, έξω από το ευρώ. Δεν είναι κάτι το οποίο θα ήταν εποικοδομητικό για την ελληνική υπόθεση...»!

Εργατικό κίνημα, μνημονιακές δυνάμεις και Φασισμός

Η εμφάνιση και ενίσχυση της ΧΑ είναι ακόμη μια ένδειξη ότι η κρίση αστικού καθεστώτος έχει φτάσει σε παροξυσμό και όπως έλεγε ο Λ. Τρότσκι: «Ο φασισμός είναι το εξωτερικό σημάδι αυτής της αποσύνθεσης». Έτσι θα ήταν τεράστιο λάθος το εργατικό κίνημα και οι κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις του να **εμπλακούν** σε δήθεν αντιφασιστικά μέτωπα, που κυκλοφορούν ευρέως τον τελευταίο καιρό με την ονομασία του «συνταγματικού ή δημοκρατικού τόξου», από εκείνους που κατέστρεψαν τους εργαζόμενους και τη νεολαία και με τις επιχειρήσεις «Ξένιος Ζευς», τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη ρατσιστική τους πολιτική νομιμοποίησαν το λόγο και τη πρακτική της Χρυσής Αυγής και της προσφέρουν κάλυψη στη πολύμορφη εγκληματική της δραστηριότητα. Το μόνο αποτέλεσμα που θα έχει μια πολιτική δημιουργίας «συνταγματικού ή δημοκρατικού τόξου» είναι: α) Να νομιμοποιήσει αυτούς και την πολιτική τους. β) Να ενισχύσει και να θωρακίσει ακόμη περισσότερο το Κράτος Έκτακτης

Ανάγκης. γ) Να καταργήσει την ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος και να περιοριστούν οι αγώνες και οι αντιστάσεις. δ) Να δικαιωθεί η ΧΑ και οι φασιστικές απόψεις, ότι «όλοι ίδιοι είναι και γι' αυτό ενώνονται», ότι «η μόνη αντιμνημονιακή και αντισυστημική δύναμη είναι η ΧΑ, γι' αυτό και την χτυπάνε».

Η ΧΑ και φασισμός **δεν χτυπιούνται** με νομικά μέσα, αλλά **κυρίως** με πολιτικά και πρακτικά. Δηλαδή, με την ανάδειξη των κοινωνικών αιτιών που δεν είναι άλλες από την κρίση του συστήματος, τις μνημονιακές πολιτικές που οδήγησαν στην εξαθλίωση τις εργατικές και μικροαστικές μάζες κ.λπ. Ο φασισμός θα συντριβεί μαζί με τις αιτίες που τον γέννησαν. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι το εργατικό κίνημα και οι επαναστατικές δυνάμεις πρέπει να τον πολεμούν **μόνο** πολιτικά. Πρέπει να **παλεύουν** για τη συγκρότηση ενός «ταξικού μετώπου» που θα αντιμετωπίζει το φασισμό παντού **και με όλους τους πρακτικούς τρόπους** και πάνω απ' όλα με **εργατικές και λαϊκές πολιτοφυλακές**, που θα επεμβαίνουν όπου παρουσιάζονται οι φασίστες. Αλίμονο αν αφήναμε στους Σαμαρά-Βενιζέλο και στο Κράτος να αντιμετωπίσουν την ΧΑ και το φασισμό.

Τέλος, είναι μάλλον αμφίβολο αν η ΧΑ θα κατορθώσει να επιβιώσει μετά την **άθλια** εικόνα που έδειξε μετά τη σύλληψη κάποιων ηγετών της. Το γεγονός ότι δεν κατόρθωσε να κινητοποιήσει παρά ελάχιστους «ελληναράδες», λέει πολλά για τις **δυνατότητες** της και έδειξε σ' εκείνους που πίστεψαν στα «παλικάρια της ΧΑ» ότι είναι θρασυδελιοί απατεώνες, που μόνο με τις πλάτες της αστυνομίας και εξασφαλισμένη ατιμωρησία μπορούν και δρουν. Αυτή την αδυναμία της ΧΑ την αντιλήφθηκαν και τα φασιστοειδή τύπου Καρατζαφέρη και Πλεύρη, τρέχοντας αμέσως να μοιραστούν τα μάτια της. Όμως, ο φασισμός και οι φασιστικές απόψεις **δεν συνδέονται** απαραίτητα με την επιβίωση του μορφώματος της ΧΑ. Όσο η κρίση του συστήματος παραμένει άλυτη και παροξύνεται, όσο συνεχίζονται οι μνημονιακές πολιτικές και κυριαρχούν οι δυνάμεις που μας έφεραν ως εδώ, αλλά και όσο υπάρχει μια αντιδημοκρατική αναδίπλωση σ' ένα σημαντικό μέρος τα κοινωνίας και μια σύγχυση στο εργατικό κίνημα, τότε θα **υπάρχουν** οι φασιστικές ιδέες και τα φασιστικά μορφώματα ανεξάρτητα

Η δολοφονία του Π. Φύσσα

Το βράδυ της Τρίτης 17 Σεπτεμβρίου, μια παρέα λίγων ατόμων βγαίνει από καφετέρια στην περιοχή της Αμφιάλης στη συμβολή των δρόμων Π. Τσαλδάρη και Γ. Λαμπράκη. Τους έχει στήσει καρτέρι μια συμμορία 30 και πλέον χρυσαυγίτων, εφοδιασμένων με ρόπαλα και κράνη, που τους απειλεί και κινείται εναντίον τους. Ο Παύλος Φύσσας, για να προστατεύσει τους φίλους του, μένει πίσω. Τον χτυπάνε με μανία με κράνη, εκείνος όμως αντιστέκεται. Ένα δεύτερο τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής ειδοποιείται και φτάνει στο σημείο για να «καθαρίσει». Τελικά ο χρυσαυγίτης-δολοφόνος Πύργος Ρουπακιάς μαχαίρωσε εν ψυχρώ τον Φύσσα στην κοιλιά και στην καρδιά.

Καθόλη τη διάρκεια της επίθεσης, καθώς και τη στιγμή της δολοφονίας, υπήρχε παρουσία αστυνομικών της ομάδας Δίας, που δεν έκαναν το παραμικρό, παρά να συλλάβουν μόνο τον Ρουπακιά, μετά από υπόδειξη του ίδιου του Φύσσα πριν εκπνεύσει! Οι συνεργοί του Ρουπακιά, που επέβαιναν μαζί του στο αυτοκίνητο καθώς και οι υπόλοιποι χρυσαυγίτες, έφυγαν ανενόχλητοι. Η αστυνομία συνέλαβε μόνο δύο από τους φίλους του Φύσσα και τον δολοφόνο, τους οποίους κράτησε στο αστυνομικό τμήμα στο ίδιο δωμάτιο με τον Ρουπακιά!

Την επομένη, στην Αμφιάλη αλλά και σ' όλες τις πόλεις, πραγματοποιήθηκαν ογκώδεις αντιφασιστικές διαδηλώσεις με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων. Η κυβέρνηση έδωσε εντολή η διαδήλωση στο Κερατσίνι να χτυπηθεί με εκτεταμένη χρήση δακρυγόνων, δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις και ξυλοδαρμούς, ενώ ένας διαδηλωτής τραυματίστηκε σοβαρά στο μάτι από ευθύβολη ρίψη δακρυγόνου. Μέσα απ' τις γραμμές των ΜΑΤ εμφανίστηκε, για μια ακόμα φορά, μια μικρή ομάδα θρασυδελίων φασισταριών να πετάει πέτρες προς τους διαδηλωτές. Την επομένη, στη ΓΑΔΑ, οι συγκεντρωμένοι αλληλέγγυοι προς τους συλληφθέντες της πορείας δέχονται ξανά επίθεση από τα ΜΑΤ.

Στις 25 Σεπτεμβρίου διοργανώθηκε νέα διαδήλωση, με τη συμμετοχή περίπου 50 χιλ. κόσμου, αυτή τη φορά με κατεύθυνση τα κεντρικά γραφεία της ΧΑ στη Μεσογείων. Ξανά η παρουσία της αστυνομίας ήταν ασφυκτική, έχοντας στήσει προστατευτικό κλοιό γύρω απ' τα γραφεία των δολοφόνων και κάνοντας χρήση δακρυγόνων.

Λίγα λόγια για τον Παύλο Φύσσα

Ο Παύλος Φύσσας ήταν γιος εργάτη στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος, όπου δούλεψε και ο ίδιος κάποια χρόνια. Τα τελευταία 10 περίπου χρόνια αφιερώθηκε στη μουσική, στο χώρο του hip hop, αλλά όποτε μπορούσε έκανε και μεροκάματα στη Ζώνη. Ήταν μέλος του Συνδικάτου Μεταλλου Πειραιά. Μέσα από τη μουσική και τον στίχο του, αλλά και με τον τρόπο ζωής του, εξέφραζε μια έντονη αντίθεση σ' όλες τις μορφές αδικίας και καταπίεσης. Ο κοινωνικά ευαίσθητος στίχος του και η κοινωνική του δράση ήταν μια ζωντανή διαμαρτυρία απέναντι στην εκμετάλλευση και βέβαια αυτό δε θα μπορούσε να μην περιλαμβάνει μύδρους ενάντια στο φασισμό. Ο Παύλος Φύσσας δολοφονήθηκε επειδή αντιστάθηκε στη φασιστική συμμορία της Χρυσής Αυγής. **ΑΘΑΝΑΤΟΣ!**

Ημέρα της Εργατικής Τάξης η ΔΕΘ

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Ομιλία Σαμαρά

Όπως και το 2012, η κυβέρνηση υποβάθμισε πλήρως τη συμμετοχή της στην έναρξη της ΔΕΘ. Ακύρωσε για ακόμα μια φορά την ομιλία στο Βελλίδειο και ο Σαμαράς ήρθε σαν τον κλέφτη πρωί, μίλησε σε ένα κλειστό ακροατήριο και έφυγε γρήγορα. Η ομιλία του ήταν μια πλήρης διαστρέβλωση της πραγματικότητας, ώστε να δικαιολογήσει την πολιτική της κυβέρνησης και να στηρίξει την εικόνα του εγγυητή της σταθερότητας που πλασάρει. Αναγκαστικά τα ψέματα διαδέχονταν το ένα το άλλο. Όχι νέα μέτρα ήταν η ρητή διαβεβαίωση του Σαμαρά, ενώ μετά την επίσκεψη της Τρόικας ξέρουσε πως ζητάνε τουλάχιστον 5,1 δις ευρώ μέτρα για το 2014. Μείωση φορολογίας είπε ο Σαμαράς, 2,1 δις ευρώ αύξηση φόρων το 2014 συμφώνησε με την τρόικα. Επενδύσεις που έρχονται γοργά στην Ελλάδα μας είπε, άμεσα ανακοινώθηκε η αλλαγή έδρας της ΒΙΟΧΑΛΚΟ, το κλείσιμο των SPRIDER, Φωκά κ.α. Πρωτογενές πλεόνασμα είδε ο Σαμαράς, που σημαίνει κατά τη γνώμη του αποφυγή δανεικών και έξοδο από το Μνημόνιο. Η τρόικα αμφισβητεί το αν θα υπάρξει πλεόνασμα, αλλά έτσι και αλλιώς κανόνισε τα μέτρα του 2014, έχει περίπου ανακοινωθεί η υπογραφή του 4^{ου} Μνημονίου το 2014, ενώ τα τοκοχρεολύσια που έχει να πληρώσει η Ελλάδα από το 2015 έως το 2020 είναι 80 δις ευρώ!!! Ελάφρυνση του χρέους ζητά ο Σαμαράς, αναγνωρίζοντας πως δεν είναι διαχειρίσιμο και εναποθέτοντας τις ελπίδες για βιώσιμη λύση στην ΕΕ, αυτούς που μας έχουν ξεζουμίσει και διαλύσανε την Κύπρο σε μια νύχτα. Η αλήθεια είναι πως Ελλάδα εξαρτώμενη από την ΕΕ σημαίνει μόνιμη αποικία χρέους. Πάνω από τις προαναφερόμενες «επιτυχίες» της κυβέρνησης Σαμαρά, υπάρχει πάντα και η ομπρέλα της Εθνικής Προσπάθειας. Αφού ευχαρίστησε ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ για τη στήριξή τους, παρουσιάστηκε ως εγγυητής των εθνικών συμφερόντων ενάντια στα δύο άκρα Χρυσή Αυγή-ΣΥΡΙΖΑ. Από τη ΔΕΘ ανακοίνωσε τη «θεωρία των δύο άκρων», προσπαθώντας να ταυτίσει τους ναζιστές με τις δυνάμεις της αριστεράς. Αφού τους αναδείχανε, τους αφήσανε να δολοφονούν, τους κάλυπταν με κρατικούς μηχανισμούς, τώρα θέλουν να τους εξομοιώσουν με τις δυνάμεις της εργατικής τάξης για να μας χτυπήσουν οργανωτικά και πολιτικά. Αυτός είναι ο στόχος τους. Δεν έλειπε βέβαια και το «όραμα». Ένα όραμα που λέει πως διακόσια χρόνια μετά την επανάσταση του 1821, στο 2021, θα αντικρύσουμε μια νέα Ελλάδα απαγκιστρωμένη από τα χρέη, ελεύθερη! Η αλήθεια είναι πως αν τους αφήσουμε και άλλο να κυβερνούν, το 2021 θα ζούμε χειρότερα και από τους ανθρώπους των σπηλαίων.

Ομιλία Τσίπρα

Σε ανοιχτή συγκέντρωση στον Λευκό Πύργο, μπροστά σε τέσσερις με πέντε χιλιάδες κόσμο, μίλησε ο επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ. Και αυτός προσπάθησε να αποπνεύσει μια εικόνα σιγουριάς και σταθερότητας, μιας και μόνο σίγουρα και σταθερά δεν θα έλεγε τα στοιχεία του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ. Ο Τσίπρας βλέπει αυτοδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ και φυσικά «αυτοδύναμος ΣΥΡΙΖΑ σημαίνει ισχυρός λαός». Υποσχέθηκε πως θα λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη όσοι εμπλέκονται στην υπογραφή των Μνημονίων, ενώ υπονόησε πως θα ελέγξει και θα αλλάξει τις άδειες των καναλιών. Μάλλον για διαπραγμάτευση μοιάζουν αυτές οι απειλές παρά για σταθερή πολιτική απόφαση. Εξήγγειλε το «νέο κοινωνικό, πολιτικό και εθνικό συμβόλαιο», που θα στηριχτεί στις εθνικοποιήσεις τραπεζών, τακτοποιήσεις χρεών προς εφορίες, ασφαλιστικά ταμεία, τράπεζες, διεκδίκηση αποζημιώσεων από τη Γερμανία για το κατοχικό δάνειο, αναδιαπραγμάτευση των δανειακών συμβάσεων και διεκδίκηση της διαγραφής μέρους του χρέους, δηλαδή, αυτό που διατυμπανίζει ο ΣΥΡΙΖΑ, πως η εκλογή του σημαίνει αυτόματα τέλος Μνημόνια, δεν ισχύει και τόσο αυτόματα. Θα διαπραγματευτεί και θα ζητήσει από ΕΕ και ΔΝΤ αλλαγές και ελαφρύνσεις. Θα συζητήσουν και αναλόγως με τη συμφωνία (ποιος θα την επιβάλει άραγε;) θα καταλήξουμε τελικά σε ένα πιο «σοσι-

αλιστικό» Μνημόνιο. Οι ακροβασίες του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με τη διαπραγμάτευση με τους δανειστές εντός ΕΕ και ευρώ στρογγυλεύουν διαρκώς τις πολιτικές του θέσεις (καταργήθηκε η διαγραφή του χρέους) και ροκανίζουν την εμπιστοσύνη των λαϊκών στρωμάτων σε αυτόν.

Ημέρα της Εργατικής Τάξης

Η φετινή διαδήλωση στη ΔΕΘ ήταν η μαζικότερη από τότε που καθιερώθηκε ως μέρα εργατικής δράσης το 1992. Η αστυνομία δήλωσε τριάντα δύο χιλιάδες διαδηλωτές, η αλήθεια είναι πως κινήθηκαν πάνω από σαράντα χιλιάδες κόσμοι. Η διαδήλωση των εργατικών σωματείων ήταν πρωτοφανής για πολλούς λόγους. Πάνω από τριάντα χιλιάδες διαδηλωτές εργαζόμενους στη Θεσσαλονίκη είχαμε να δούμε πολλά χρόνια. Η διαδήλωση ήταν γεμάτη με εκατοντάδες πανό σωματείων και επιτροπών εργαζομένων από πάμπολλους χώρους, ειδικά του δημοσίου, και πολλά πανό από άλλες πόλεις: Λάρισα, Καβάλα, Κιλκίς, Σέρρες κ.λπ. Αυτή η διαδήλωση ήταν καμπανάκι για την κυβέρνηση πως «το καπάκι ετοιμάζεται να σκάσει». Ήταν καμπανάκι και για όσους διαδίδουν τη νωχελικότητα και την ήττα της εργατικής τάξης. Οι εργαζόμενοι κινητοποιούνται μαζικά αλλά είναι ακόμη στο στάδιο επίδειξης δύναμης και μαζικότητας και όχι επιθετικής μαχητικότητας που απαιτείται σήμερα.

Εξάλλου, με τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που έχουν (αριστερές και δεξιές) δεν είναι να απορείς που δεν εμπιστεύονται τις δυνάμεις τους. Το πρόσφατο κλείσιμο της απεργίας των εκπαιδευτικών επιβεβαίωσε για δεύτερη φορά, μετά την ακυρωμένη απεργία τον

Μάιο, του λόγου το αληθές, δηλαδή την αδυναμία και ανικανότητα όλων των συνδικαλιστικών ηγεσιών να εξαπολύσουν ανυποχώρητους και σκληρούς αγώνες. Αντίθετα, είναι οι πρώτοι που σπέρνουν αμφιβολίες στον κόσμο, υπερτονίζουν όλες τις δυσκολίες, υποσκάπτουν την ενότητα και οδηγούν στην απογοήτευση. Το σύνθημα του ΣΥΡΙΖΑ «ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει και μπορεί αν ο λαός θέλει και μάχεται», μετά από κάθε σημαντική απεργιακή κινητοποίηση μοιάζει με ανέκδοτο.

Θα πρέπει να πούμε ότι στα μπλοκ της διαδήλωσης ξεχώρισε η μαζικότητα του ΣΥΡΙΖΑ. Για πρώτη φορά, περίπου δέκα χιλιάδες κόσμοι συγκεντρώθηκαν στα πανό του, νούμερο πρωτόγνωρο για αυτόν τον πολιτικό σχηματισμό. Εκτός όμως από αυτό το ορατό φούσκωμα του ΣΥΡΙΖΑ, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι άλλες τουλάχιστον τριάντα χιλιάδες κινήθηκαν πέρα από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό δείχνει το φούσκωμα των διαθέσεων των εργαζομένων αλλά και την αναζήτησή τους προς κάθε πολιτική πρόταση. Αυτό ισχύει και για σημαντικό τμήμα των ανθρώπων που κινούνται με τον ΣΥΡΙΖΑ και αντιλαμβάνονται τα αδιέξοδά του.

Σ. Μιχαήλ, Κ. Μουτζούρης, συνδικαλιστές ΠΟΕ-ΟΤΑ

Μπαράζ διώξεων ενάντια στο κίνημα

Στις 3 και 4 Σεπτεμβρίου, στο πρώτο μονομελές πλημμελειοδικείο Αθηνών (Ευελπίδων), πραγματοποιήθηκε η δίκη του Σάββα Μιχαήλ, γενικού γραμματέα του ΕΕΚ, και του πρώην πρότανη του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (ΕΜΠ) Κωνσταντίνου Μουτζούρη, μετά από μήνυση που υπέβαλλαν τα μέλη της ναζιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής, Η. Κασιδιάρης και Θ. Σκορδέλη.

Ο Σ. Μιχαήλ κατηγορήθηκε για συκοφαντική δυσφήμιση μέσω προκήρυξης του ΕΕΚ την άνοιξη του 2009, που αποκαλούσε τη Χ.Α. ναζιστική οργάνωση που οργανώνει δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες, για διέγερση σε βιαιοπραγίες (που οι ίδιοι οι χρυσαυγίτες προκάλεσαν) και αμοιβαία διχόνοια, καθώς και για διατάραξη κοινής ειρήνης. Ο Κ. Μουτζούρης κατηγορήθηκε γιατί δεν είχε αναλάβει δράση για να κλείσει τον ιστότοπο Athens Indymedia απ' τον σέρβερ του ΕΜΠ (έχει κατηγορηθεί στο παρελθόν άλλες δύο φορές για το ίδιο και αθώωθηκε). Συνεχής ήταν η παρουσία αλληλέγγυων και τις δύο μέρες, κατακλύζοντας την αίθουσα και το προαύλιο του δικαστηρίου. Τελικά, σύμφωνα με το δικαστήριο, δεν προέκυψε η τέλεση αδικημάτων και αξιόποινων πράξεων και οι κατηγορούμενοι αθώωθηκαν εν μέσω επευφημιών.

Στις αίθουσες των ίδιων δικαστηρίων βρίσκονταν ταυτόχρονα και τα 35(!) μέλη του γενικού συμβουλίου της ΠΟΕ-ΟΤΑ, που κατηγορούνται για τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων στους δήμους τον Οκτώβριο του 2011, η δίκη των οποίων αναβλήθηκε. Οι ίδιοι ανέφεραν σε ανακοίνωσή τους ότι «η κίνηση αυτή εντάσσεται στο πλαίσιο της τρομοκρατίας των εργαζομένων και της ποινικής δίωξης των εκπροσώπων της, με ξεκάθαρο στόχο τη φίμωση μιας Ομοσπονδίας που πρωτοστατεί στον αγώνα για την κατάργηση των μνημονιακών πολιτικών της κυβέρνησης και της τρόικας».

Δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά, αλλά πλέον για καθημερινότητα, όπως οι συνεχείς απολύσεις, οι διαθεσιμότητες, οι δολοφονικές επιθέσεις, οι ξυλοδαρμοί, οι αλληπάλληλες διώξεις συνδικαλιστών

και αγωνιστών, οι εξωφρενικοί αριθμοί προσαχθέντων/συλληφθέντων μετά από διαδηλώσεις, οι βασανισμοί, οι «ξαφνικοί θάνατοι» (ΕΡΤ, παιδεία, υγεία κ.α.), η φτώχεια και η ανεργία που αποστεώνουν την κοινωνία αργά και βασανιστικά.

Προφανώς, δεν ήταν τυχαία η συγκεκριμένη επίθεση από τους Χρυσουγίτες κατά των Σ. Μιχαήλ και Κ. Μουτζούρη, όπως δεν είναι τυχαίες και οι υπόλοιπες επιθέσεις τους, με αποκορύφωμα τη δολοφονία του Π. Φύσσα. Οι δίκες αυτές αφορούν ολόκληρο το κίνημα και τους αγωνιστές, τις αριστερές και επαναστατικές οργανώσεις, αλλά και κάθε εργαζόμενο και νέο. Πρέπει να κινητοποιηθούμε και να παλέψουμε για το σταμάτημα κάθε τέτοιας δίωξης, όποιας παρόμοιας απόπειρας εκδηλωθεί στο μέλλον.

Η συγκυβέρνηση επιστρατεύει όλους τους μηχανισμούς για να επιβάλλει τις μνημονιακές πολιτικές και να τσακίσει το εργατικό κίνημα και τους αγώνες του, μέσω νόμων και διατάξεων που ολοένα σκληραίνουν, οχυρώνοντας το κουφάρι του συστήματος. Το επερχόμενο αντιρατσιστικό νομοσχέδιο, που στην ουσία νομιμοποιεί τη δίωξη και απαγόρευση του πολιτικού λόγου και της δράσης της Αριστεράς και του κινήματος, καθώς και η περιβόητη «θεωρία των δυο άκρων» που «καταδικάζει τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται», οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, οι νόμοι που «κλειδώνουν» στο χρονοντούλαπο της ιστορίας τις συνδικαλιστικές και ατομικές ελευθερίες, τα εργατικά δικαιώματα που αποκτήθηκαν με αιματηρές θυσίες, δείχνουν στη νεολαία, τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα την ανάγκη ν' αποτρέψουν την εδραίωση της δικτατορίας του «success story» και του κράτους έκτακτης ανάγκης. **Μόνο μ' ένα ισχυρό ταξικό μέτωπο, με ενωτικές και μαχητικές κινητοποιήσεις, οργανώνοντας τη μαζική αυτοάμυνα του κινήματος και των κινητοποιήσεών μας, μπορούμε να τους νικήσουμε τους ακροδεξιούς της κυβέρνησης, να υπερασπίσουμε και να επιβάλουμε στην πράξη τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας.**

ΣΥΡΙΑ

Αναδίπλωση των ιμπεριαλιστών;

■ Κώστας Δικαίος

Είναι γεγονός ότι έχουμε μια σπάνια αναδίπλωση των ιμπεριαλιστών σε σχέση με την ουσιαστικά αποφασισμένη επέμβαση στη Συρία, που φαίνεται σταμάτησε την τελευταία στιγμή. Τι οδήγησε σ' αυτό το μεγάλο φιάσκο, που εκτός από τις πιουέτες του Ομπάμα περιλαμβάνει την ήττα του Κάμερον στο βρετανικό κοινοβούλιο και το κρέμασμα του Ολάντ (απέμεινε μόνος να ονειρεύεται ανάκτηση της παλιάς γαλλικής αποικίας που χάθηκε το 1946) και γενικά μάλλον αποτελεί ένα πλήγμα στο γόητρο των ιμπεριαλιστών και κύρια στην πολιτικοστρατιωτική ηγετική του δύναμη.

Η αναδίπλωση δεν οφείλεται στη «διπλωματική ικανότητα» ή τις «απειλές» της Ρωσίας και του Πούτιν, στην αντίδραση της Κίνας στο συμβούλιο του ΟΗΕ. Η υποτιθέμενη διπλωματική επιτυχία να πιεστεί ο Άσαντ να παραδώσει ή να καταστρέψει τα χημικά του όπλα, είναι μια απάτη. Όχι γιατί δεν έχει τέτοια, αλλά γιατί πολύ λίγο ενδιαφέρει τους ιμπεριαλιστές αν οι λαϊκές μάζες της Συρίας θα πεθάνουν από χημικά αέρια, συμβατικές βόμβες ή έναν αργό, επίπονο θάνατο απ' την πείνα, την αρρώστια και τις κακουχίες. Από την άλλη, θα ήταν ανόητο να χρησιμοποιήσει ο Άσαντ τα χημικά ενάντια στο Ισραήλ ή την Τουρκία, κάτι τέτοιο θα ισοδυναμούσε με αυτοκτονία. Επομένως, η συμφωνία για τα χημικά αποτελεί απλά μια ευκαιρία ν' αναδίπλωθούν οι ιμπεριαλιστές, να κερδίσει χρόνο τόσο το καθεστώς του Άσαντ όσο και οι ΗΠΑ. Όσο οι απεσταλμένοι του ΟΗΕ θα «ψάχνουν» και θα προσπαθούν αν βρουν τρόπο να τα μετακινήσουν (απαιτεί τουλάχιστον 1 δις δολάρια!), οι ιμπεριαλιστές, οι αραβικές μοναρχίες, η Τουρκία αλλά και οι Ρωσία, Κίνα, Ιράν θα προσπαθούν να βρουν διέξοδο αφήνοντας το συριακό λαό να σφάζεται ανελέητα, από τα στρατεύματα του Άσαντ, φανατικούς μουσουλμάνους μισθοφόρους, τον Συριακό Εθνικό Συνασπισμό έξω απ' τη χώρα (προαλείφεται να συμμετάσχει στις νέες κυβερνήσεις της Συρίας) – και βέβαια από την πλήρη καταστροφή των υποδομών, την δράση των δουλεμπόρων στα σύνορα που εκμεταλλεύονται 2 εκ. πρόσφυγες, ιάσιμες ασθένειες εξαιτίας της πλήρους περικύκλωσης ολόκληρων συνοικιών με αποτέλεσμα την αδυναμία να φτάσουν τρόφιμα, φάρμακα, καθαρό νερό! Τι όμως τότε υποχρέωσε τους ιμπεριαλιστές να «στρίψουν» προς στιγμήν;

1. Τα εσωτερικά προβλήματα στις χώρες τους, κύρια σε σχέση με τη διαχείριση των λαών τους. Δύσκολα μπορεί να πείσει κανείς ότι οι βόμβες στη Συρία αποτελούν λύση στην κατάρρευση του βιοτικού επιπέδου των μαζών στις ΗΠΑ ή την Βρετανία. Πολύ περισσότερο μάλιστα που η αποτυχία των ιμπεριαλιστών σε Ιράκ, Αφγανιστάν και Λιβύη όχι μόνο σπατάλησε χρήματα χωρίς κανένα όφελος για τις μάζες αλλά και οι ίδιες οι δυτικές εταιρίες με δυσκολία κατορθώνουν να σταθούν μέσα στο χάος, αρπάζουν μεν αλλά με ρυθμούς που δεν ισοσταθ-

μίζουν το κόστος, όταν δεν χάνουν κιόλας λόγω της επέμβασης ανταγωνιστών (Ιράν, Κίνα, Ρωσία) που διεκδικούν σημαντικά μερίδια. Η αρνητική κοινή γνώμη σε ΗΠΑ και Βρετανία για μια επέμβαση στη Συρία ασφαλώς σημαίνει ότι οι μάζες δεν βλέπουν καμιά βελτίωση της θέσης τους, που να «δικαιολογεί» τους πολέμους.

2. Τα πολύπλοκα συμφέροντα που εμπλέκονται. Ενδεικτικά: Α) Ο πολιτικός άξονας Ιράν-Ιράκ των Σιτών-Συρία των Αλαουιτών, δηλαδή των Άσαντ-Χεζμπολάχ στο Λίβανο (που συνοδεύεται και από αγωγό φυσικού αερίου μ' αυτή την κατεύθυνση, που ονομάζεται ισλαμικός αγωγός ή σιιτικός αγωγός, ενισχύει το Ριάντ και αξιοποιεί τους Ρώσους, που έχουν βάση στην Ταρτούζ, όπου καταλήγει ο αγωγός, ανακηρύσσοντάς τους σε μεσάζοντες για τη μεταφορά του φυσικού αερίου στην Ευρώπη). Έρχεται όμως σε ευθεία αντιπαράθεση με τον πολιτικό, θρησκευτικό, οικονομικό άξονα Μοναρχιών του Κόλπου, Συρίας της Αντιπολίτευσης, Αιγύπτου, Τουρκίας, Ιράκ των σουνιτών της Αλ Νούσρα και του ισλαμικού κράτους του Ιράκ και του Λεβάντε (που επίσης συνοδεύεται από αγωγούς που συνδέουν Αίγυπτο, Ιορδανία, Συρία, Τουρκία και Σ. Αραβία, Κατάρ – όπου πρόσφατα ανακαλύφθηκε το μεγαλύτερο κοιτάσμα φυσικού αερίου- Ιράκ, Κουρδιστάν). Πρόκειται για το σουνιτικό τόξο που παρακάμπει το Ιράν και γι' αυτό στηρίζεται από τους ιμπεριαλιστές. Έτσι εξηγείται γιατί η Ρωσία δεν θέλει απλά να διατηρήσει την Ταρτούζ, αλλά το στάτους κβο του Άσαντ, αφού με τον άξονα Ιράν-Ιράκ-Συρία έχει και οικονομικό όφελος απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Β) Στο εσωτερικό όμως του σουνιτικού τόξου υπάρχουν επίσης συγκρούσεις. Οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι της Τουρκίας, της Αιγύπτου και της μετριοπαθούς αντιπολίτευσης της Συρίας, που στηρίζονται από το Κατάρ, συγκρούονται με την σκοταδιστική μοναρχία της Σ. Αραβίας, που πρόσφατα στήριξε το στρατιωτικό πραξικόπημα στην Αίγυπτο και ενισχύει με κάθε τρόπο τους

φανατικούς αντάρτες μισθοφόρους στη Συρία και το Ιράκ. Γ) Η Τουρκία επιθυμεί να παίξει σημαντικό ρόλο στη «νέα» Συρία. Οι λόγοι είναι πολλοί, με κυριότερους το σταυροδρόμι (ειδικά στην Χομς και το Χαλέπι) με προσανατολισμό προς το έδαφος της και στην Ευρώπη, αλλά και τα πρόσφατα ανακαλυφθέντα μεγάλα αποθέματα φυσικού αερίου και πετρελαίου στην περιοχή της Λεβαντίνης (προσέξτε το όνομα των φανατικών μουσουλμάνων: Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και του Λεβάντε!), θέλει όμως να ξεκαθαρίσει και με τους Κούρδους στην βορειοανατολική Συρία (Κούρδοι του Ροζαβά), ώστε να μην ενωθούν με τα αδέρφια τους στο ήδη αυτόνομο Β. Ιράκ, δημιουργώντας ένα τεράστιο κράτος στα νότια σύνορά τους, που μπορεί να φτάσει και μέχρι τη θάλασσα! Έτσι, ενώ οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι του Ερντογάν βρίσκονται σε σύγκρουση με την Αλ Νούσρα της Σ. Αραβίας, ωστόσο με ενίσχυση απ' την Τουρκία οι φανατικοί μουσουλμάνοι επιτίθενται στους Κορύδους του Ροζαβά με στόχο να εκδιώξουν τον πληθυσμό από την περιοχή! Πρόκειται για μια εθνοκάθαρση στα πλαίσια της αντιπολίτευσης!

Έτσι, ο δηλωμένος στόχος των ΗΠΑ να εγκαταστήσουν ένα «νέο καθεστώς» (χωρίς τον Άσαντ) στη Συρία, φιλικό προς τους ιμπεριαλιστές, αλλά χωρίς να καταστρέψουν τον κρατικό μηχανισμό, όπως έκαναν σε Ιράκ και Αφγανιστάν, είναι εξαιρετικά δύσκολος. Οι βομβαρδισμοί θ' αποδυναμώναν τον Άσαντ αλλά δεν θα τον υποχρέωναν σε εγκατάλειψη. Ίσως να επιβαλλόταν μια Γενεύη II, αλλά με τι περιεχόμενο;

3. Η αραβική άνοιξη (Τυνησία, Αίγυπτος), η εξέγερση στη Λιβύη, η εξέγερση στη Συρία και ο εμφύλιος πόλεμος εξαιτίας της εμπλοκής ιμπεριαλιστικών και τοπικών συμφερόντων, έχουν αποσταθεροποιήσει τα πάντα. Το Ισραήλ, μόνος βεβαίως σύμμαχος των ιμπεριαλιστών και σιδερένιο χέρι τους, βρίσκεται περικυκλωμένο από εξαιρετικά ασταθή μορφώματα. Οι μάζες της αραβικής άνοιξης παραμένουν σημαντικά κινητοποιημένες,

πολιτικοποιούνται και ριζοσπαστικοποιούνται. Ακόμα και μέσα στη Συρία, υπάρχουν δυνάμεις, ιδιαίτερα της νεολαίας, που παρά τις σφαγές και την εξαθλίωση εξακολουθούν να μάχονται για δημοκρατικές ελευθερίες και ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, σε διασταυρωμένα πυρά από τον Άσαντ και τους φανατικούς μουσουλμάνους. Οι βόμβες των ιμπεριαλιστών μπορεί να έσπρωχναν σε μια «επίλυση» προς το συμφέρον τους, αλλά όχι προς το συμφέρον των συριακών λαϊκών μαζών. Έτσι προτίμησαν να συνεχιστεί η σφαγή του λαού παρά να «επιβληθεί» ένα ασταθές μόρφωμα, που θα κινδύνευε από μια αιγυπτιακού τύπου «άνοιξη».

4. Επέμβαση στη Συρία ανοίγει τον δρόμο σε επέμβαση στο Ιράν. Η ήττα του Άσαντ θα απομόνωνε τη Χεζμπολάχ στο Λίβανο, την κύρια απειλή για το Ισραήλ σε περίπτωση που αποφάσιζε να πλήξει το Ιράν. Όμως –τουλάχιστον όσο γράφονται αυτές οι γραμμές– φαίνεται να υπάρχει μια προσπάθεια προσέγγισης των ΗΠΑ με τη νέα πολιτική ηγεσία του Ιράν, του μετριοπαθούς νεοεκλεγέντα προέδρου Ροχανί. Αν και ο Ροχανί εμφανίζεται «φιλοδυτικός» και μετριοπαθής-δημοκρατικός (στηρίχθηκε από τις μάζες που είχαν εξεγερθεί ενάντια στον σκληροπυρηνικό τέως πρόεδρο Αχμαντινετζάντ), ωστόσο αποτελεί κομμάτι του ιερατείου των Αγιατολάχ που κυβερνούν το Ιράν. Όσο κι αν οι πιθανότητες φαίνονται μικρές για έναν συμβιβασμό, μπροστά στις δυσκολίες οι ΗΠΑ φαίνεται να δοκιμάζουν κάθε ευκαιρία.

5. Οι ιμπεριαλιστές βρίσκονται λοιπόν σε σχετική αδυναμία να πραγματώσουν τα σχέδιά τους. Ωστόσο, δεν έχουν χάσει τον έλεγχο. Όπως και να 'χει, στη Συρία θα προσπαθήσουν να επιβάλουν τη λύση που θα ταιριάζει περισσότερο στα συμφέροντά τους. Η πρόσκαιρη αναδίπλωσή τους ίσως έχει να κάνει και με μια άλλη παράμετρο: οι ΗΠΑ, εν μέσω οικονομικής κρίσης, ξοδεύει άφθονα ποσά για να περικυκλώσουν την Κίνα. Οι βάσεις στον Ειρηνικό ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια (τελευταία στη νήσο Σαϊπάν), δείχνοντας το νέο στρατηγικό δόγμα των ΗΠΑ, που θεωρεί κομβική για τον 21ο αιώνα την περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού. Έτσι, πόροι και ανθρώπινο δυναμικό πρέπει να μεταφερθούν από τη Δυτική Ασία (απ' το Πακιστάν ως την Αίγυπτο και την Τουρκία) προς την περιοχή του Ειρηνικού (Κορέα μέχρι Φιλιππίνες). Ίσως κι αυτό ανάγκασε τις ΗΠΑ να συνδιαλαγούν με τους Ρώσους, αφήνοντας άλλους «εταίρους» στη Μ. Ανατολή (Τουρκία, μοναρχίες του κόλπου) να κάνουν τη δουλειά. Ήδη, με την αναβολή της επέμβασης, άρχισαν να επανεξοπλίζουν τη συριακή ανατιπολίτευση, ακόμα και τους φανατικούς μουσουλμάνους, παρότι σημαντικές οργανώσεις των τελευταίων διακήρυξαν πρόσφατα ότι δεν αναγνωρίζουν ούτε καν τον Εθνικό Συνασπισμό και ότι στόχος τους είναι ένα κράτος βασιμισμένο στη σαρία (ισλαμικός νόμος).

«Ξαφνικός θάνατος» και στις ΗΠΑ

Τα μεσάνυχτα της Δευτέρας 30/10 προς Τρίτη 1/10, ο Λευκός Οίκος έδωσε εντολή στις ομοσπονδιακές υπηρεσίες των ΗΠΑ να θέσουν σ' εφαρμογή τα σχέδια διακοπής της λειτουργίας της κυβέρνησης. Έτσι, άμεσα τέθηκαν σε υποχρεωτική αργία σχεδόν 800 χιλιάδες υπάλληλοι. Το δυναμικό των ομοσπονδιακών υπηρεσιών θα μειωθεί στο ελάχιστο δυνατό, φτάνοντας σε ορισμένες περιπτώσεις σε μόλις 5% του σημερινού συνόλου (2 εκ. υπάλληλοι). Θα έκλειναν, αφού δεν θα είχαν προσωπικό, τα περισσότερα ομοσπονδιακά γραφεία, όπως και εθνικά πάρκα, μουσεία, μνημεία κ.α., ενώ επόπτες εναέριες κυκλοφορίας, φρουροί φυλακών και συνοροφύλακες θα κληθούν να εργαστούν αμισθί.

Η εξέλιξη αυτή ήρθε μετά την αποτυχία του Κογκρέσου να ψηφίσει τον προϋπολογισμό, που θα επέτρεπε τη συνέχιση της χρηματοδότησης της ομοσπονδιακής κυβέρνησης, μέσω της επέκτασης του ορίου επιτρεπόμενου δανεισμού της. Για να εγκριθεί ο προϋπολογισμός, υπήρχε διαφορά μέχρι τα μεσάνυχτα της Δευτέρας 30/10, όμως συμφωνία δεν υπήρξε λόγω της αγεφύρωτης αντίθεσης Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων.

Η Γερουσία, που ελέγχεται από τους Δημοκρατικούς, είχε περάσει σχετικό νομοσχέδιο. Στη συνέχεια όμως, η Βουλή των Αντιπροσώπων, που ελέγχεται από τους Ρεπουμπλικάνους, πρόσθεσε σ' αυτό μέτρα μπλοκαρίσματος της χρηματοδότησης του "Obamacare" (το πρόγραμμα μεταρρύθμισης του συστήματος περίθαλψης Medicare) και το έστειλε πίσω στη Γερουσία. Οι Ρεπουμπλικάνοι επέμεναν μέχρι την τελευταία στιγμή ότι η περαιτέρω χρηματοδότηση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης πρέπει να συνδεθεί με την καθυστέρηση εφαρμογής του "Obamacare". Στη συνέχεια, η Γερουσία απέρριψε δύο φορές το τροποποιημένο νομοσχέδιο, στέλνοντάς το πάλι πίσω στη Βουλή. Πριν απ' την ψηφοφορία στο Κογκρέσο, ο Ομπάμα συνομίλησε τηλεφωνικά με τον επικεφαλής της ρεπουμπλικάνικης πλειοψηφίας στη Βουλή, Μπόνερ, χωρίς όμως αποτέλεσμα.

Το μπλακ άουτ της ομοσπονδιακής κυβέρνησης είχε επαναληφθεί το 1995, διαρκώντας 5 μέρες. Σήμερα είναι άγνωστο πόσο θα κρατήσει, καθώς μέχρι στιγμής δεν έχει επιτευχθεί συμφωνία ανάμεσα στις δύο πλευρές.

«Έρωτας με την αυτοκαταστροφή»

Έτσι χαρακτηρίσαν την κατάσταση οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, ναυαρχίδα των ΜΜΕ-εκφραστών του χρηματιστικού κεφαλαίου, αποτυπώνοντας την αγωνία όλου του καπιταλιστικού κόσμου για τις εξελίξεις. Η ουσία του προβλήματος πάει στα θεμέλια της κρίσης στις ΗΠΑ και παγκόσμια. Ας σημειώσουμε ότι οι ΗΠΑ έχουν αναμφίβολα το χειρότερο σύστημα υγείας μεταξύ των ανεπτυγμένων χωρών. Η προσπάθεια του Ομπάμα να το ενισχύσει (έστω στοιχειωδώς) έχει το χαρακτήρα τόνωσης της εσωτερικής κατανάλωσης/αγοράς, ώστε ν' αναθερμάνει την οικονομία και ν' αντισταθμίσει τον αυξανόμενο διεθνή ανταγωνισμό, ιδιαίτερα από τις «αναδυόμενες» οικονομίες.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Μεγάλη ήττα δέχθηκε το κυβερνών Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (PSD), στις δημοτικές εκλογές της 29ης Σεπτεμβρίου για την ανάδειξη 308 δημάρχων, που συνέπεσαν με την επίσκεψη κλιμακίου της τρικόικας. Οι Σοσιαλιστές κέρδισαν 143 από τους 308 δήμους (ποσοστό 36,2%). Το PSD μαζί με το δεξιό CDS, με το οποίο συγκυβερνά, συγκεντρώνουν ποσοστό 25% και ελέγχουν μόλις 60 από τους 80 δήμους που έλεγχαν προηγουμένως.

Σημαντική άνοδο πέτυχαν οι ανεξάρτητοι υποψήφιοι, που εξέλεξαν 11 υποψήφιους εξασφαλίζοντας τη δημαρχία στο Πόρτο, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη. Το Κ.Κ. με την πράσινη συμμαχία CDU κέρδισαν ποσοστό 11% και ελέγχουν 20 δήμους, από τους 6 που είχαν το 2009. Το Μπλόκο της Αριστεράς δέχθηκε σημαντικό πλήγμα, χάνοντας τον μόνο δήμο που είχε ενώ έμεινε έξω από πολλά δημοτικά συμβούλια. Έτσι πλήρωσε την θολή του πολιτική, την αδυναμία πρόσβασης στις τοπικές κοινωνίες και την λογική της χαμένης ψήφου έναντι των Σοσιαλιστών και του Κ.Κ.

Η αποχή ξεπέρασε το ήδη μεγάλο ποσοστό αποχής των δημοτικών εκλογών του 2009 φτάνοντας το 43,3% από 41%, αναδεικνύοντας το βάθεμα της πολιτικής κρίσης και την έλλειψη μίας εναλλακτικής πολιτικής.

Όμως αυτό το «απλό» σχέδιο προσκρούει πάνω στις τρομακτικές αντιθέσεις που έχει δημιουργήσει η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και συγκεκριμένα η κρίση του αμερικανικού καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Αυτός ζει όλο και περισσότερο με τεχνητές αναπνοές, **με έκτακτα μέτρα, ιδιαίτερα με την παροχή ρευστότητας μέσω τυπωμένου χρήματος**, ύψους σήμερα 85 δις δολαρίων το μήνα (ανάλογα κάνουν π.χ. Ιαπωνία, Βρετανία και μ' άλλο τρόπο η Ε.Ε.). Αυτά τα τεράστια ποσά δεν πάνε καθόλου σε παραγωγικές επενδύσεις, στην «πραγματική» οικονομία, για να δημιουργήσουν θέσεις εργασίας, εισόδημα κ.λπ. – αλλά τροφοδοτούν την κερδοσκοπία σε χρηματιστήρια, μετοχές, παράγωγα κ.λπ., την παρασιτική λειτουργία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Πρόκειται φυσικά για μια φούσκα, που μάλλον βρίσκεται κοντά στο σπάσιμο, απειλώντας με μια κρίση-ξυράφι, που θα συμπαράσυρει τράπεζες, επιχειρήσεις, εργοστάσια κ.λπ. σε πολύ χειρότερο βαθμό απ' ό,τι η κατάρρευση της Λήμας Μπρόντερς το 2007. Η στιγμή της αλήθειας πλησιάζει...

Πάνω σ' αυτό το εκρηκτικό μίγμα κάθονται Δημοκρατικοί και Ρεπουμπλικάνοι. Πραγματικά, ποια λύση να δώσουν; Οι Ρεπουμπλικάνοι θέλουν άγριο μαχαίρι στις κρατικές δαπάνες, πράγμα που θα επιδεινώσει ραγδαία την ύφεση και την κρίση, οδηγώντας σ' έναν ανοιχτό πόλεμο ενάντια στην εργατική τάξη και στους φτωχούς, όπου υπολογίζουν να κυριαρχήσουν στηριγμένοι στην ωμή κρατική βία, τελεία και παύλα. Ιδιαίτερα σε σχέση με το «ταβάνι χρέους» (το ανώτατο όριο κρατικής χρέωσης των ΗΠΑ), αν δεν επιτραπεί η αύξησή του, θα χρειαστεί μείωση κρατικών δαπανών από 4% έως 20% του αμερικανικού ΑΕΠ. Αν δε οι ΗΠΑ οδηγηθούν σε στάση πληρωμών, ειδικά για αρκετό διάστημα, οι επιπτώσεις «είναι πέραν κάθε πρόβλεψης... Μιλάμε για αυτοκτονία.» (Φαϊνάνσιαλ Τάιμς).

Ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Ομπάμα, Μπλάντεν, τους κατηγορεί ότι είναι όμηροι των υπεραντιδραστικών εξαμβλωμάτων του Κόμματος του Τσαγιού (μαζεύει ακροδεξιούς, φονταμενταλιστές χριστιανούς/μεσοισιανούς, υπερσυντηρητικούς κατά των εκτρώσεων, ομοφυλόφιλων κ.λπ. – έναν προχωρημένο δείγμα πολιτικής παρακμής) και των... «αναρχικών»(!), όπως τους αποκάλεσε, με την έννοια ότι οδηγούν τις ΗΠΑ στο χάος. Έχει δίκιο, αλλά και η πολιτική των Δημοκρατικών είναι εξίσου αδιέξοδη: αν συνεχίσει ν' αυξάνεται το «ταβάνι χρέους» και η υπερχρέωση των ΗΠΑ (κρατικό χρέος στο μάζιμουμ του –προσφάτως αναθεωρημένου προς τα πάνω– ορίου των 14,5 τρις δολαρίων), ώστε κάπως να συντηρείται η κατάσταση, το σκάσιμο της φούσκας μόνο μετατίθεται για το μέλλον, απειλώντας όμως γι' αυτό να είναι ακόμα πιο καταστροφικό, όταν μοιραία θα συμβεί. Όπως έγραψαν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, «η έξυπνη πρόταση να τυπωθεί νόμισμα ενός τρις δολαρίων και να χρησιμοποιηθεί ως εξασφάλιση στην Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ [δηλ. για να χρηματοδοτηθεί ο προϋπολογισμός της ομοσπονδιακής κυβέρνησης], μπορεί να προκαλέσει χάος».

Με δημοκρατική ή ρεπουμπλικάνικη παραλλαγή, η διαχείριση της κρίσης γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Σκάσιμο της φούσκας, πτώση των ούτως ή άλλως αναμικτών ρυθμών ανάπτυξης στις ΗΠΑ –πόσο μάλλον μια ύφεση– θα πυροδοτήσουν κατά πάσα πιθανότητα ένα παγκόσμιο ντόμινο. **Ενώ στα άλυτα οικονομικά προβλήματα προστίθεται το ολοφάνερο κενό στρατηγικής, η ανοιχτή πια διαίρεση στο εσωτερικό του πιο ισχυρού ιμπεριαλισμού και της άρχουσας τάξης του, σε διαστάσεις μάλιστα παράλυσης μέρους του κρατικού μηχανισμού.** Μπαίνουμε σε περίοδο μεγάλων σοκ.

■ Σταύρος Σκεύος

στον κόσμο...

ΜΕΞΙΚΟ

Την Παρασκευή 13/9, η κατασκήνωση των απεργών καθηγητών στην πλατεία Ζοκόλο εκκενώθηκε με τη βίαιη παρέμβαση των δυνάμεων καταστολής μετά από σκληρές οδομαχίες. Μετά από έναν μήνα, η απεργία των καθηγητών είχε λάβει δυναμικό χαρακτήρα με συνεχείς διαδηλώσεις και αποκλεισμούς δρόμων, ενώ δύο φορές απέκλεισαν το διεθνές αεροδρόμιο της πόλης του Μέξικο. Το Σάββατο 14/9 συγκλήθηκε λαϊκή συνέλευση με περισσότερους από 500 εκπροσώπους καθηγητών, πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων και αποφάσισε ένα πρόγραμμα δράσης που καλούσε σε γενική απεργία στις 19-20/9, καθώς και σε ανακατάληψη της πλατείας Ζοκόλο την Τετάρτη 18/9.

Την Κυριακή 15/9 περίπου 35.000 διαδηλωτές διαδήλωσαν με τη συμμετοχή συνδικάτων –πέρα από την ομοσπονδία εργαζομένων στην εκπαίδευση CNTE- μαθητών λυκείων και σπουδαστών. Στις συνελεύσεις σε σχολεία και σχολές που ακολούθησαν η συμμετοχή έσπασε ιστορικά ρεκόρ αγγίζοντας τους 1.000-1.400 σπουδαστές ανά συνέλευση. Την Τετάρτη 18/9 χιλιάδες διαδηλωτές, με τη συμμετοχή της ομοσπονδίας των καθηγητών, του συνδικάτου εργαζομένων στην ηλεκτρική ενέργεια και πολλών επιτροπών σπουδαστών, έκαναν πορεία από το Μνημείο της Επανάστασης ως την πλατεία Γλατελόλκο. Η ανακατάληψη της πλατείας Ζοκόλο ήταν αδύνατη, αφού φυλασσόταν από χιλιάδες αστυνομικούς, συμπεριλαμβανομένης και της ίδιας της προεδρικής φρουράς. Η κυβέρνηση παραμένει αμετακίνητη, αλλά μην μπορώντας να κάνει τίποτε άλλο, αναμένει την οικονομική εξάντληση των απεργών που μπαίνουν στον δεύτερο μήνα απεργίας. Τώρα όμως φαίνεται ότι έχει να αντιμετωπίσει και δεύτερο μέτωπο, αφού το συνδικάτο εργαζομένων στην ηλεκτρική ενέργεια καλεί σε κινητοποιήσεις ενάντια στην «ενεργειακή μεταρρύθμιση».

ΠΟΛΩΝΙΑ

Το Σάββατο 14/9 περισσότεροι από 100.000 Πολωνοί εργαζόμενοι διαδήλωσαν στους δρόμους της Βαρσοβίας. Η κινητοποίηση ήταν η κορύφωση μιας τετραήμερης διαμαρτυρίας (11-14/9), που έγινε σε διάφορες πόλεις, καλεσμένη από την πλειοψηφία των ομοσπονδιών. Την κινητοποίηση προκάλεσε η ψήφιση της αλλαγής του εργατικού κώδικα, στο πλαίσιο της εφαρμογής ενός άγριου προγράμματος λιτότητας τα τελευταία δύο χρόνια. Η αλλαγή αυτή επιτρέπει στις επιχειρήσεις να αυξάνουν τις εργάσιμες ώρες, ανάλογα με τους ρυθμούς εργασίας, μέχρι και σε 78 την εβδομάδα, χωρίς πληρωμή των έξτρα ωρών, και να τις μειώνουν αντίστοιχα στις περιόδους που πέφτουν οι ρυθμοί. Ο νόμος επιτρέπει στους επιχειρηματίες να πραγματοποιούν ατομικές συμβάσεις «με εκπρόσωπο επιτροπής των εργαζομένων», υπονομεύοντας και καταργώντας έτσι τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και άρα τα σωματεία.

Η δυσαρέσκεια που εκφράστηκε στους δρόμους της Βαρσοβίας έχει βαθύτερα αίτια. Μετά από δύο δεκαετίες ανάπτυξης, η ανεργία έφτασε τον Φεβρουάριο στο 14,4%, οι μαζικές απολύσεις έχουν πολλαπλασιαστεί σε αναλογία με την πτώση του ρυθμού ανάπτυξης (που από 4,5% το 2011 έπεσε στο 0,1% στο πρώτο τέταρτο του 2013), ως αποτέλεσμα κυρίως της επίδρασης της κρίσης της Ε.Ε. και κυρίως της πτώσης των ρυθμών ανάπτυξης της Γερμανίας. Από το 1990, οι πολωνοί εργάτες έχουν δει τους μισθούς και την ποιότητα των εργασιακών συνθηκών τους να πέφτουν συνεχώς. Παρόλα αυτά, η ηγεσία των συνδικάτων δεν έχει καλέσει ούτε μία γενική απεργία τα τελευταία 25 χρόνια. Αντιμέτωπη με την παρούσα επίθεση, αναγκάστηκε να προχωρήσει σε τετραήμερο κινητοποιήσεων, χωρίς όμως προκήρυξη απεργίας. Η ηγεσία των συνδικάτων τόσο της ΓΣΕΠ (η αντίστοιχη ΓΣΕΕ), όσο και της «Αλληλεγγύης», όχι μόνο είναι πίσω από το μέγεθος της επίθεσης της κυβέρνησης αλλά δυσκολεύεται να παρακολουθήσει και την αγανάκτηση των λαϊκών στρωμάτων λόγω της ύφεσης της πολωνικής οικονομίας και της αύξησης της ανεργίας.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Το κίνημα αντιμέτωπο με την αντεπανάσταση και τον εμφύλιο

Δύομιση περίπου χρόνια μετά την ανατροπή του Μουμπάρακ από τον εξεγερμένο αιγυπτιακό λαό και έναν περίπου χρόνο μετά τις πρώτες ελεύθερες εκλογές και την ανάδειξη στην εξουσία των Αδελφών Μουσουλμάνων και του Μόρσι, η κατάσταση έχει πλήρως ανατραπεί: ο στρατός έχει ξαναπάρει την εξουσία, ασκώντας τώρα τη διακυβέρνηση μέσω μιας μεταβατικής κυβέρνησης-βιτρίνας, ο δικτάτορας Μουμπάρακ έχει αποφυλακιστεί (απαλλαγμένος από τις κατηγορίες για διαφθορά) και ο Μόρσι, με το σύνολο σχεδόν της ηγεσίας των ΑΜ, βρίσκονται προφυλακισμένοι και παραπέμπονται σε δίκη για υποδαύλιση «θανατηφόρας βίας», ενώ όλες οι δραστηριότητες και μαζικές οργανώσεις τους έχουν απαγορευτεί, τα ΜΜΕ που τους στηρίζουν έχουν σφραγιστεί και τα περιουσιακά τους στοιχεία πρόκειται να κατασχεθούν. Μέσα στο καλοκαίρι, μετά την επιβολή της μεταμφιεσμένης στρατιωτικής δικτατορίας, που συγκαλυμμένα στηρίζουν όλοι οι ιμπεριαλιστές, η Αίγυπτος έζησε τη μεγαλύτερη αιματοχυσία στη σύγχρονη ιστορία της, με χιλιάδες θύματα, κυρίως άμαχο πληθυσμό. Τίποτα δεν δείχνει ότι βρισκόμαστε κοντά στον τερματισμό αυτής της ανελέητης διαμάχης για τον έλεγχο αυτής της χώρας με τον τόσο κομβικό ρόλο στην ευρύτερη περιοχή.

Τα ζητήματα που απ' την αρχή αντιμετώπισε το μεγαλειώδες λαϊκό κίνημα που ανέτρεψε τον Μουμπάρακ, με πρωτεργάτη τη νεολαία, οι αδυναμίες του που (αν και φυσι-

ολογικές) οδήγησαν στο σημερινό αδιέξοδο, καθορίζουν και σήμερα τις εξελίξεις.

Ο κρατικός μηχανισμός του καθεστώτος Μουμπάρακ δεν ξηλώθηκε ποτέ. Τον διατήρησαν τόσο το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, που άρπαξε τον έλεγχο από τον επαναστατημένο λαό προσπαθώντας να περιώσει συμφέροντα και ισορροπίες με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών, όσο και οι ΑΜ, που εκμεταλλεύτηκαν την οργάνωση και επιρροή τους στα φτωχά λαϊκά στρώματα, πλασάροντας ταυτόχρονα τον εαυτό τους στους ιμπεριαλιστές, το στρατό και το αστικό καθεστώς ως νηφάλιο και διαλλακτικό συνομιλητή. Πίστεψαν, αφελώς, ότι μπορούσαν να τον ελέγξουν και το πλήρωσαν με τη διαρκή υπονόμευση της διακυβέρνησής τους, που συνέβαλλε ανάμεσα στα άλλα στη λαϊκή δυσaréσκεια και μια νέα εξέγερση, αυτή τη φορά εναντίον τους.

Οι εκλογές, πέρυσι το καλοκαίρι, ανέδειξαν νικητή τους ΑΜ, που ούτε στην εξέγερση και το λαϊκό κίνημα πρωτοστάτησαν, ούτε τα αιτήματα για δημοκρατία, ελευθερία, κοινωνική δικαιοσύνη και οικονομική ισότητα υιθέτησαν ποτέ. Κυριάρχησαν γιατί το κίνημα δεν είχε προλάβει να κατασταλάξει προγραμματικά, οργανωτικά, πολιτικά. Όμως όχι μόνο συνέχισαν και επέτειναν τη νεοφιλελεύθερη, αντιλαϊκή, αντεργατική πολιτική του προηγούμενου καθεστώτος και διόγκωσαν την ανεργία, τη φτώχεια και τα οικονομικά προβλήματα της χώρας, οδηγώντας την στην αγκαλιά του ΔΝΤ, όχι μόνο «τα βρή-

καν» με τους ιμπεριαλιστές και το στρατιωτικό κατεστημένο, αλλά και επιχειρήσαν να εγκαθιδρύσουν ένα ισλαμικό, αυταρχικό καθεστώς, προσαρμόζοντας το σύνταγμα και συγκεντρώνοντας υπερεξουσίες στα χέρια τους. Παρουσίασαν ένα πρόσωπο σχεδόν εξίσου απεχθές με του καθεστώτος που μόλις ο λαός είχε αποτινάξει. Έδωσαν έτσι τη δυνατότητα στο στρατό και την άρχουσα τάξη ν' αντεπιτεθούν, να εκμεταλλευτούν το αίσθημα της προδοσίας και να χειραγωγήσουν την αγανάκτηση του κόσμου και το νέο κίνημα. Αυτοί άρπαξαν λοιπόν και πάλι την εξουσία, πιο αδίσταχτοι και αιμοσταγείς από ποτέ αλλά και πιο ύπουλοι, με το φιλοδημοκρατικό μανδύα της μεταβατικής κυβέρνησης.

Οι δυσκολίες του καθεστώτος, ευκαιρίες του κινήματος

Όσο κι αν το θέλει το κατεστημένο της χώρας, η κατληλία του λαϊκού κινήματος δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία, οι πλατιές λαϊκές μάζες παραμένουν δύομιση χρόνια τώρα κινητοποιημένες και απαιτούν ικανοποίηση των αιτημάτων τους. Οι διεργασίες στο εσωτερικό του κινήματος συνεχίζονται, παρά την καταστολή και τις κάθε είδους προσπάθειες χειραγώγησης που πείθουν όλο και λιγότερους αγωνιστές. Κάτω απ' αυτή την πίεση, ο στρατός έχει δεσμευτεί να αποχωρήσει από τον έλεγχο της εξουσίας μόλις ψηφιστεί το νέο σύνταγμα (οι διαδικασίες έχουν αρχίσει), πράγμα που δεν φαίνεται ιδιαίτερα πιθανό. Η οι-

κονομική ανάσα από την εισροή δισεκατομμυρίων από το Κουβέιτ, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και τη Σαουδική Αραβία, δεν θα κρατήσει για πολύ, πολύ δε περισσότερο από τη στιγμή που τα χρήματα αυτά δεν κατευθύνθηκαν στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών. Οι στημένες αντιπαραθέσεις με τους ιμπεριαλιστές και τους συνεργάτες τους στην περιοχή ελάχιστα κρύβουν την πρόθεση αγαστής συνεργασίας μαζί τους. Ένα ερωτηματικό είναι πως θα εξελιχθεί η αντιπαραθεση με τους ΑΜ, ποιος συσχετισμός θα δημιουργηθεί, αφού βέβαια αυτό το 30% του πληθυσμού πρέπει να εκπροσωπείται (και να ελέγχεται) και οι σαλαφιστές ισλαμιστές του Αλ Νουρ, που προς το παρόν συνεργάζονται με το μεταβατικό καθεστώς, δεν φαίνεται να μπορούν να παίξουν αυτό το ρόλο. Το κεντρικότερο ωστόσο ζήτημα, που θα κρίνει αν η χώρα βυθιστεί σ' έναν αιματηρό εμφύλιο, αν η αντεπανάσταση θα πνίξει το λαϊκό κίνημα ή αν το κίνημα θα θριαμβεύσει, είναι το κατά πόσο το ίδιο το κίνημα θα καταφέρει να οργανώσει τις μάζες γύρω από ένα πραγματικά επαναστατικό πρόγραμμα.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ραγδαία οικονομική και πολιτική επιδείνωση

Τρισημίση μήνες μετά τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις στην ιστορία της Τουρκίας, όπου 6 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και τραυματίστηκαν περισσότεροι από 8.000, το κυβερνών κόμμα ΑΚΡ του Ερντογάν μοιάζει εγκλωβισμένο ανάμεσα στη Σκύλλα και τη Χάρυβδη. Μαζί με τις συγκρούσεις που αναζωπυρώθηκαν, έπειτα απ' τη δολοφονία του 22χρονου Αχμέτ Ατακάν στις 9/9 από αστυνομική σφαίρα, τα ανοιχτά μέτωπα του ΑΚΡ είναι πολλά και συνεχώς διευρύνονται. Στα ήδη υπάρχοντα σοβαρά πλήγματα της πολιτικής Ερντογάν (κουρδικό, σταθεροποίηση του Άσαντ στη Συρία) έρχονται να προστεθούν τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα του τουρκικού καπιταλισμού, σημάδια μιας παρατεταμένης κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, που μια πρώτη εκδήλωση τους ήταν οι τεράστιες κινητοποιήσεις του Ιουνίου.

Ο τουρκικός καπιταλισμός εδώ και καιρό είχε βάλει «πλώρη» να γίνει η νέα υπερδύναμη της Ανατολικής Μεσογείου. Ως αποτέλεσμα επί μέρους στρατηγικών σε διάφορους τομείς, όπως το εξωτερικό εμπόριο, η πυρηνική τεχνολογία, η δορυφορική τεχνολογία κ.α., μέσα σε δέκα χρόνια οι εξαγωγές της εκτινάχθηκαν από τα 36 στα 150 δις δολάρια. Η ενίσχυση της αμυντικής της βιομηχανίας είχε σαν αποτέλεσμα την παραγωγή μεταφορικού αεροσκάφους, φρεγατών, υποβρυχίων, ενώ η αεροδιαστημική και η αεροναυπηγική της εξελίχθηκαν σε βαθμό που μπορεί να εκτοξεύσει δικούς της δορυφόρους, να παράγει το δικό της επιθετικό ελικόπτερο και μαχητικό αεροσκάφος ενώ κύριος στόχος της παραμένει η απόκτηση υψηλής τεχνολογίας, όπου υστερεί.

Μια έξαρση των κατασκευών, άνευ προηγούμενου τα τελευταία 20 χρόνια, αποτέ-

λεσε την ατμομηχανή της οικονομίας και οι μεγάλοι ρυθμοί ανάπτυξης στηρίχθηκαν κυρίως στην εσωτερική κατανάλωση. Αυτή όμως γνωρίζει τώρα μια τεράστια καθίζηση, λόγω της υπερχρέωσης των νοικοκυριών και της πτώσης της τούρκικης λίρας έναντι του δολαρίου, που έχει δημιουργήσει τεράστια προβλήματα. Η πλειοψηφία των επιχειρήσεων είχαν χρηματοδοτηθεί με άφθονα φθηνά ομόλογα σε δολάρια, ενώ πουλούσαν σε τουρκικές λίρες και οι τράπεζες έδιναν φθηνά δάνεια σχεδόν χωρίς καμιά εγγύηση. Όσο πλησιάζει ο κίνδυνος να σπάσει η φούσκα, τόσο περισσότερο απειλούνται με χρεοκοπία.

Η αποπληρωμή αυτών των δανείων βέβαια είναι μάλλον αδύνατη, αφού τα εισοδήματα των εργαζομένων έχουν πάρει την κάτω βόλτα ενώ ταυτόχρονα «ροκανίζονται» από έναν υψηλό πληθωρισμό (9%). Τα στοιχεία που βγαίνουν όλο και πιο συχνά στην επιφάνεια, είναι αποκαλυπτικά. Ενώ το 2011 το 20% του πληθυσμού ζούσε κάτω από το ελάχιστο όριο διαβίωσης, σήμερα ο αριθμός αυτός έχει αυξηθεί στο 35%. Στα μεγάλα αστικά κέντρα, ξεπερνάει το 40%. Σε σύγκριση με το 2011, όπου το 45% των κατοίκων των πόλεων δήλωνε πως δυσκολεύεται να επιβιώσει, σήμερα το ποσοστό αυτό αγγίζει το 59%.

Το επιτόκιο με το οποίο δανείζεται η Τουρκία ξεπέρασε το 10% - δηλαδή υψηλότερο απ' αυτό με το οποίο θα δανειζόταν σήμερα από τις αγορές η Ελλάδα. Η κεντρική τράπεζα αναγκάστηκε ν' ανακοινώσει ότι δεν θα αυξήσει το βασικό επιτόκιο από το 6,75%, αν ο πληθωρισμός δεν μειωθεί στο 6,2%. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα τη μαζική απόσυρση κεφαλαίων, οδηγώντας τη λίρα σε μία ακόμη πτώση. Ανα-

ζητώντας εναγωνίως να στηρίξει την ισοτιμία, η κεντρική τράπεζα ήδη έχει διαθέσει το 15% των συναλλαγματικών αποθεμάτων της (υπολογίζονται περίπου στα 8 δις δολάρια), χωρίς μεγάλη επιτυχία.

Αυτό το οικονομικό υπόβαθρο ανάγκασε τον Ερντογάν να ανακοινώσει μια σειρά δημοκρατικών μέτρων, που όπως είπε «θα διευρύνουν τις ελευθερίες». Το μεγαλύτερο μέρος τους χρειάζεται νομοθετική ρύθμιση, ενώ άλλα μπορούν να εφαρμοστούν με διοικητικές αποφάσεις. Τα κυριότερα είναι: α) Αλλαγή στον εκλογικό νόμο, που μέχρι σήμερα θέτει όριο το 10% για την είσοδο στο κοινοβούλιο. β) Επέκταση της κρατικής ενίσχυσης στα κόμματα που συγκεντρώνουν πάνω από 3% στις εκλογές (από το 7% που είναι σήμερα. γ) Άρση της υφιστάμενης υποχρέωσης των κομμάτων να διαθέτουν οργανώσεις στο 50% των οικισμών μιας επαρχίας για να συμμετέχουν στις εκλογές. δ) Άρση των εμποδίων για την εγγραφή μελών στα κόμματα. ε) Δυνατότητα πολιτικής προπαγάνδας σε διάφορες γλώσσες και διαλέκτους. ζ) Αύξηση των ποινών για εγκλήματα μίσους εναντίον της γλώσσας, της εθνότητας, του φύλου, των πολιτικών και θρησκευτικών αντιλήψεων. η) Δυνατότητα εκπαίδευσης σε διάφορες γλώσσες στα ιδιωτικά σχολεία. θ) Δυνατότητα αλλαγής τοπωνυμίων, κάτι που αφορά κούρδους και αλεβίτες. ι) Κατάργηση του όρκου που είναι υποχρεωμένοι, από το 1933, να διαβάζουν οι μαθητές των δημοτικών σχολείων κ.α.

Αυτές οι μεταρρυθμίσεις έρχονται 4 εβδομάδες μετά την ανακοίνωση του ΡΚΚ (στις 6/9) πως παγώνει την απόσυρση των ενόπλων δυνάμεών του από τα τουρκικά εδάφη μετά την απουσία βημάτων από την κυβέρνηση «να λύσει το κουρδικό ζή-

τημα», σύμφωνα με τα λόγια του Τσεμίλ Μπαγίκ, συνπρόεδρου της Ένωσης Κοινοτήτων του Κουρδιστάν. Οι αντάρτες είχαν ξεκινήσει την αποχώρησή τους τον περασμένο Μάιο, αφού η Άγκυρα, στριμωγμένη από τις εξελίξεις στη Συρία, αναγκάστηκε να συρθεί σε διάλογο μαζί τους. Το ΡΚΚ, σαφώς ενισχυμένο από τις εξελίξεις, έκανε λόγο για «άτολμες πρωτοβουλίες» από την πλευρά της κυβέρνησης και ζητάει μεγαλύτερη αυτονομία για τη νοτιοανατολική πλευρά της Τουρκίας και αναγνώριση σειράς κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων για την κουρδική μειονότητα (20% του πληθυσμού).

Η Άγκυρα, βλέποντας να δημιουργείται ένα ντε φάκτο Κουρδιστάν στα νοτιοανατολικά της σύνορα, έχει δώσει την πλήρη υποστήριξη της όχι μόνο στον Ελεύθερο Συριακό Στρατό αλλά και στην Αλ Νούσρα, «θυγατρική» της Αλ Κάιντα στη Συρία, προκειμένου να τσακίσει το Κόμμα της Δημοκρατικής Ένωσης (το «ΡΚΚ της Συρίας», όπως αποκαλείται), το πιο ισχυρό κουρδικό κίνημα στη Συρία, που έχοντας καταλάβει συνοριακές με την Τουρκία κουρδικές περιοχές (αφού εκκενώθηκαν από τις δυνάμεις του Άσαντ) ξεκίνησε πρωτοβουλίες για την αυτονομισή τους. Αυτή η εξέλιξη θα είναι ένα θανάσιμο πλήγμα για το καθεστώς Ερντογάν και το κόμμα του.

Αφιέρωμα για την ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος (στ' μέρος)

Το εργατικό κίνημα κατά τη διάρκεια της δικτατορίας

■ Κώστας Σηφάκης

Στις 21 Απριλίου 1967 η ελληνική κοινωνία μπήκε σε γύψο. Σχεδόν μία δεκαετία ορμητικής ανάπτυξης του εργατικού κινήματος, αναγέννησης της αριστεράς και των επαναστατικών δυνάμεων, κοινωνικών εκρήξεων-εξεγέρσεων, που είχαν δημιουργήσει σοβαρά ρήγματα στο μετεμφυλιακό καθεστώς, οδηγήθηκαν σε αδιέξοδο. Σε αδιέξοδο και διαίρεση βρέθηκε και η αστική τάξη, η οποία με πληγωμένα όλα τα παλαιά πολιτικά της εργαλεία (θρόνος, κυβέρνηση Ε.Ρ.Ε., αντικομμουνιστικός προσανατολισμός, καθεστώς αστυνομοκρατίας) δεν μπόρεσε να τα αντικαταστήσει, παρά τη δίχρονη, ερμαφρόδιτη προσπάθεια της Ένωσης Κέντρου. Η εσωτερική αυτή κατάσταση μαζί με τη διεθνή αναστάτωση της λεκάνης της Μεσογείου λόγω της αραβικής επανάστασης, η οποία απειλούσε να ανατρέψει τα τελευταία στηρίγματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή, κατέστησε τη χούντα των συνταγματαρχών ως τη μοναδική αντεπαναστατική καταφυγή της αστικής τάξης, ώστε να συνεχίσουν σε γενικές γραμμές το μετεμφυλιακό καθεστώς. Εξάλλου προετοιμασίες πραξικοπημάτων και συγκροτήσεις ομάδων υποψήφιων πραξικοπηματιών βρισκόνταν σε εξέλιξη ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1950, πάντοτε εις γνώση του παλατιού, των αμερικάνων και των αστών πολιτικών (είναι γνωστό πως ο Κωνσταντίνος προετοίμαζε το δικό του πραξικόπημα με τη «χούντα των στρατηγών»).

Πρώτη πράξη της χούντας ήταν η διάλυση όλων των κομμάτων, αριστερών (Ε.Δ.Α.) και αστικών και η σύλληψη των στελεχών τους. Αμέσως ακολούθησε η κατάργηση 270 συνδικαλιστικών οργανώσεων, με κατάσχεση των περιουσιών τους, σφράγισμα των γραφείων τους και σύλληψη πάνω από 800 συνδικαλιστικών στελεχών, που είτε φυλακίστηκαν είτε εξορίστηκαν. Σε δεύτερη φάση, ακολούθησε το ξήλωμα-εξανταξιασμός σε παραίτηση των διοικήσεων όσων σωματείων είχαν απομείνει. Από εκεί και στο εξής τα εναπομείναντα σωματεία λειτουργούσαν (αρχαιρεσίες, εγγραφή νέων μελών κ.τ.λ.) υπό τον έλεγχο της γενικής ασφάλειας. Το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων ή εξορισθέντων έφτασε τις 8.000 περίπου αντιφρονούντες, εκ των οποίων ο κύριος όγκος ήταν αγωνιστές του εργατικού κινήματος. Ακολούθησε η εκκαθάριση του δημοσίου από τους αριστερόφρονες εργαζομένους. Επιβλήθηκε προληπτική λογοκρισία στα πρωτοσέλιδα και μεγάλο μέρος του περιεχομένου όλων των εφημερίδων συντασσόταν από γραφιάδες του καθεστώτος. Οι εφημερίδες της αριστεράς σφραγίστηκαν και καθ' όλη τη διάρκεια της χούντας η απειλή του κλεισίματος στεκόταν πάνω από τις εφημερίδες. Τέτοια ήταν η ομοιομορφία που επιβλήθηκε στον τύπο, ώστε το τираξ έπεσε στο τέλος του 1967 στο 40% της κυκλοφορίας πριν την 21η Απρίλη.

Η χούντα, που ήρθε για να καλύψει τα κενά του μετεμφυλιακού καθεστώτος και να παγώσει την κίνηση προς την εξάρθρωσή του, καθώς δεν προερχόταν από μια αποτυχημένη για το προλεταριάτο επαναστατική κρίση ή αμφισβήτηση του αστικού καθεστώτος από ένοπλες μάζες, δεν ήταν τόσο βίαιη και ωμή, συγκρίνοντας με τα πρώτα χρόνια του μετεμφυλιακού κράτους ή και με δικτατορίες όπως του Πινοσέτ στη Χιλή. Κατάργησε με βάνουσο τρόπο τις συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις του προλεταριάτου, όμως δεν προχώρησε σε πογκρόμ εναντίον τους, πόσο μάλλον ενάντια στην εργατική τάξη. Παρότι συ-

νήχισε την υπερεκμετάλλευση των εργαζομένων, δεν τόλμησε να αγγίξει οικονομικές κατακτήσεις της προηγούμενης περιόδου (7ωρο οικοδόμων, απόκλιση μισθών και μεροκάματων από τις συλλογικές συμβάσεις, δώρα Χριστουγέννων-Πάσχα). Αυτά όμως συνοδεύονταν αναγκαστικά, για να διατηρηθεί το καθεστώς, από δολοφονίες, αστυνομοκρατία, πιστοποιητικά κοινωνικών φρονιμάτων, βασανιστήρια, απειλές εκτοπισμού και κυνηγητό αριστερών ή γενικά αντιφρονούντων. Υπήρξε και μια κατάρρευση του πολιτισμού, με την επιβολή της καθαρεύουσας, την απαγόρευση βιβλίων, φιλμ, θεατρικών και μουσικών έργων, και με την προσπάθεια να επιβληθούν ως ιδεολογία η γελιοδότη και οι ασυναρτησίες των δικτατόρων.

Σε γενικές γραμμές, αν και η επιβολή της χούντας καθήλωσε απότομα και πάγωσε τις εργατικές κινητοποιήσεις, αυτές βρίσκουν ξανά τον δρόμο τους, ακολουθώντας μια συνεχόμενη αυξητική πορεία μέχρι και το 1973, όταν οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις εξεργάστησαν στο Πολυτεχνείο. Ήδη τον Ιανάρη του 1968 καταγράφεται η πρώτη επιτυχημένη στάση εργασίας, για πληρωμή δεδουλευμένων στο τυπογραφείο «Ακροπόλεως». Οι πιλότοι της Ολυμπιακής προχωρούν το 1969-70 σε στάσεις εργασίας για μισθολογικά αιτήματα, με τη συμπαράσταση της Διεθνούς Ομοσπονδίας τους. Υπάρχουν ακόμα περιπτώσεις, στις οποίες οι εργαζόμενοι κατέφυγαν στην επιβράδυνση του ρυθμού δουλειάς, όπως στα αστικά λεωφορεία το 1971, όπου για 4 μήνες καθυστερούσαν τα δρομολόγια για ώρες (οι αποκαλούμενες κηδείες) και μάλιστα κέρδισαν τις μισθολογικές τους διεκδικήσεις. Πριν φτάσουμε στο Πολυτεχνείο, εκδηλώνεται τον Αύγουστο του 1973 ο αγώνας των εργαζομένων στα τρόλεϊ. Μια νέα φουρνιά νεαρών εργαζομένων, η ίδια που θα πρωταγωνιστήσει στο Πολυτεχνείο και στο εργατικό κίνημα μεταπολιτευτικά, στήνει ένα καινούργιο σωματείο, αναδεικνύει νέα ηγεσία και στις 27 Αυγούστου απεργούν με μεγάλη επιτυχία (από τα 150 τρόλεϊ της Αθήνας μόνο τα 17 κινήθηκαν). Δύο μέρες από τη θύελλα του Πολυτεχνείου απεργούν οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ.

Η ισορροπία της χούντας στηρίχθηκε στα οικονομικά αποτελέσματα της προηγούμενης περιόδου. Η βιομηχανική παραγωγή αύξανε αλματωδώς, η ανεργία ήταν περιορισμένη. Όμως το γύρισμα της οικονομικής κατάστασης το 1973 και η συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού στο μακρύ κύμα κάμψης της καπιταλιστικής οικονομίας εκτινάσσει τον πληθωρισμό στο 30%, η ανάπτυξη ανακόπτεται απότομα και η αύξηση της βιομηχανικής παραγωγής

επιβραδύνθηκε για πρώτη φορά μεταπολεμικά. Τα παραπάνω τραντάζουν τις οικονομικές βάσεις, στις οποίες στηρίχθηκε η χούντα. Ταυτόχρονα, ο απόηχος της πτώσης της δικτατορίας του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, της φθοράς του Φρανκισμού, του Θερμού Φθινοπώρου των ιταλών εργατών, του παγκόσμιου επαναστατικού κύματος, που λυσομανά στις μητροπόλεις και όχι μόνο του καπιταλισμού, βοηθούν να ξεμπλοκαριστούν όλα τα παγωμένα και καταπιεσμένα από τη δικτατορία πολιτικά προχωρήματα των εργαζομένων, έτσι όπως είχαν εκφραστεί ήδη το 1965. Ακόμη και η ίδια η χούντα είχε αντιληφθεί ότι το ρολόι της ιστορίας άρχισε να γυρίζει.

Γι' αυτό και επιχειρήσε μια ελεγχόμενη φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος. Αισθανό-

βάλουν κατά τη μεταπολίτευση οι αστοί, επρόκειτο για μια εργατική-λαϊκή εξέγερση, με πυροδότη το φοιτητικό κίνημα. Από τις 866 συλλήψεις μετά την εισβολή στο Πολυτεχνείο, 475 ήταν εργάτες και οικοδόμοι και 317 φοιτητές, ενώ από τους 882 δολοφονημένους και τραυματισμένους μόλις 171 ήταν φοιτητές, οι υπόλοιποι ήταν στην μεγάλη τους πλειοψηφία εργαζόμενοι (Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, στοιχεία μετά το πόρισμα Τσεβά). Κομβικό ρόλο στην εξέγερση του Νοέμβρη έπαιξε η Εργατική Συνέλευση (Ε.Σ.). Αυτή ήταν το πολιτικό και οργανωτικό κέντρο της εξέγερσης και όχι η Συντονιστική Επιτροπή των φοιτητών που ελεγχόταν από τους ρεφορμιστές. Δημιουργημένη από την πρώτη μέρα της κατάληψης, συνεδρίαζε καθημερινά αυτές τις τρεις μέρες, παίρνοντας αποφάσεις με άμεση ψηφοφορία για κάθε επίδικο ζήτημα, από την ύπαρξη προεδρείου μέχρι το περιεχόμενο των προκηρύξεων. Η Ε.Σ. έριξε το σύνθημα της γενικής απεργίας διαρκείας, δίνοντας έτσι ένα όπλο και ένα άμεσο πρακτικό καθήκον στους εργάτες. Προπαγάνδισε τη δημιουργία επιτροπών που θα κατέβαζαν τους εργάτες σε απεργία «ενάντια στην χούντα, τα μονοπώλια και στους Αμερικάνους πάτρωνές της», όπως γράφει και η προκήρυξη της Ε.Σ. Η δράση της συντονιζόταν και διευθυνόταν από την 7μελή επιτροπή που εκλέχτηκε από την ίδια. Τα κύρια ρεύματα που έδρασαν στο εσωτερικό της ήταν αυτά των τροτσιστών του Κ.Δ.Κ.Ε. και του Κ.Ε.Σ., των μαοϊκών του Ε.Κ.Κ.Ε. και των αναρχικών.

Τα ρεφορμιστικά Κ.Κ.Ε. απουσίαζαν και εμφανίζονταν μόνο για να καταγγείλουν ως παράνομη και προβοκατόρική την εργατική συνέλευση. Η στάση τους απέναντι στην εργατική συνέλευση δεν ήταν ξεκομμένη από το συνολικό πολιτικό τους σχέδιο και πρόγραμμα. Δεκτικοί στην πρόταση Μαρκεζίνη για ομαλοποίηση του καθεστώτος, στόχευαν σε μια σταδιακή φιλελευθεροποίηση, κυνηγώντας τη συνεργασία αστών πολιτικών για μια εθνική αντιδικτατορική ενότητα. Οι κερηκτικές κινητοποιήσεις των εργαζομένων χάλαναν τα συναισθήματα με τους φιλελεύθερους αστούς. Προσπαθούσαν να κρατήσουν το Πολυτεχνείο, στον οποίο την κατάληψη είχαν αρχικά αντιταχθεί, στα όρια μιας φοιτητικής διαμαρτυρίας, χωρίς αντιχουντικά αντικαθεστωτικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα και συνεπώς χωρίς συμμετοχή της εργατικής τάξης. Έτσι π.χ. προσπαθούσαν να εμποδίσουν εργάτες από το να εισέρχονται στο Πολυτεχνείο, αρνούσαν να τυπώσουν την προκήρυξη της Ε.Σ. και, όταν τελικά αναγκάστηκαν να το κάνουν, την άλλαξαν ώστε να μην ζητά την πτώση της χούντας αλλά... του τιμάρημου.

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου μπορεί να κράτησε τρεις μόνο μέρες, από την Τετάρτη 14/11 μέχρι το Σάββατο 17/11 το ξημέρωμα, όμως ούτε τα σημαντικότερα γεγονότα διαδραματίστηκαν μέσα στο Πολυτεχνείο, ούτε η χρονική διάρκεια της κατάληψης ταυτίζεται με τη διάρκεια της εξέγερσης. Πρώτον, η απόκριση των εργαζομένων στο κάλεσμα της Ε.Σ. ήταν μεγάλη. Ήδη από την Πέμπτη το απόγευμα η περιοχή γύρω από το Πολυτεχνείο είχε γεμίσει εργάτες, ενώ την Παρασκευή άρχισαν να κατεβαίνουν σε απεργία στις οικοδομές και σε διάφορα εργοστάσια, που συνεχίστηκε και το Σάββατο 17/11. Δεύτερον, από το πρωί της Παρασκευής γίνονται πορείες σε όλη την Αθήνα, που υπολογίζο-

► συνέχεια στην επόμενη σελίδα

40 χρόνια από το πραξικόπημα στη Χιλή

Στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, η δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση της αριστεράς στη Χιλή με επικεφαλής τον Σαλβαδόρ Αλιέντε ανατράπηκε από το πραξικόπημα του στρατηγού Πινοσέτ. Η εγκληματική αυταπάτη του «ειρηνικού» δρόμου προς τον σοσιαλισμό είχε διαψευστεί με τον πιο τραγικό τρόπο.

Τον Σεπτέμβριο του 1970 η «Λαϊκή Ενότητα» (Λ.Ε.) κέρδισε τις εκλογές, στηριζόμενη στο κοινωνικό και πολιτικό κλίμα που είχε δημιουργηθεί από την άνοδο των εργατικών αγώνων στα χρόνια που προηγήθηκαν. Η Λ.Ε. ήταν ένας συνασπισμός έξι ρεφορμιστικών κομμάτων, με κυριότερα το Σοσιαλιστικό Κόμμα του Αλιέντε και το Κομμουνιστικό Κόμμα Χιλής, με στόχο την ταξική συνεργασία με την «προοδευτική» αστική τάξη, την «κυβέρνηση της αριστεράς» και τη «φιλολαϊκή» διαχείριση του καπιταλισμού. Αξίζει βέβαια να σημειωθεί ότι το πρόγραμμα της Λ.Ε. ήταν σαφώς πιο ριζοσπαστικό από ανάλογα εγχειρήματα στην Ευρώπη, καθώς περιελάμβανε μεταξύ πολλών άλλων τη διανομή των τσιφλικιών στους αγρότες, την εθνικοποίηση των ορυχείων, των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας και υποτίθεται, όπως με ειλικρίνεια πίστευε ο ίδιος ο Αλιέντε, ότι θα οδηγούσε, σε βάθος χρόνου, στον σοσιαλισμό. Ωστόσο, η αχίλλειος πτέρνα όλων των ρεφορμιστικών προγραμμάτων είναι το «ιερό δέος» απέναντι στο αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του. Ο Αλιέντε, για να καθησυχάσει τους καπιταλιστές, υπέγραψε τη λεγόμενη «Δέσμευση των έξι σημείων», ότι δηλαδή

δεν θα θίξει το στρατό, την αστυνομία, τα δικαστήρια, την εκκλησία, την εκπαίδευση και τα ΜΜΕ, ουσιαστικά όλους τους πυλώνες της αστικής εξουσίας.

Παρόλα αυτά, η κυβέρνηση της Λ.Ε. μπήκε από την πρώτη στιγμή στο στόχαστρο της ντόπιας και ξένης αντίδρασης, όχι τόσο για τα μέτρα που πήρε, όσο διότι η εκλογή της πυροδότησε μια εκρηκτική άνοδο των κοινωνικών αγώνων. Αυτοί οργανώθηκαν από τις ίδιες τις εργαζόμενες μάζες, με δομές αυτοοργάνωσης που ξεπερνούσαν τους «παραδοσιακούς» γραφειοκρατικούς μηχανισμούς του εργατικού κινήματος. Μέχρι το 1972 η Χιλή είχε κατακλυστεί από τα Cordones Industriales, δηλαδή τα συντονιστικά των εργατικών εργοστασιακών επιτροπών, και τα Comandos Comunales, συντονιστικά των λαϊκών επιτροπών γειτονιάς. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν οι λεγόμενες JAP, επιτροπές ελέγχου των τιμών των διάφορων προϊόντων, που συσπείρωναν μάλιστα τα πιο καταπιεσμένα στρώματα, άνεργους, περιστασιακά εργαζόμενους και νοικοκυρές.

Αυτή η ραγδαία ανάπτυξη αυθεντικών δομών αυτοοργάνωσης των μαζών δημιούργησε μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας απέναντι στην εξουσία των καπιταλιστών και κατά συνέπεια μια επαναστατική κατάσταση. Τέτοιες καταστάσεις στην ιστορία δεν διαρκούν για πολύ και λύνονται είτε με την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο είτε με την επιβολή ωμής δικτατορίας από την αστική τάξη. Κι αυτό βέβαια θα κριθεί αργά ή γρήγορα με τη δύναμη των όπλων. Η κυβέρνηση του

Αλιέντε, την ίδια στιγμή που διακήρυσσε ότι ο στρατός και ο χασάπης Πινοσέτ ήταν «πιστοί στο Σύνταγμα και τη δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση», ψήφισε νόμους που κήρυσσαν παράνομο τον εξοπλισμό των εργατικών οργανώσεων για την αυτοάμυνά τους ενάντια στις συμμορίες του κράτους και των αφεντικών. Η μοιραία κατάληξη αυτής της προδοτικής πολιτικής ήταν μια από τις μεγαλύτερες τραγωδίες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Μόνο τους πρώτους μήνες της χούντας του Πινοσέτ δολοφονήθηκαν πάνω από 30.000 άνθρωποι, ενώ πολύ περισσότεροι εξορίστηκαν, βασανίστηκαν ή «εξαφανίστηκαν». Τα δραματικά γεγονότα της Χιλής, όπως ήταν φυσικό, πυροδότησαν μια παγκόσμια συζήτηση μέσα στην αριστερά και το εργατικό κίνημα, γύρω από το ζήτημα του κράτους και της εξουσίας και το πόσο «ρεαλιστική» είναι η λύση του προβλήματος μέσα από μια «κυβέρνηση της αριστεράς». Οι απανταχού ρεφορμιστές, με πρώτο το ΚΚ Χιλής, βασικό υπεύθυνο για την προδοσία, είχαν το θράσος να ρίξουν το φταίξιμο στις μάζες, διότι...«προχώρησαν πολύ μακριά» και «προκάλεσαν» τη βίαιη αντίδραση του στρατού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ο ιστορικός ηγέτης του ιταλικού ρεφορμισμού Ενρίκο Μπερλίνγκουερ προσπάθησε να δώσει σε όλα αυτά και έναν θεωρητικό μανδύα. Κάνοντας τον παραλληλισμό ανάμεσα στην ωμή βία της χιλιανής αντίδρασης και τη «στρατηγική της έντασης» που χρησιμοποίησε η ιταλική αστική τάξη ενάντια στη ραγδαία ενίσχυση του ιταλικού εργατικού κινήματος και του ΚΚ

Ιταλίας τη δεκαετία του '70, κατέληξε στο αυθαίρετο συμπέρασμα –αποκλείοντας φυσικά μετά βδελυγμίας κάθε ενδεχόμενο επαναστατικής νίκης και κατάληψης της εξουσίας από την εργατική τάξη– ότι η αριστερά είναι αδύνατο να κυβερνήσει «μόνη της», απλά με το κέρδιμα της πλειοψηφίας στις εκλογές, όπως έγινε στη Χιλή. Συνεπώς, είναι απαραίτητος ο περίφημος «ιστορικός συμβιβασμός» με την αστική τάξη: στην περίπτωση της Ιταλίας, κυβερνητική συνεργασία με τη Δεξιά, ενώ παράλληλα το ΚΚ Ιταλίας αποκήρυξε μετά βδελυγμίας το «άκρο» της άκρας αριστεράς και του ριζοσπαστικού κινήματος, φτάνοντας να συνεργαστεί με το αστικό κράτος για την αντιμετώπισή τους. Η πολιτική αυτή πολύ γρήγορα οδήγησε στην αποδυνάμωση, τον εκφυλισμό και τη διάσπαση και του ίδιου του ΚΚ Ιταλίας αλλά και του ιταλικού εργατικού κινήματος, που εκείνη την εποχή ήταν μακράν το ισχυρότερο της Ευρώπης.

Το αξιοσημείωτο σε όλα αυτά είναι ότι, όπως προκύπτει από πρόσφατα άρθρα της «Αυγής», οι ανεργατίστες απόψεις του Μπερλίνγκουερ βρίσκουν μεγάλη απήχηση στις τάξεις του ΣΥΡΙΖΑ. Σε συνδυασμό με τις δηλώσεις Τατσόπουλου περί πιθανής «αναπόφευκτης» συνεργασίας ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ, καταλαβαίνουμε ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι διατεθειμένη να κάνει οποιαδήποτε υποχώρηση ώστε να «καθησυχάσει» την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές. Καθήκον όλων μας, εργαζόμενων και νεολαίας, είναι να δημιουργήσουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα το δικό μας, ισχυρό επαναστατικό κόμμα, ικανό να φράξει τον δρόμο σε προδοσίες και τραγωδίες σαν αυτή της Χιλής.

■ Γιάννης Χαλάς

Το εργατικό κίνημα

κατά τη διάρκεια της δικτατορίας

◀ συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

νται ανάμεσα σε 150 με 300 χιλιάδες, στήνονται το απόγευμα τα πρώτα οδοφράγματα, καταλαμβάνεται η Νομαρχία Αττικής, γίνονται επιθέσεις και περικυκλώνονται πολλά υπουργεία, μεταξύ των οποίων και το Δημόσιες Τάξης. Ουσιαστικά το βράδυ όλο το κέντρο των Αθηνών είχε καταληφθεί από διαδηλωτές που συγκρούονταν με την αστυνομία και τον στρατό, ενώ οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν και το πρωί και μεσημέρι της επόμενης μέρας. Το γεγονός ότι η χούντα αναγκάστηκε να καλέσει το στρατό, γνωρίζοντας φυσικά τις οδυνηρές συνέπειες που θα είχε αυτό για τη συνέχεια του καθεστώτος, αποδεικνύει ότι οι μάζες κατόρθωσαν να αντιμετωπίσουν τις αστυνομικές επιθέσεις με απόλυτη επιτυχία. Η αστυνομία δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει τους διαδηλωτές.

Το Πολυτεχνείο, παρά την επιτυχή καταστολή του από τον στρατό, μιας που η αστυνομία είχε ηττηθεί στον δρόμο, ήταν ένας τεράστιος σεισμός για τη χούντα, τέτοιος που την οδήγησε στην κατάρρευση εννιά μήνες αργότερα, μετά και το ανεπιτυχές πραξικόπημα στην Κύπρο. Άνοιξε τον δρόμο για την πιο φωτεινή περίοδο της ελληνικής ιστορίας, τη Μεταπολίτευση. Μετατόπισε όλη την ελληνική κοινωνία προς ριζοσπαστικότερες θέσεις, σχεδόν όλα τα πολιτικά κόμματα προς τα αριστερά, καταργήθηκαν όλοι οι αντισυνδικαλιστικοί νόμοι και απαγορεύσεις, ο συνδικαλισμός επεκτάθηκε παντού και εμφανίστηκαν εργοστασιακές επιτροπές, προπλάσματα των οποίων ήταν οι επιτροπές δράσης που δημιουργήθηκαν τις μέρες της εξέγερσης. Υπήρξε μια συνολική ευαισθητοποίηση της ελληνικής κοινωνίας πάνω στα νέα κινήματα (γυναικείο, οικολογικό), θεσμική ισότητα της γυναίκας, με τη συμμετοχή στα κοινά και στην οικονομία. Το σημαντικότερο δε ήταν η αναγέννηση της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, της οποίας η πολιτική εφαρμόστηκε στο Πολυτεχνείο διαμέσου της Ε.Σ. και η οποία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στους μεταπολιτευτικούς εργατικούς αγώνες. Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού εργατικού κινήματος οι λαϊκομετωπικές πολιτικές των ρεφορμιστών καταδικάστηκαν στην πράξη, όχι μόνο θεωρητικά, καθώς οι μάζες ακολούθησαν την πολιτική των δυνάμεων της άκρας αριστεράς. Το Πολυτεχνείο έδειξε έναν διαφορετικό δρόμο από αυτόν του Μάη του '36 και της περιόδου 1943-49, γι' αυτό εξάλλου άνοιξε τον δρόμο για την πιο φωτεινή περίοδο της ελληνικής ιστορίας, τη Μεταπολίτευση.

20 χρόνια χωρίς την Κατερίνα Γώγου

Πριν από 20 χρόνια στις 3 Οκτώβρη 1993 έφυγε από κοντά μας η Κατερίνα Γώγου. Η Κατερίνα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1940. Από μικρή δούλεψε σαν ηθοποιός στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Σημαντικότερες ταινίες, στις οποίες και πρωταγωνίστησε είναι **“Τι έκανες στον πόλεμο Θανάση”** (1971), **“Το βαρύ πεπόνι”** (1977, κέρδισε το Βραβείο Ερμηνείας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), **“Παραγγελιά”** (1980), **“Οστρία”** (1984, πήρε το Κρατικό Βραβείο Ερμηνείας και μοιράστηκε το Βραβείο Σεναρίου με τον Α. Θωμόπουλο). Εκτός από ηθοποιός η Κατερίνα ήταν και σημαντική ποιήτρια, μάλιστα είχε χαρακτηριστεί σαν “ο Μαγιακόφσκι των Εξαρχείων”. Το πρώτο της βιβλίο με ποιήματα ήταν το **“Τρία κλικ αριστερά”** (1978). Έβγαλε επίσης τα βιβλία **“Ιδιώνυμο”** (1980), **“Το ξύλινο παλτό”** (1982), **“Απόντες”**(1986), **“Ο μήνας των παγωμένων σταφυλιών”**(1988), **“Νόστος”** (1990) μετά το θάνατο της κυκλοφόρησε ακόμα μία ποιητική συλλογή, **“Με λένε οδύσσεια”** (2002).

Η ατίθαση και σπαρακτική ποιητική φωνή της Γώγου έγινε, τόσο η φωνή της δικής της μεταπολεμικής γενιάς, όσο και της μεταπολιτευτικής γενιάς, αλλά και των ακόμη νεότερων. Μέσα από τα ποιήματά της, αυτή η ασυμβίβαστη και, συνάμα, ευαίσθητη ποιήτρια έκανε τον πόνο της στίχους και αποτύπωσε μέσα από τις ποιητικές της κραυγές την βαρβαρότητα και την αθλιότητα του καπιταλιστικού συστήματος που υπήρχε γύρω της. Η Κατερίνα έκανε *ποίηση σε μια εποχή που άλλοι «ποιητές» έκαναν δημόσιες σχέσεις*, γι' αυτό και ήταν έξω από τα εκδοτικά και κάθε λογής κυκλώματα και κλίκες. Παρόλα αυτά όμως, σύμφωνα με τις δηλώσεις του ίδιου του εκδότη της, τα ποιητικά της βιβλία πούλαγαν πάνω από 40.000 αντίτυ-

πα(!), αριθμό που μέχρι τότε είχαν πιάσει μόνο ο Ελύτης και ο Ρίτσος τη μεταπολίτευση!

Μέχρι το τέλος της ζωής της η Κατερίνα παρέμεινε αγωνίστρια και στα περισσότερα χρόνια της ζωής της ήταν στρατευμένη αριστερή και επαναστάτρια. Αλησμόνητη θα είσαι για πάντα στη μνήμη μας. Συντρόφισσα.

■ Γιώργος Θ.

Γερμανικές εκλογές

Χωρίς αντιπολίτευση η Μέρκελ

Ενισχυμένη η Μέρκελ και ο συνασπισμός CDU/CSU μετεκλογικά στη Γερμανία.

Αποτυχία των σοσιαλδημοκρατών (SPD) - παραιτήθηκε ο υποψήφιος καγκελάριος Πέερ Στάινμπρουκ.

Πανωλεθρία των ελεύθερων δημοκρατών (FDP), που μένουν εκτός κοινοβουλίου για πρώτη φορά στην ιστορία τους.

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός συνεχίζει να πορεύεται μέσα στην κρίση, προσπαθώντας να την φορτώσει στους εταίρους του σε ευρωζώνη και ΕΕ, αδιαφορώντας για τις συνέπειες και τα αδιέξοδα αυτής της πολιτικής.

■ Χρήστος Νομίδης

Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών στις 22 Σεπτέμβρη έχουν ως εξής: Το μπλοκ της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU) και της Χριστιανοκοινωνικής Ένωσης της Βαυαρίας (CSU) έλαβε το 41,5% των ψήφων και 311 έδρες, από 33,8% που είχαν λάβει στις εκλογές του 2009. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας (SPD) έλαβε 25,7% των ψήφων και 192 έδρες, από 23% στις εκλογές του 2009 (ποσοστό το οποίο ήταν το χειρότερο στη μεταπολεμική ιστορία τους). Τρίτο κόμμα αναδείχθηκε η Ντι Λίνκε (die Linke, δηλαδή η Αριστερά), αν και με πτώση σε ποσοστά και έδρες, αφού έλαβε το 8,6% των ψήφων και 64 έδρες, από 11,9% στις εκλογές του 2009. Οι Πράσινοι έλαβαν 8,4% και 63 έδρες, από 10,7%. Εκτός βουλής μένουν οι Ελεύθεροι Δημοκράτες (FDP), που έλαβαν 4,8% (το όριο που θέτει ο γερμανικός εκλογικός νόμος για την είσοδο ενός κόμματος στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο είναι 5%), από 14,6% στις εκλογές του 2009. Το κόμμα Εναλλακτική για την Γερμανία (AfD), που ιδρύθηκε πριν από έξι μήνες με κύριο σύνθημα την έξοδο της Γερμανίας από το ευρώ, απέσπασε ένα ικανοποιητικό εκλογικό ποσοστό, συγκεντρώνοντας το 4,7%, ωστόσο δεν κατάφερε να περάσει το όριο του 5%. Οι Πειρατές έλαβαν 2,2%, μένοντας ουσιαστικά στάσιμοι (2% είχαν λάβει στις εκλογές του 2009) και διαψεύδοντας τις προσδοκίες που είχαν καλλιεργηθεί πριν από μερικούς μήνες, όταν στις δημοσκοπήσεις συγκέντρωναν υψηλά -μέχρι και διψήφια- ποσοστά. Η συμμετοχή στις γερμανικές εκλογές ανήλθε στο 73% και ήταν ελαφρά αυξημένη από αυτή του 2009, που ήταν 70,8%. Οι έδρες στην ομοσπονδιακή βουλή διαμορφώνονται σε 630 από 620 που ήταν στις εκλογές του 2009 και η απαραίτητη κοινοβουλευτική πλειοψηφία διαμορφώνεται στις 316 έδρες (οι έδρες της ομοσπονδιακής βουλής δεν είναι σταθερές, αλλά προκύπτουν

ανάλογα με την κατανομή της διπλής ψήφου στις περιφέρειες).

Το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα της Μέρκελ είχε τα μεγαλύτερα εκλογικά οφέλη και άνοδο σχεδόν 8%. Η επιτυχία αυτή μετριάζεται από το γεγονός ότι οι εταίροι τους στην κυβέρνηση, οι Ελεύθεροι Δημοκράτες, ήταν το κόμμα με τις μεγαλύτερες απώλειες, σχεδόν 10%. Συνολικά η κυβέρνηση έχασε σε ποσοστά (από το 48,5% έπεσε στο 46,2%) και το κυριότερο έχασε την κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αφού το FDP δεν μπήκε στη βουλή. Το FDP, από το 1948 που ιδρύθηκε, εκλέγει πάντα βουλευτές στην ομοσπονδιακή βουλή και παραδοσιακά συμμετέχει στις κυβερνήσεις, τόσο με τους Χριστιανοδημοκράτες/ Χριστιανοκοινωνιστές όσο και με τους Σοσιαλδημοκράτες. Είναι το κόμμα που βρίσκεται στην κυβέρνηση (έστω και από τη θέση του μικρότερου κυβερνητικού εταίρου) περισσότερα χρόνια από κάθε άλλο κόμμα της Γερμανίας. Στις προηγούμενες εκλογές είχε καταγράψει το μεγαλύτερο ποσοστό στην ιστορία του, συγκεντρώνοντας το 14,6% των ψήφων.

Η Μέρκελ αρνήθηκε να βοηθήσει τους Ελεύθερους Δημοκράτες να μπουν στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο, καλώντας τους ψηφοφόρους της να ψηφίσουν και με τις δύο ψήφους που διαθέτουν τους Χριστιανοδημοκράτες (αντίθετα από ό,τι έκανε στις προηγούμενες εκλογές, δήλωσε απερίφραστα ότι χρειάζεται και τις δύο ψήφους για το κόμμα της), επιδιώκοντας να βγει όσο το δυνατόν περισσότερο ενισχυμένη μετεκλογικά, κάτι που κατάφερε. Δεν πέτυχε αυτοδυναμία, αφού εξέλεξε 311 βουλευτές, δηλαδή πέντε λιγότερους από όσους χρειαζόταν. Την τετραετία 2005-2009 το χριστιανοδημοκρατικό κόμμα συγκυβερνούσε με τους Σοσιαλδημοκράτες (μάλιστα ο υποψήφιος για την καγκελαρία εκ μέρους των Σοσιαλδημοκρατών Πέερ Στάινμπρουκ ήταν τότε υπουργός Οικονομικών της Μέρ-

κελ). Στις εκλογές του 2009 οι Σοσιαλδημοκράτες γνώρισαν το χειρότερο εκλογικό αποτέλεσμα στη μεταπολεμική ιστορία τους. Το ίδιο σενάριο επαναλήφθηκε στις τελευταίες εκλογές με τους Ελεύθερους Δημοκράτες στη θέση των Σοσιαλδημοκρατών.

Κατά την προεκλογική περίοδο τα θέματα γύρω από την οικονομική κρίση ήταν ψηλά στην ατζέντα. Τα ιδεολογήματα της Μέρκελ και του Σόιμπλε ότι για την κρίση φταίνε οι «τεμπέληδες» και «σπάταλοι» του νότου, ενώ οι «εργατικοί» και «ενάρετοι» Γερμανοί δικαιώνονται σήμερα και αντέχουν στην κρίση, δεν είχαν ουσιαστικά αντίπαλο. Η κρίση δεν έχει εκδηλωθεί ακόμα στην ίδια τη Γερμανία με τον καταστροφικό τρόπο που αυτό γίνεται στην Ελλάδα, την Κύπρο, την Πορτογαλία, την Ισπανία, την Ιρλανδία ή ακόμα όπως στην Ιταλία ή τη Γαλλία. Όμως, η κρίση στην ευρωζώνη είναι πρώτα και πάνω από όλα κρίση του ευρωπαϊκού πυρήνα και όχι της ευρωπαϊκής περιφέρειας, είναι δηλαδή μια κρίση και του γερμανικού ιμπεριαλισμού και του σχεδίου με βάση το οποίο οικοδομεί τις τελευταίες δεκαετίες την ΕΕ και το ευρώ. Πιο συγκεκριμένα, τα χαρτοφυλάκια των γερμανικών τραπεζών κάθε άλλο παρά υγιή είναι και πολλές από αυτές είναι πρακτικά ήδη χρεοκοπημένες. Όταν έρθει η ώρα να καταρρεύσουν, όταν δηλαδή η πολιτική της μετάθεσης της κρίσης στην περιφέρεια της ευρωζώνης φτάσει στα όριά της, η καταστροφή που θα προκληθεί στη Γερμανία όσο και στην ευρωζώνη θα είναι πολλαπλάσια αυτής που βιώνουμε σήμερα. Όμως και σήμερα οι ρυθμοί ανάπτυξης της Γερμανίας είναι αναιμικοί και οι μισθοί πέφτουν διαρκώς, με αποτέλεσμα να μεγαλώνουν τα τμήματα της εργατικής τάξης που, αν και εργάζονται, ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Μπορεί το ποσοστό ανεργίας να βρίσκεται σχετικά υπό έλεγχο, όμως τα ποσοστά της πρόσκαιρης, επισφαλούς και ανασφάλιστης εργασίας αυξάνονται ραγδαία.

Οι μεγάλες αδυναμίες του εργατικού κινήματος στη Γερμανία (που ελέγχεται σε ασφυκτικό βαθμό από το SPD) καθώς και η ρεφορμιστική πολιτική και ιδεολογία του Ντι Λίνκε (το οποίο προέρχεται από μια διάσπαση του SPD και το Κομμουνιστικό Κόμμα της πρώην Ανατολικής Γερμανίας) δεν έκαναν εφικτό να αναδειχθεί αυτή η πραγματικότητα και να ραγίσει η επίπλαστη εικόνα σταθερότητας και αντοχής στην κρίση. Το γερμανικό εργατικό κίνημα δεν προετοιμάζεται για να αντιμετωπίσει το ξέσπασμα της κρίσης και αυτό αποτελεί έναν μεγάλο κίνδυνο για όλο το ευρωπαϊκό κίνημα.

Με αυτά τα δεδομένα, η Μέρκελ και ο Σόιμπλε αναδείχθηκαν πολιτικά κυρίαρχοι σε όλη την προεκλογική περίοδο και εμφανίστηκαν δικαιωμένοι για την πολιτική που ακολούθησαν και τη διαχείριση της κρίσης χρέους του νότου. Σε κάθε περίπτωση, δεν προβλέπεται αλλαγή πολιτικής -ειδικά μετά από αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα - όσον αφορά τα ευρωπαϊκά θέματα και την κρίση της ευρωζώνης. Η γερμανοκεντρική προσέγγιση των ευρωπαϊκών θεμάτων αναμένεται να συνεχιστεί, φέρνοντας σε δύσκολη θέση τους ιδεολογικούς τους συμμάχους στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα αλλά και όλες τις κυβερνήσεις που βλέπουν να υποβαθμίζονται διαρκώς σε αυτή τη φάση έναντι του Βερολίνου.

Με βάση τις έδρες των κομμάτων στην ομοσπονδιακή βουλή, κοινοβουλευτική πλειοψηφία μπορεί να σχηματιστεί είτε με συνεργασία Χριστιανοδημοκρατών/Σοσιαλδημοκρατών, είτε με συνεργασία Χριστιανοδημοκρατών/Πράσινων, είτε με συνεργασία Σοσιαλδημοκρατών/Ντι Λίνκε/ Πράσινων. Οι Σοσιαλδημοκράτες έχουν απορρίψει πρόταση της Ντι Λίνκε για τη συγκρότηση τριπλού κυβερνητικού συνασπισμού, ενώ έχουν ήδη ξεκινήσει επίσημα διαπραγματεύσεις με τους Χριστιανοδημοκράτες για τη συγκρότηση του λεγόμενου μεγάλου συνασπισμού.

Ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στους Χριστιανοδημοκράτες και τους Σοσιαλδημοκράτες είναι τέτοιος που δεν αφήνει και πολλά περιθώρια για πιέσεις και σκληρά παζάρια. Άλλωστε, οι πολιτικές διαφορές είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες. Το μόνο θέμα που με κάποια επιμονή προβάλλουν οι Σοσιαλδημοκράτες είναι μια ανακατανομή στη φορολογία, με ελάφρυνση της φορολογίας στη βάση και αύξηση στην κορυφή της εισοδηματικής πυραμίδας. Όπως δήλωσε και ο ίδιος ο Σόιμπλε: «Οι απαιτήσεις του SPD για το φορολογικό δεν αποτελούν ανυπέβλητο εμπόδιο». Παρόλα αυτά, ο συνασπισμός δεν θα είναι εύκολη υπόθεση για το SPD, που κινδυνεύει να συρρικνωθεί ακόμα περισσότερο. Σύμφωνα με σφυγμομέτρηση, το 67% των μελών του SPD δεν θέλουν τη συγκυβέρνηση με το CDU, ενώ το ποσοστό αυτό είναι ακόμα μεγαλύτερο στα στελέχη του κόμματος. Βέβαια, ο λόγος για αυτή την άρνηση δεν είναι οι πολιτικές διαφορές, αλλά ο φόβος για τη συρρίκνωση και διάλυση του κόμματος. Ωστόσο, όσες δυσκολίες και αν έχει η συμμετοχή του SPD στην κυβέρνηση με το CDU είναι μάλλον απίθανο να μην υποκύψει στον πειρασμό να συμμετάσχει στην άσκηση της εξουσίας.

